

Giới thiệu Theo Đuổi Người, Hảo Cực Khổ

Truyện Theo Đuổi Người, Hảo Cực Khổ, kể về một anh chàng ra sức theo đuổi một cô gái mà không được cô ấy đáp lại mà còn tỏ vẻ tự cao cho mình là cao quý không bao giờ để ý tới những người hèn và tuyệt đối không bao giờ chấp nhận hèn.

Anh đã dùng hết mọi tuyệt chiêu của đồ con gái và dùng hết sức để bám theo nàng nhưng không nhận lại được một ánh mắt hay lời nói ngọt ngào mà chỉ nhận lại lời nói chua chát cay đắng và mỉa mai hèn nói hèn chỉ là trò chơi của cô mà thôi, thật chất người như anh không xứng với cô mong anh đừng mơ tưởng nữa.

Bấy lâu nay vì muốn theo đuổi được cô mà anh đã hao tâm tổn sức quá nhiều, nhiều lần bị nàng chọc tức một cách quá đáng, thích hành hạ người khác, niềm đau khổ của người khác chính là niềm vui của cô.

Bạn đang đọc truyện *Theo Đuổi Người, Hảo Cực Khổ* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1

Ba giờ chiều, tại phòng biên tập của nhà xuất bản, các biên tập viên người thì thúc giục nộp bản thảo, kẻ thì ngồi viết văn án, hiệu nhuận bài viết, đang lúc vội vàng như ngồi trên đống lửa bận tới mảy mòi mất, thì, RẦM! Tổng biên tập mở cửa chạy vào thông báo:

"Sài Trọng Sâm đang có buổi tọa đàm phát sóng trên radio kìa!" Tổng biên tập nói xong liền đi chỉnh ngay kênh radio, các biên tập viên thì dựng thẳng tai lắng nghe.

Hắn mà chịu nhận lời trả lời phỏng vấn sao? Tổ Đình ném bút, bỏ bản thảo đang viết dở sang một bên. Cùng các biên tập viên khác đang chăm chú lắng nghe cuộc nói chuyện trên radio, âm thanh của tiếng nói vô cùng trầm bổng, còn nghe thấy cả bản nhạc dịu nhẹ, những ca từ chậm rãi phát ra.

Tổ Đình đang uống trà sữa trân châu, chẳng may dùng ống hút tạo tiếng vang lớn bị đồng nghiệp khinh bỉ liếc mắt nhìn một cái. Cô ngượng ngùng nghĩ —— Hừ! Làm ơn đi ~ nhìn những người này xem, vẻ mặt cứ như đang ngồi nghe Tổng thống thuyết giảng á? Chẳng qua Sài Trọng Sâm nhận được mấy cái giải thưởng văn học, được vài lần bình chọn là người đàn ông phong cách nhất, hình thức cũng không tồi, nhưng cũng chỉ thường thôi, vậy mà lại có thể khiến đám phụ nữ mê như điên đảo

Trên radio MC hỏi Sài Trọng Sâm có thường lên kế hoạch cho những sáng tác của mình không, Sài Trọng Sâm nói anh viết bản thảo cũng không có kế hoạch.

Tổ Đình hừ lạnh một tiếng, bệnh nghề nghiệp của biên tập viên, ghét nhất những tác giả không có kế hoạch.

MC lại hỏi Sài Trọng Sâm có hứng thú với những chuyện gì, Tổ Đình dựa vào cái ghế, hút trà sữa cười nhẹ. Hứng thú của gã này có thể so sánh với Thái Bình Dương còn rộng chần, hắn có một bộ sưu tập tem không lồ, có khi mê nuôi lan có khi mê nuôi cá, học qua tranh Tây Âu sau lại vừa chơi quốc họa, hỏi hắn điều này đúng là lãng phí thời gian.

Quả nhiên, năm phút đồng hồ đi qua, đại tài tử không nhanh không chậm bỏ qua cái chuyện này. MC cười hả hả, biết ý liền nói sang chuyện khác, vào đúng chủ đề mà các nữ độc giả muốn biết nhất——

"Sài tiên sinh liên tục được các cô gái bình chọn là người đàn ông độc thân quyến rũ nhất, khuy khuy!" Thanh âm của nữ MC có chút vấn đề, có vẻ căng thẳng hoặc xấu hổ. "Không biết có thể mạo muội hỏi một vấn đề riêng tư có được không?"

Các biên tập lại càng ngẩn cổ cao hơn chăm chú lắng nghe, Tổ Đình cười lạnh, cô đã biết MC này muốn hỏi cái gì rồi. Cô nàng này thật can đảm, dám hỏi!

Dừng cảm lắm! MC hỏi, giọng nói có hơi run rẩy. "Có lời đồn là... Ừm... Trong giới văn nghệ có lời đồn đại là Sài tiên sinh không hẹn hò với phái nữ, vậy, là bởi vì..."

"Bởi vì là GAY?"

Sài Trọng Sâm tự mình nói tiếp, Tổ Đình nghe xong bật cười. Cô biết thừa hắn không phải như thế, hắn âm thầm theo đuổi cô từ lâu rồi.

MC khổ sở hỏi: "Nhưng Sài tiên sinh ưu tú như thế, vì sao lại không có bạn gái?"

Sài Trọng Sâm giúp cô giải thích nghi hoặc. "Tôi có rất nhiều bạn bè nhưng chắc chắn tôi không phải là gay. Trên thực tế tôi có thích phụ nữ."

Các biên tập viên nhìn về phía Tổ Đình, Sài tiên sinh thường tìm đến Tổ Đình, mọi người hoài nghi.

Tổ Đình trừng mắt, hét lớn: "Nhìn cái gì vậy? Không phải là tôi!"

"Thì ra là Sài tiên sinh đã có ý trung nhân kia..." MC thốt lên thanh âm ai oán.

"Ngoài ra, chúng tôi dự định tháng tư tới sẽ kết hôn."

Nữ MC "A" thật to một tiếng, các nữ biên tập viên cũng "A" thật to theo. Tổ Đình nhăn mặt lại, trong lòng khó chịu thầm mắng —— "Mẹ kiếp, đã có đối tượng kết hôn rồi, còn quần quít đuổi theo mình, đồ không biết xấu hổ!"

MC lại hỏi: "Thật xin lỗi đã mạo muội, nhưng tôi tin tưởng rằng các thính giả cũng rất muốn biết, tiên sinh có thể miêu tả một chút về cô gái đó được không, hình thức của cô ấy ra sao, mà lại có thể giành được cảm tình của Sài tiên sinh?"

Hỏi rất hay!

Có sát khí, bên kia vị biên tập bẻ gãy bút máy. Bên trái có một biên tập viên cắn đứt móng tay, đằng trước lại có một biên tập mạnh mẽ gãi đầu. Người nào? Hung thủ là ai?

Sài Trọng Sâm nói: "Tôi gặp gỡ cô ấy trong một lần tới nhà xuất bản."

Cái gì?! Mọi người liếc về phía Tổ Đình, Tổ Đình lần nữa giơ tay phủ nhận: "Không phải là tôi!" Cô chưa từng hẹn hò với Sài Trọng Sâm, chứ đừng nói tới chuyện kết hôn.

Sài Trọng Sâm nói tiếp: "Cô ấy là một biên tập viên ưu tú có tư chất."

Tổ Đình cười lạnh, có lẽ hẳn quen biết rất nhiều nữ biên tập viên, Sài Trọng Sâm chết tiệt, có yêu biên tập viên đó sao? Tổ Đình phát hiện mọi người lại đang nhìn cô, lại giơ tay khẳng định: "Không phải là tôi!"

Sài Trọng Sâm còn nói: "Tính nết cô ấy rất tốt, rất dịu dàng, rất nữ tính..."

Mọi người lại nhìn Tổ Đình lần nữa, đều cùng nhau gật đầu, quả nhiên không phải là Tổ Đình. Tổ Đình mà dịu dàng, thì mọi người đều hiền như bụt.

"Thấy chưa, không phải là tôi." Tổ Đình nhún nhún vai, cầm lấy cốc trà sữa mua tại cửa hàng Tinh Tinh mà cô thích nhất tiếp tục hút.

Sài Trọng Sâm nói: "Đúng rồi, cô ấy thích uống trà sữa." Tổ Đình lập tức để trà sữa xuống, lấy kẹo từ trong ngăn kéo ra ăn.

Sài Trọng Sâm lại nói: "Ngoài ra cô ấy còn rất thích ăn đồ ngọt." Tổ Đình lập tức ném kẹo vào thùng rác, chăm chỉ thu dọn lại ngăn kéo.

Sài Trọng Sâm tung nốt phát cuối: "Cô ấy làm việc tại nhà xuất bản Lam Kinh."

Đoàng ~ phòng biên tập từ giây phút này, lâm vào trạng thái vô chính phủ, các nữ biên tập ai cũng xoa tay, xấn tay áo chuẩn bị K người.

Tổ Đình lắng tai, nghe thấy những tiếng kinh hô phát ra từ hết bên này đến bên kia, cùng những tiếng thở dốc đầy oán hận, cho nên cúi đầu, càng chăm chú sắp xếp lại bút chì trong ngăn kéo. Sài Trọng Sâm chết tiệt ở đó mà sửa soạn cái gì chứ? Tổ Đình không dám ngẩng đầu, nhưng không cần ngẩng đầu cũng có thể cảm nhận được sát ý mãnh liệt.

"Tiên sinh có thể cho biết quý danh của cô ấy không?" MC đánh bạo hỏi.

Sài Trọng Sâm không biết High cái gì, dám nói: "Không được, Tổ Đình sẽ tức giận."

Xoảng! Lý trí của Tổ Đình bị đập nát mất rồi.

Các anh em thân bằng cố hữu ~ oan uổng quá ~ Tổ Đình nhảy lên, giẫm phải cái ghế của đồng nghiệp đối diện nói: "Anh ta nói dối! Không phải là tôi! Thật mà, mọi người phải tin tưởng tôi!"

Không ai tin, năm biên tập viên, một tổng biên tập cộng thêm một tổng giám nghe radio từ xa xa xông lại, tất cả mọi người đều nghe rõ, bao vây vòng tròn quanh Tổ Đình, các biên tập thay phiên nhau mắng Tổ Đình ——

"Vẫn còn giả vờ?"

"Rõ ràng là cô mà!"

"Sợ chúng tôi biết sao?"

"Cũng sẽ không tranh giành với cô!"

Hu hu hu... Tổ Đình khóc không ra nước mắt, trăm miệng cũng không thể bào chữa. Cô tu dưỡng còn chưa tới cảnh giới chịu nhục, vì vậy đối với việc bị đồng nghiệp lên án cảm thấy rất đau lòng.

~oOo~

Sài Trọng Sâm thấy vẫn chưa đủ náo nhiệt, cười nhẹ nói: "Chết rồi, không cần thận nói ra tên của cô ấy, buổi tối thế nào tôi cũng bị mắng."

MC quyết định khẳng định thay mọi người. "Vậy là người mà tiên sinh muốn kết hôn là biên tập viên Tổ Đình của nhà xuất bản Lam Kinh sao?"

"Đúng thế, Tiết Tổ Đình là vị hôn thê của tôi." Lần này ngay cả họ của nữ chính Sài Trọng Sâm cũng thông báo nốt.

Tổ Đình chống tay lên eo, hét lên: "Từ khi nào tôi trở thành vị hôn thê của anh hả? Có làm không vậy! Shit!"

"Đúng rồi, lúc cô ấy tức giận thường hay mắng yêu tôi là Shit." Sài Trọng Sâm ở bên kia cười nhẹ.

Các biên tập viên lần thứ hai vây quanh Tổ Đình mắng mỏ ——

"Lại còn giả bộ không biết, hai người có quan hệ mờ ám!"

"Còn không thừa nhận? Rõ ràng là cô còn gì!"

"Còn lừa gạt chúng tôi rằng hai người chỉ là bạn bè bình thường, giờ lại còn đính hôn cơ đấy!"

Tổng biên tập tỉnh táo nhất, khoanh hai tay trước ngực, phúc chí tâm linh [1] nói: "Chuyện này có thể kích thích lượng tiêu thụ sản phẩm, tuần báo kỳ này sẽ nói về chuyện tình của biên tập viên Tổ Đình với Sài tiên sinh."

Tổng giám vỗ tay. "Ý kiến hay, lập tức bắt đầu!"

Tổ Đình ôm bụng rên rì: "Đau, đau quá, dạ dày tôi đau quá." Với hoàn cảnh hiện giờ, trong đầu cô bắt đầu lên kế hoạch các cách chạy trốn, hơn nữa còn phải cân nhắc ảnh hưởng của giới truyền thông, rất thành tâm khẩn cầu, những người khác nghe thấy cũng không sao, chỉ có một người tuyệt đối không thể biết chuyện này, nếu không cô nhất định phải chết!

~oOo~

Em trai của Tiết Tổ Đình là nhân viên giao hàng, đưa hàng đến đài phát thanh, nghe thấy trên radio, kích động: phóng xe thẳng tới nhà xuất bản tìm chị gái. Hắn phóng như bay trên đường cao tốc, đến trước đầu ngõ nhà xuất bản, đã nhìn thấy bà chị mình thập thò, lén lút muốn bỏ trốn.

"Chị!" Xoẹt ~~~ Tiết tiểu đệ đá chân chống xuống, một tay tóm lấy bà chị, giống như điều hâu bắt con gà con, cứ như vậy kéo Tiết Tổ Đình tới gần.

"Sao lại rảnh rỗi tới chơi vậy?" Tiết Tổ Đình ôm lấy cặp công văn, cố gắng trấn tĩnh mỉm cười với em trai.

"Em nghe thấy rồi!" Sắc mặt Tiết tiểu đệ rất khó nhìn.

"Sao cơ? Nghe thấy cái gì?" Tổ Đình giả ngu.

"Đừng có giả vờ nữa, Sài Trọng Sâm là bạn trai chị, đã thế hai người còn định tháng tư tới sẽ kết hôn!"

Tổ Đình cười nói: "Ha ha ha ha... Chị là hiểu lầm, em trai, hôm nay chị mời ăn cơm, tiện thể giải thích luôn..."

Điện thoại của Tiết tiểu đệ vang lên, hắn nghe điện thoại. "Dạ, cha... Vâng, tóm được chị rồi ạ, vâng..."

Không ổn rồi! Tổ Đình xoay người muốn bỏ chạy, cậu em liền tóm lấy cổ áo cô, hét vào điện thoại nói: "Con sẽ mang chị về ngay, vâng." Tiết tiểu đệ cắt điện thoại, nhìn chằm chằm bà chị. "Cha muốn chị về nhà báo cáo."

"Cha rất giận sao?" Nhắc tới cha, Tổ Đình sợ đến sắc mặt trắng bệch.

"Không vui." Tiết tiểu đệ chỉ vào chỗ ngồi phía sau xe máy. "Lên xe."

"Thật sự là hiểu lầm mà..."

"Chị tự đi mà nói với cha ấy."

~oOo~

Sài Trọng Sâm rời khỏi đài phát thanh, ra tới ngoài cửa, tắt điện thoại đi. Sau khi phóng vắn xong, điện thoại vang không ngừng, tất cả đều là các nghệ sĩ lần ký giả gọi tới hỏi thăm về hôn sự của anh. Ánh mặt trời sau giờ Ngọ thật ấm áp, Sài Trọng Sâm đi về phía cửa hàng hoa, chọn một bó hoa để thưởng thức.

"Ngài thích loại hoa nào?" Cô chủ ân cần hỏi thăm. Thấy Sài Trọng Sâm trầm tư không nói, cô gái lại hỏi: "Tặng hoa cho bạn gái sao? Hay là tặng vợ? Hoặc là muốn ăn mừng ngày lễ đặc biệt gì chăng?" Người đàn ông này đẹp trai tuấn tú, giọng điệu của cô chủ cũng rất dịu dàng, phục vụ vô cùng nhiệt tình.

"Tôi muốn mua một giò lan." Sài Trọng Sâm khẽ mỉm cười, nụ cười khiến cho cô chủ tiệm hoa ngơ ngẩn một lúc.

"Có, tiên sinh thích loại lan nào?" Cô chủ dẫn Sài Trọng Sâm ra phía sau vườn hoa. Chỗ này treo nhiều giò hoa lan đủ các loại, Sài Trọng Sâm chọn lấy loại lan vàng, ra khỏi cửa hàng hoa liền gọi điện thoại cho lão quản gia AJ.

Từ đầu dây bên kia có tiếng AJ rống lên: "Cậu chủ, tôi nghe nói, cậu chủ muốn kết hôn vào tháng tư tới, là thật sao?"

"Chuyện hôn nhân đại sự, có thể nói đùa được sao?"

AJ hoài nghi hỏi: "Nhưng mà ... Tiết tiểu thư có đồng ý không?" Quái lạ, Tiết tiểu thư rất lạnh lùng, cậu chủ theo đuổi lâu lắm rồi cũng không thành công, sao bỗng nhiên đồng ý? Rõ ràng không hẹn hò, thoát một cái đã muốn kết hôn là sao?

"Nếu cô ấy không đồng ý, chẳng lẽ là tôi nói dối sao?" Sài Trọng Sâm khí định thần nhàn [2].

"Việc này... Nếu ông chủ gọi điện tới, tôi biết nói thế nào ạ?"

"Tạm thời đừng nói vội. Tôi nay tôi muốn ăn mừng, giúp tôi đưa mấy thứ đồ tới đây ——" Sài Trọng Sâm dặn dò AJ chuẩn bị.

~oOo~

Xe máy dừng ngoài đường cái, Tô Dĩnh một tay ôm eo em trai, tay phải cầm điện thoại, đối phó với những cuộc hỏi thăm của đám phóng viên.

"Không có, không có chuyện này." Phủ nhận với phóng viên xong, lại phải thông báo với các tác giả tò mò: "Anh ta tung tin đồn thất thiệt đó, kết hôn là chuyện quan trọng của tôi, sao có thể đi gạt người? Cô yên tâm đi, tôi không có ý định nghỉ việc, cô mau chóng gửi bản thảo cho tôi đi." Đồng nghiệp vừa thông suốt, lại có bạn bè ân cần thăm hỏi, gọi điện tới. "Tớ thề, nếu như là thật, tớ Tiết Tô Dĩnh ba chữ đảo lại đọc!" Nói quá kích động, dùng sức nắm chặt eo cậu em, làm hấn bị đau, hét ầm lên lên.

"Thật là, phiền quá! Bực mình!" Nói tới rất cả họng, Tô Dĩnh dứt khoát trả lời thẳng thừng, ứng phó với nghi vấn của mọi người

Xe chạy nhanh vào trong ngõ, dừng trước một căn nhà đã cũ. Tô Dĩnh nhảy xuống xe, thành khẩn: "Này, chờ một chút, em phải giúp chị."

Tiểu đệ dừng xe lại, Tô Dĩnh đứng trước cửa lờ mờ không đi vào, từ chỗ hổng nhìn lên vào xem tình hình bên trong nhà. Gió thổi mạnh cây cổ thụ trước cửa tạo nên thanh âm xào xạc của lá rơi, cô cảm thấy áp lực ghê gớm.

"Vào thôi!" Em cô nhún chuông cửa, cửa mở ra, hấn đi vào, Tô Dĩnh đi theo phía sau. Tô Dĩnh chân trước mới vừa nhảy vào cánh cửa, đã nghe thấy tiếng gầm giận dữ ——

"Quý xuống!"

Phịch! Đầu gối mềm nhũn, Tô Dĩnh quỵ xuống đất, vuốt hai lỗ tai nức nở. "Cha, nghe con giải thích đã."

Tiết Cương là sĩ quan quân đội đã giải ngũ về hưu, ngồi ở trước sofa, vẻ mặt nghiêm túc, lửa giận lên cao. Rút từ trong túi áo một tờ giấy, giao cho Tiết tiểu đệ. "Gia Cần, thay cha đọc!"

Vừa thấy tờ giấy kia, mặt Tô Dĩnh biến sắc. "Cha à, tên đó- hấn nói hươu nói vượn, hãy nghe con nói mà!"

Tiết Cương chỉ vào con ra lệnh: "Đọc!"

Mất thể diện, Tô Dĩnh rụt vai lại cúi đầu, xấu hổ vô cùng.

Gia Cần cầm tờ giấy lên, lớn tiếng đọc diễn cảm: "Tôi, Tiết Tô Dĩnh, mỗi lần yêu thương, đều tìm sai đối tượng, làm cha già đau lòng, em trai khổ sở, không chỉ hại chính mình mà còn gây tai họa cho người thân, thậm chí ngay cả nhà cửa cũng phải đem đi đấu giá. Xin hứa rằng, sau này hẹn hò hay kết hôn với ai đều do cha đứng ra làm chủ..."

Tiết Cương nhìn chằm chằm con gái, cau mày tức giận mắng. "Đã tự mình viết giấy cam đoan, lại còn muốn thất hứa?" Muốn kết hôn ư, việc này đến bản thân ông là cha mà còn không được biết.

"Con không có yêu thương ai cả." Tô Dĩnh khẳng định, cô rất vô tội.

"Haizz!" Gia Cần lắc đầu than thở, ngồi xuống bên cạnh cha, gác chân, nhìn chằm chằm chị gái, bất đắc dĩ nói: "Chị à, em xin chị, hàng vạn hàng nghìn lần đừng có yêu đương gì nữa có được hay không? Chúng ta cũng không thể chịu thêm bất kỳ đã kích nào nữa, bài học xương máu từ chuyện xưa còn chưa đủ sao?"

Tiết Tô Dĩnh tự biết đuối lý, không dám lên tiếng. Phải nhớ rằng yêu say đắm, đó vốn không phải là chuyện tốt. Mỗi đoạn tình cảm cũng xuất phát từ nội tâm, kết quả toàn vác lấy thê thảm.

Mười bảy tuổi, yêu chính thầy giáo mình, một thời gian hạnh phúc, kết quả thầy giáo bị cách chức, Tô Dĩnh bị buộc chuyển trường, cha vì chuyện này từ

trong quân doanh về thăm nhà, giận đến mức bệnh tim tái phát, em trai chịu đủ lời đồn đãi khổ sở. Lúc đó cô trẻ tuổi, không hiểu chuyện.

Lần thứ hai thì sao? Hai mươi tuổi học đại học, đối tượng là bạn cùng trường thiết kế mỹ thuật, Tô Dĩnh mê luyến đối phương tài hoa, lại yêu say đắm. Kết quả, tên người yêu là đồ bại hoại, ngoài cô ra còn hẹn hò với năm cô gái khác, Tô Dĩnh căm phẫn mà nói lời chia tay, không ngờ rằng kẻ đó không chịu buông tay, chạy tới tầng cao nhất kí túc nơi cô ở định nhảy lầu tự sát.

Khổ thân Tiết Cương lại từ quân khu về nhà, nghe hàng xóm khuyên can mà tan nát cõi lòng. Đáng thương Tiết tiểu đệ, bỏ đến tầng cao nhất ấy đàm phán với cựu bạn trai của Tô Dĩnh, cuối cùng còn ôm lấy bắp đùi gã trai đó, cầu khẩn : van xin hắn đừng nhảy.

Tô Dĩnh ở kí túc bị phóng viên vây quanh, ngày thứ hai báo lên, anh chàng thất tình kia không nhảy lầu, nhưng lại bị đưa vào viện tâm thần.

Tô Dĩnh không thể nào hiểu nổi, trên đời này có còn công bằng nữa hay không? Tên khốn đó không chung tình, nhưng lại vì cô mà muốn nhảy lầu? Cô nên khóc hay nên cười, cô mới là người phải vào viện tâm thần chứ, tại sao người điên lại là hắn!

Lần phong ba này thật vất vả, không bao lâu sau, Tiết Cương quyết định mua lại căn nhà đang thuê tạm. Ông mượn tiền hưu trí, sợ tới lúc về già chết con gái lại phải nộp một khoản thuế lớn, nên dùng tên cô để đứng tên mua.

Người ta nói quá tam ba bận, con gái bảo bối của ông lại tìm được một mối tình khác, lần thứ ba yêu đương, yêu một nhạc sĩ chưa có tên tuổi. Tô Dĩnh khẳng khái một mực chung tình với hắn, vì yêu mà hồ đồ, khi hắn nói muốn ra đĩa nhạc, đã đồng ý với hắn, đem giấy tờ nhà đất đi cầm cố, mượn tiền ngân hàng, để cho hắn thành lập công ty phát hành đĩa nhạc. Tô Dĩnh cho rằng hắn có tài hoa, đĩa nhạc nhất định bán chạy, đến lúc đó cô có thể chia hoa hồng, cả nhà sẽ có cuộc sống thoải mái. Kết quả đĩa nhạc bị ế, bạn trai phá sản bỏ chạy, đến nay cũng không có tin tức.

Đáng thương Tiết Cương, nhà bị đấu giá; đáng thương Tiết tiểu đệ, không nhà để về. Trước sự chứng kiến của cha và em trai, cô viết giấy cam đoan vĩnh viễn sẽ không yêu đương gì nữa, bắt đầu tin tưởng rằng ánh mắt mình có vấn đề, nhìn trúng ai nhất định người đó là đồ đều. Cô hứa hẹn sẽ mua lại nhà, tức giận phân đấu, liều chết làm việc, không bao giờ có một ý định yêu đương nào trong đầu nữa.

Có trời đất chứng giám a, nhưng lần này, lần này thật là hiểu lầm mà! Cô không có động tình, cô tuyệt đối không có!

Tiết Cương răn dạy con gái: "Sài Trọng Sâm này chắc chắn cũng không phải là người tốt!"

Tiết Gia Cần tán thành: "Nhất định là tên vô lại." Chỉ cần chị hắn coi trọng ai, nhất định không phải là người tốt.

Tô Dĩnh đồng ý: "Thật đáng ghét."

"Nói cha sao?" Tiết Cương nhủ mảy.

"Mắng em sao?" Em trai nhăn mặt.

"Là mắng cái tên họ Sài kia !" Tô Dĩnh gơ tay xin thề: "Kết hôn gì chứ? Hắn tự biên tự diễn! Con không có biết gì hết, đừng nói không đồng ý, ngay cả hẹn hò cũng không có! Đừng nói hẹn hò, nghiêm khắc mà nói quan hệ giữa con và hắn rất bình thường, đồng nghiệp bình thường mà thôi. Cha, con là biên tập viên, quen biết mấy tác giả cũng là chuyện rất bình thường mà." Tô Dĩnh nhìn lại em trai. "Em à, em nhìn xem, chẳng phải chị rất xinh đẹp sao? Có đàn ông theo đuổi là chuyện rất bình thường, cái này không thể trách chị được, đúng không?"

"Chúng ta có thể tin tưởng con sao?" Tiết Cương hỏi.

"Chị hai, em không muốn chuyển nhà nữa." Gia Cần thành khẩn nói.

Tô Dĩnh vỗ ngực nói: "Tất cả đều là hắn nói hươu nói vượn, hai người không tin lời con, con lập tức gọi điện thoại cùng hắn đối chất, con tin là hắn sẽ giải thích với hai người!" Tô Dĩnh lấy điện thoại di động ra, ấn số, điện thoại vừa kết nối đã hét lên: "Sài Trọng Sâm ~ "

"Thuê bao quý khách vừa gọi hiện đang tạm thời tắt máy, xin quý khách vui lòng gọi lại sau."

Mẹ kiếp, không liên lạc được. Tô Dĩnh để điện thoại xuống, cha cô tròn mắt nhìn cô, em trai nhìn cô chăm chăm, cô cười trừ, mồ hôi lạnh ứa ra.

"Anh ta tắt máy." Tô Dĩnh nhảy dựng lên."Con lập tức đi nói rõ ràng với anh ta, bắt anh ta xin lỗi trước toàn thể thánh giả nghe đài, đăng báo nói xin lỗi, anh ta hủy danh dự của con, con sẽ tính sổ với anh ta, hai người chờ coi, rất nhanh thôi chân tướng sự việc sẽ rõ ràng ——" hừ! Tô Dĩnh chạy ra khỏi nhà.

Sự thật, sự thật, cô cần bảo vệ thanh danh của mình, Sài Trọng Sâm chết tiệt, can đảm thì đừng có chạy! Tô Dĩnh hùng hục chạy đi bắt bớ cái tên khốn kiếp nói láo kia.

~oOo~

Trong lúc Tô Dĩnh đang giận dữ ngút trời đi tìm người tính sổ, thì tại một hướng khác trong thành phố, trong tòa biệt thự của bác sĩ Bạch, vợ của anh là Xa Gia Lệ, cũng có quen biết Tô Dĩnh, lại rất yêu thích tuần san của đại tác giả đứng đầu bảng có bút danh "Nụ hôn Hồ Điệp", nghe tin biên tập Tô Dĩnh sắp kết hôn, liền gọi điện thoại chúc mừng cô.

Điện thoại vừa gọi tới đã nghe thấy giọng nói của Tô Dĩnh: "Xin chào, đây là thuê bao do chủ tài khoản Tiết Tô Dĩnh đứng tên, nếu muốn hỏi chuyện của

Sài tiên sinh, xin mời nhấn phím số một. Nếu muốn bàn bạc công việc, xin mời nhấn phím số hai, nếu như chỉ muốn nói chuyện phiếm, không có gì quan trọng, xin hãy để lại lời nhắn, chủ thuê bao sẽ gọi lại cho bạn sau, nếu có điều gì khiếm nhã, xin hãy lượng thứ." Thời đại công nghệ có khác, hay thật, Xa Gia Lệ nhấn phím số một, lại có tiếng nói truyền trở lại ——

"Xin chào, tôi cùng với Sài tiên sinh không có hôn ước, còn tất cả mọi chuyện có liên quan bạn hãy trực tiếp hỏi Sài tiên sinh, bản thân tôi sẽ giữ lại để truy cứu trước pháp luật."

"Wow!" Gia Lệ nhảy dựng lên, hét ầm lên với ông xã: "Trời ạ, Tô Đình nói không có chuyện này a! Anh đoán cô ấy cùng vị Sài tiên sinh kia đang xảy ra chuyện gì?" He he, giọng Gia Lệ rất hưng phấn, có trò hay để xem rồi!

~oOo~

Chiều tối, Sài Trọng Sâm về nhà. Ngoài cửa có một cậu thanh niên trẻ tuổi, trong tay đang cầm một túi đồ, quanh quẩn không đi.

"Lại là cậu." Sài Trọng Sâm nhận ra là ai, anh cười nhạt, đẩy ra cửa nhà.

"Thầy!" Thanh niên đuổi theo Sài Trọng Sâm "Xin thầy hãy nhận tôi làm ——" đang nói đột nhiên ngừng lại, cậu thanh niên bị khung cảnh ở đình viện làm giật mình. Kỳ hoa dị thảo, có rất nhiều bồn hoa, đắm chìm trong ánh chiều tà, khiến người bước vào như lạc mình trong cõi mộng.

"Thật là đẹp..." Hắn bỏ túi đồ xuống, ánh mắt tham lam đi xem một chậu hoa được trồng và chăm sóc cẩn thận, hai lỗ tai nghe được tiếng chảy róc rách thanh thoát của dòng suối nhân tạo, nhìn những bồn hoa được chăm sóc tinh xảo tuyệt diệu, đẹp không sao tả xiết, hắn than thở liên tục, giống như mê muội lưu luyến muốn ở lại trong đình viện.

"Nếu đã nhìn đủ rồi thì hãy về đi." Sài Trọng Sâm bỏ mặc hắn, trở về phòng. Đặt chậu hoa lan mới mua về lên bàn, đổi bộ đồ mặc ở nhà, đi vào phòng bếp, lấy nguyên liệu nấu ăn trong tủ lạnh ra rửa sạch sẽ. Sau đó, quay lại đình viện, thấy cậu thanh niên vẫn còn đứng ở đó.

Sài Trọng Sâm lười biếng dựa vào cạnh cửa, hỏi: "Nhìn mãi vẫn chưa thấy đủ sao?"

Cậu ta xoay người lại, thấy Sài Trọng Sâm, vẻ mặt bối rối. Có một thoáng, hắn cảm thấy giống như có một lực hút nam châm tỏa ra, nhìn về tuấn mỹ vô song của Sài Trọng Sâm, trong lòng nhộn nhạo, hồn phách mê vờng. Đôi mắt của Sài Trọng Sâm, sâu mà đen thăm thẳm, vẻ mặt cười mà như không cười, khiến hắn mất hồn mất vía...

Không rõ a, hắn khẽ chớp mắt. Rõ ràng trước mắt là một người đàn ông, tại sao trong lòng lại nảy sinh cảm giác? Hơn nữa đứng tại gia viện của người đàn ông này, có cây xum xuê trong viện, thời khắc hoàng hôn đến, những tia sáng cuối ngày chiếu lên cây cỏ thấy rõ bóng cây chẳng chịt ở trên khuôn mặt, bả vai của Sài Trọng Sâm

Lúc này ánh sáng yếu ớt phủ lên ki-mô-nô màu lam của Sài Trọng Sâm, mái tóc đen phủ trên khuôn mặt, tóc dài chạm vai, tay áo ki-mô-nô rộng thùng thình, vẻ mặt lười biếng, giống như những con quỷ trong giấc mơ thường đi hút tuổi thanh xuân của con người.

Ánh mắt chàng thanh niên mơ hồ, si mê nhìn Sài Trọng Sâm. "Thầy, xin hãy nhận tôi làm học trò, dạy tôi kỹ xảo trồng cây cảnh..." Kể từ khi xem Sài Trọng Sâm thiết kế chậu hoa cảnh đẹp nhất thế giới, những hàng người hâm mộ nối liền không dứt tới trước cửa cầu kiến.

Sài Trọng Sâm đánh giá hắn, miễn cưỡng mỉm cười. "Có chí học tập như vậy cũng không cần bá sư học nghệ, nhiệt tình chính là người thầy tốt nhất của cậu."

Không được rồi! Trên mặt thanh niên hiện lên vẻ thất vọng, lại hỏi Sài Trọng Sâm: "Nghe nói thầy có một bồn hoa hiếm có, có thể để cho tôi xem được không?"

"Cơ nước quang sao? Có phải nhìn thấy cơ nước quang xong thì cậu sẽ chịu đi về?" Xoay người vào nhà, anh nói: "Vào đi." Dẫn cậu thanh niên đến trước một giá gỗ cũ kỹ, có đặt một bồn hoa được uốn rất đẹp. Có nhiều quả to buông thõng từ những chạc cây nhọn hoắt đâm ra từ gốc cây cỏ màu nâu, quả có màu đỏ tươi như máu, giống như quả táo.

"Đây chính là cơ nước quang." Sài Trọng Sâm nói.

Cậu thanh niên kinh ngạc, đây là vật phẩm mà có biết bao nhiêu người trong giới trồng cây mơ tưởng đến. "Không ngờ thầy có thể đem cơ nước quang nuôi trồng thành công, còn kết ra quả..." Thật lợi hại!

"Buổi tối tôi có khách, cậu hãy về đi."

Cậu thanh niên đặt balo xuống, mở ra. "Cái này muốn nhờ thầy."

Sài Trọng Sâm nhìn thấy thứ bên trong là một bồn thực vật sắp chết. "Quý tiền vũ?"

Cậu thanh niên quỳ rạp xuống đất, buông thõng hai vai, cúi đầu khóc nức nở. "Đây là bồn hoa mà cha tôi tặng tôi, tôi chăm sóc nó rất cẩn thận nhưng không hiểu sao nó vẫn chết, nghe các tiền bối trong giới nói thầy rất có tài hoa, có thể cải tử hoàn sinh, xin thầy hãy cứu sống quý tiền vũ, vẫn bối vô cùng cảm kích!"

Sài Trọng Sâm cầm lấy quý tiền vũ, trầm tư. "Tôi sẽ thử xem, vài ngày sau cậu hãy quay trở lại."

"Cảm ơn, cảm ơn thầy rất nhiều!" Cậu ta phấn khích nói cảm ơn, cố nán lại nhìn cơ nước quang một lượt rồi mới ngượng ngùng rời đi.

Mặt trời đã khuất hẳn, màn đêm lặng lẽ phủ xuống.

Quần gia AJ chạy tới, mang đến những thứ mà cậu chủ dặn dò. Giúp cậu chủ bố trí bàn ăn, phủ lên mặt bàn loại lụa cao cấp, đốt nến sáng lên trên giá cắm nến bằng bạc, chính giữa đặt một giỏ hoa lan, Sài Trọng Sâm đem thức ăn đặt lên bàn, Champagne được ướp đá. Khung cảnh lãng mạn mà say lòng người, báo trước vị khách sắp tới có địa vị rất quan trọng trong lòng chủ nhân.

AJ tò mò hỏi: "Có phải tối nay Tiết tiểu thư sẽ tới phải không?"

"Ông có thể trở về được rồi." Sài Trọng Sâm không trả lời, đẩy lão ra cửa.

"AJ muốn ở lại hầu hạ cậu chủ."

"Không cần." Sài Trọng Sâm cười, là muốn ở lại xem náo nhiệt sao, nhìn lão đầu đánh giá. Anh đẩy AJ ra cửa, nhưng AJ không chịu đi.

"Nếu ông chủ hỏi chuyện Tiết tiểu thư..."

"Ông cứ nói là hôm nào đó tôi sẽ đưa Tô Dĩnh về ra mắt cha là được."

Đẩy AJ đi, Sài Trọng Sâm tìm vị trí để đặt chậu quý tiên vũ trong đình.

"Cây nhỏ đáng thương..." Ngón tay khẽ mon trớn phiến lá đã khô vàng, lá mỏng manh lão đảo muốn lia cành, tựa như cảm ứng được tâm ý ôn nhu của người, nhẹ nhàng rung động.

Sài Trọng Sâm ngẩng đầu lên, khẽ nheo mắt, nơi chân trời, vẫn còn lưu luyến một chút sắc đỏ của mặt trời. Người anh đang chờ sẽ nhanh tới chứ?

~oOo~

Tô Dĩnh thanh toán tiền xe xong, nhảy xuống taxi. Đứng trước ngôi nhà, nghe tiếng gió xung quanh thân cây già xào xạc vang lên, cô bức bối hít lấy một hơi, lấy dũng khí. Mấy phút sau có tiếng lách cách mở cửa, cô nghe thấy tiếng bước chân chậm rãi, người tới bước qua lá rụng, phát ra thanh âm xột xột.

Cửa mở ra, Sài Trọng Sâm mỉm cười nói: "Mừng em đến."

"Hừ!" Tô Dĩnh cười lạnh, túm chặt túi xách, "bốp" một tiếng, đập túi xách vào người anh, tức giận gầm thét: "Tại sao nói như vậy? Có hôn ước từ khi nào? Nói nhăng nói cuội gì đó? Anh bệnh hả? Định hại chết tôi sao?"

"Em đang nói tới chuyện nào vậy?" Sài Trọng Sâm túm được túi xách.

"Chết tiệt, lại còn chuyện nào nữa?" Tô Dĩnh muốn kéo túi về, nhưng anh bắt được ngay, đôi mắt thâm thúy đó cứ nhìn chằm chằm cô.

Anh trầm giọng hỏi: "Em cho rằng anh nói lung tung sao?"

Gì chứ? Giả bộ vô tội à? "Tất cả đều lung tung!"

"Mọi lời anh nói đều là sự thật."

Trời ạ! Tô Dĩnh buông lỏng tay, lui về phía sau một bước. "Tôi nói muốn kết hôn bao giờ hả?"

"Em quên rồi à?" Anh lộ vẻ hoang mang nhìn cô.

"Tôi đồng ý khi nào?" Nhìn vẻ hoang mang của anh, cô cũng không biết phải làm sao, thế này là thế nào?

"Lần đi lễ bái đầu năm. Em không nhớ sao?" Sài Trọng Sâm khoác túi lên vai cho cô.

"Lễ bái đầu năm? Có chuyện gì?" Tiết Tô Dĩnh sùng sốt, hoàn toàn không có ấn tượng.

Sài Trọng Sâm ngẩng đầu nhìn trăng sáng, trầm giọng nói: "Đêm hôm đó..."

"Đêm hôm đó như thế nào?" Tô Dĩnh bắt đầu lo âu.

Sài Trọng Sâm vỗ vỗ cằm nghĩ ngợi. "Lúc đó khoảng mười một giờ đêm ấy mà..."

"Tóm lại là như thế nào?" Tô Dĩnh nóng nảy.

"Em nói với anh một câu."

"Tôi nói cái gì chứ?"

"Em nói, cầu xin anh..." Anh cúi đầu, nhìn cô, cười quỳ dẹt.

Tổ Đình hoảng hốt: "Tôi mà nói : van xin anh á?" *hét lên* ~~~ đây là tình huống gì chứ? Hử? Cô đã từng nói : van xin hử? Có nhầm không vậy?

"Đúng mà." Sài Trọng Sâm dương dương đắc ý.

Tổ Đình ôm đầu suy nghĩ, mau nhớ lại xem. Lễ bái năm vừa rồi cô ở đâu nhỉ? Đúng rồi, hôm đó cô nôn lên người một nhà văn, đúng rồi, ngày hôm đó uống rượu, đúng rồi! Cô uống say không còn biết gì... Sau đó thì sao?

"Tôi nói : van xin anh cái gì á?" Tổ Đình ngẩng đầu, vẻ mặt mờ mịt.

"Ai za, em muốn biết toàn bộ hay sao?" Anh cười.

"Anh mau nói đi!"

Sài Trọng Sâm nhướn mày, có chút khiêu khích, hàm súc ý tứ, cười tri hoãn nói: "Em đã nói, van xin anh, cưới em có được không?"

"Gì?" Tổ Đình cảm giác không thờ nổi, đầu choáng váng hoa mắt, sắc mặt trắng bệch, sợ hãi phát run."Có... Có chuyện này sao?"

"Đúng vậy."

"Vậy anh nói cái gì?"

"Anh hỏi em là tháng tư tới thì thế nào? Anh nói tháng tư có thể cưới em, em nói xong, còn ép anh thế không được hỏi hặn."

Xong, toàn bộ, không, nhớ, được! Tổ Đình xông tới, chỉ vào mũi anh.

"Vô ích thôi, không lừa được tôi đâu." Cô hung hăng nhìn anh chằm chằm.

Sài Trọng Sâm thân nhiên dùng ánh mắt hết sức thú vị nhìn cô."Không lẽ ngay cả chuyện sau đó em cũng không nhớ hay sao?" Giọng điệu chậm rãi của anh như dao sắc cứa vào lòng người.

Sau đó? Trong lòng Tổ Đình rối bời, lý trí trống rỗng, lại vẫn có hờn chuyện gì kinh khủng nữa hay sao? "Sau thì thế nào chứ?"

"Sau đó rất đặc sắc." Khóe môi anh cong lên thành nụ cười đắc ý.

Phụt! Quai túi xách bị Tổ Đình giật mạnh tới mức đứt ra, những mẩu vòng sắt rơi xuống đất, vương vãi xung quanh chân. Nhìn Sài Trọng Sâm đang mỉm cười, Tổ Đình cố gắng nhớ lại chuyện đêm đó —— bọn họ uống rượu, cô say, anh chăm sóc cô, sau đó.. Cố gắng nhớ lại, nhưng đoạn sau hoàn toàn trống rỗng.

Sài Trọng Sâm nhặt túi xách, cầm tay Tổ Đình, kéo cô vào nhà."Cứ từ từ nhớ lại, vào nhà đã nào."

Cửa đóng lại, gió đêm phật qua ngọn cây, một vòng sáng lóe lên trong đêm.

~oOo~

"Mùi gì thế nhỉ?" Vừa vào nhà, Tổ Đình đã ngửi thấy mùi thức ăn thơm lừng.

"Anh hấp tôm hùm." Sài Trọng Sâm dẫn cô đến trước bàn ăn."Nào, chúng vừa ăn vừa nói chuyện." Kéo ghế giúp cô, nhưng cô không ngồi.

Đói quá! Lúc trưa cô không ăn, giờ bụng đói sôi ùng ục, mặt bàn phủ khăn lụa giống cửa hàng Nhật Bản, bên trên có rất nhiều thức ăn. Tôm hùm vẫn đặt trong nồi, phía dưới đèn còn cháy, tỏa mùi thơm bốn phía, suýt nữa Tổ Đình đã đầu hàng, quên mất mục đích tới đây.

"Trước tiên anh hãy nói rõ mọi chuyện, đêm đó đã xảy ra chuyện gì?" Tổ Đình khoanh hai tay trước ngực, liếc Sài Trọng Sâm, bày ra dáng vẻ lạnh lùng, nhưng mùi thơm của tôm hùm hại cô phân tâm, cô lén lút nuốt một ngụm nước bọt.

Ánh mắt Sài Trọng Sâm dong đầy ý cười, lưu luyến dừng ở trên người cô, đứng dậy cời đai lưng ki-mô-nô trên người.

"Làm gì vậy?" Tổ Đình giật mình.

Anh tiến về phía trước một bước. "Giúp em nhớ lại chuyện hôm đó." Vừa nói chậm rãi rút đai lưng ki-mô-nô.

"Không cho phép anh cởi quần áo!" Tổ Đình lớn tiếng quát cho anh dừng lại.

Sài Trọng Sâm dừng động tác, đi về phía cô. Ánh mắt của anh khiến cho Tổ Đình cảm giác mình giống như bị cởi hết quần áo.

"Như vậy đi, dùng cách khác vậy." Anh nói.

Không ổn, cảm giác được trong mắt của anh le lói những đốm lửa, Tổ Đình lui về phía sau. "Chẳng lẽ... Đêm hôm đó chúng ta..."

"Đúng a, em nhớ được rồi sao?" Sài Trọng Sâm nhìn cô, một bước, hai bước tiến tới gần, cho đến khi lưng cô chạm vào tường. Anh chống tay lên tường, vây chặt cô.

"Không thể nào." Tổ Đình nói chắc chắn như đinh đóng cột.

Ánh mắt lạnh lẽo của anh biểu lộ vẻ cao thâm khó lường. "Em dám khẳng định như vậy?" Ánh đèn phía sau lưng anh, khiến cô không thể nhìn rõ. Anh cúi thấp xuống nhìn cô, mái tóc dài cùng với ki-mô-nô màu lam, và mùi gỗ đàn hương trên người anh làm Tổ Đình xao xuyến.

"Tổ Đình..." Sài Trọng Sâm thấp giọng, đưa tay vuốt nhẹ má cô, cúi đầu muốn hôn.

Bàn tay nhỏ bé của cô kịp thời che miệng anh, hai mắt mở thật to nhìn chằm chằm. "Đừng có linh tinh nhé." Cô cúi người, chuồn ra khỏi vòng tay anh. Cô khẽ hắng giọng, cố bình tĩnh suy nghĩ, dạo bước suy tư. "Tôi đã nói van xin anh cưới tôi sao? Thật xin lỗi, tôi không nhớ gì cả. Anh... Ừm..." Tổ Đình quần trí nói: "Anh ám chỉ chúng ta đã làm chuyện đó... Xin lỗi, tôi chẳng có chút ấn tượng nào cả. Ngày đó anh đưa tôi về, ngày thứ hai tỉnh lại, trên người tôi vẫn mặc quần áo, nếu thật có cái gì, làm sao có thể còn mặc quần áo chứ? Làm sao có thể một chút ấn tượng cũng không có?" Tổ Đình cảnh cáo: "Sài Trọng Sâm, đừng coi tôi là đứa trẻ ba tuổi có thể tùy tiện mà đùa giỡn."

Sài Trọng Sâm xoa xoa mũi, đứng trước bàn, cầm lấy ly và chai Champagne. "Vậy em cho là tất cả mọi chuyện đều do anh sắp đặt?" Đưa ly Champagne cho cô, cô từ chối. Anh nhún nhún vai, nhấp một ngụm, đặt ly xuống.

"Như vậy đi, để anh nói cận kề hơn chút nữa."

"Gì?"

Anh cười, tuyên bố: "Em có một vết bớt màu đỏ bên hông phải." Nói xong, vui vẻ thưởng thức khuôn mặt đỏ hồng của Tổ Đình.

"Sao có thể như vậy?" Cô ôm đầu rên rỉ.

"Sự thật là như thế."

Tổ Đình ngồi phịch xuống ghế, hai gò má nóng rực, tay chống trán kêu lên: "Chúng ta? Chúng ta, trời ơi..."

"Em đừng có chung cái vẻ mặt như đưa đám thế, đêm đó rất vui vẻ mà." Sài Trọng Sâm nhìn về mặt bối rối của Tổ Đình, trong lòng cũng đang cười trộm. Theo đuổi Tổ Đình đã nhiều năm, lần này nhất định thành công.

"Xong, đời tôi thế là hết rồi." Tổ Đình ôm đầu rên rỉ, như con bướm đã sa vào lưới.

Sài Trọng Sâm ngồi xuống, nhìn cô cười. "Có thật là thảm như vậy không?" Chẳng mấy khi có thể thấy cô gái lý trí này bấn loạn đến thế, thậm chí anh còn cảm thấy chiến thắng của mình rất ngọt ngào. Dù sao, anh cũng bị cô cho ăn không ít trái đắng, lần này chỉ là một vết đau thương nho nhỏ thôi mà. Cảm giác vui mừng, tận hưởng thắng lợi trong tầm mắt. Sài Trọng Sâm tràn đầy tự tin, tin tưởng lần này định có thể thuyết phục Tổ Đình, hai người sẽ gặp gỡ, kết thúc cái thời kỳ mập mờ lâu dài này.

Tổ Đình ảo não nhắc đi nhắc lại: "Nhất định là do tôi say quá mà hồ đồ, làm sao anh có thể... Tôi muốn nói là nếu như anh là quân tử, tại sao trong tình huống ấy có thể... có thể... theo..."

"Lên giường?"

"Đúng."

"Anh không còn cách nào khác."

"Anh không còn cách nào khác á? Anh cũng uống say sao? Gì chứ?"

Anh cười nhẹ, giọng điệu có chút đùa cợt hồi ngược lại nài: "Anh thích em, em muốn anh cưới em, anh còn chưa kịp chuẩn bị tinh thần, khi đó em đã ôm chặt lấy anh, anh sao có thể cự tuyệt em cơ chứ?"

"Nhưng tôi không có chút ấn tượng nào cả!" Tổ Đình trừng mắt nhìn anh, mặc dù anh khí định thần nhân, cái đáng về vô tâm đó, nhưng mà —— cô vẫn nghi ngờ anh nói dối.

"Tốt thôi, nếu không chúng ta làm tiếp một lần nữa." Anh chế nhạo cô, đôi mắt tràn ngập ý cười.

"Làm cái đầu anh ấy."

Anh cười ha hả. "Em cứ từ từ nghĩ, có lẽ em sẽ nhớ ra thôi. Ăn cơm trước đã." Anh xới cơm giúp cô.

Tổ Đình vừa ăn vừa nghĩ, bán tín bán nghi nói: "Bây giờ đầu óc tôi lộn xộn, chờ tâm tĩnh lại, nếu phát hiện anh lừa tôi, thì anh chết chắc." Cô đọc không ít tiểu thuyết trinh thám, trong chuyện này nhất định có ẩn tình, đầu óc cô nhanh chóng kích hoạt, bắt đầu cẩn thận thăm dò, tìm kiếm tất cả ẩn tượng về đêm đó.

"Sự thật có thể chịu đựng mọi thử thách." Sài Trọng Sâm lười biếng nói. Anh duỗi thẳng hai chân, cánh tay khoanh trước ngực, đoán suy nghĩ của cô.

Nhìn chăm chú Tổ Đình, trong lòng anh suy nghĩ —— lần này tuyệt đối không để cô trốn thoát. Mấy năm nay, anh dùng không biết bao nhiêu biện pháp, anh chắc chắn Tổ Đình không ghét anh, nếu không sẽ không cãi vã với anh, nhưng mỗi khi anh đề cập muốn hẹn hò với cô, cô lại dùng mọi cách từ chối, dựng lên bức tường ngăn cách rõ ràng, khẳng định bọn họ chỉ là bạn bè mà thôi.

Bạn bè cái quỷ gì chứ!

Anh liên tục bại dưới tay cô! Mỗi khi cô gặp chuyện buồn đều tìm tới anh, gọi điện thoại cho anh tổ khổ, thậm chí là mấy cái chuyện vớ vẩn như ô long chuyện cũng năn nỉ anh ra ý kiến, tới hỗ trợ. Có lần, thậm chí vì Tổ Đình, còn cùng với phóng viên đuổi theo tác giả Xa Gia Lệ! Cái cô nàng vô tình này, chỉ coi anh như bạn bè, ngầm chiếm hết tiện nghi, lại không muốn gánh trách nhiệm tình cảm. Cảm xúc của anh lúc nào cũng căng lên như sợi dây đàn, khát vọng muốn có cô khiến anh muốn nổ tung.

Vì muốn mối quan hệ của họ có thể tiến một bước, Sài Trọng Sâm phải bày mưu. Anh nhẫn nhịn quá lâu, lần này nhất định phải làm rõ tình cảm của Tổ Đình, muốn hiểu xem trong đầu cô có cái gì, muốn cô nhìn nhận cho rõ, bọn họ không thể cứ dằng dụa như thế mãi, thời gian rất đáng quý nha!

Tổ Đình đánh giá Sài Trọng Sâm."Nếu như lời của anh là thật, vậy cũng tốt, bây giờ tôi nói, anh hãy nghe cho kỹ ..." Giống như rót cục cô đã chấp nhận "say rượu loạn tính" là chuyện có thật, Tổ Đình ném một ngum Champagne, quyết định lật bài ngửa với Sài Trọng Sâm, không lần tránh tình cảm của anh.

Đôi mắt đen láy ấy chăm chú nhìn cô."Em nói đi, anh đang nghe đây." Thắng lợi trong tầm mắt kia, Tổ Đình mau mau vứt bỏ khí giới đầu hàng đi. Trong mắt anh lóe ý cười, chờ giai nhân cho thấy tâm ý.

Tổ Đình háng giọng, đưa ra kết luận: "Ngày đó tôi uống rượu say, hồ ngôn loạn ngữ, bây giờ tôi giải thích với anh, xin hãy quên chuyện đêm đó."

Sài Trọng Sâm nghe xong, lòng đau như cắt. Cứ như vậy không khí nhất thời xuống đến dưới âm vài độ C.

Sài Trọng Sâm tức giận, cau mày chờ cô nói tiếp. Nhưng, không có , cô đã nói xong . Tổ Đình nhấp một ngum Champagne, tiếp tục ăn tôm hùm, đáng vẻ như đã giải quyết xong vấn đề.

Sài Trọng Sâm nhìn Tổ Đình đường hoàng ăn tôm hùm, giỏi, Tiết Tổ Đình, em giỏi lắm! Anh trăm phương ngàn kế tính toán đã đâm lao phải theo lao, kết quả, cô chỉ nói một câu đơn giản như vậy là giải quyết xong.

Bực mình quá! Mặt mũi Sài Trọng Sâm xám ngoét, cắn răng nói: "Chuyện đêm đó anh không thể nào quên được." Tổ Đình ới Tổ Đình, lương tâm của em bị chó gặm mất rồi sao? Tim em làm bằng sắt à? Việc đã đến nước này còn có thể thờ ơ?

Tổ Đình cắt miếng thịt tôm, chậm rãi thưởng thức."Tùy anh thôi, tôi không thể gả cho anh được. Tốt nhất là, ngày mai anh tổ chức họp báo, làm sáng tỏ hiểu lầm, để sau này khỏi mất thể diện." Tổ Đình vừa ăn vừa nghĩ đối sách, mắt bò mới lo làm chuồng vẫn còn không muộn vậy, chỉ cần hẩn phối hợp, không có chuyện gì, không có chuyện gì, rất nhanh sẽ sống yên bình lặng, thuyền qua được Quý Môn Quan. Cô cũng không phải là lần đầu bước chân vào đời, rất nhiều chuyện nên quên thì cứ quên đi, đây chính là tính cách phóng khoáng của cô. Phát sinh quan hệ thì sao nào? Buộc hẩn thề cưới cô thì đã sao? Dù sao khi đó cô uống rượu say kia mà!

Trong mắt Sài Trọng Sâm lóe ra chòng chát tia lửa giận."Lúc ấy, chúng ta nói muốn kết hôn, anh đã thề rồi."

"Anh thề, có ai biết nào, có ai chứng kiến?" Tổ Đình quệt quệt mồm, khen ngợi ~~ ăn thật ngon nha.

"Em "

"Đối với tôi, tôi đã coi như không có gì, anh cũng đừng thật tình, coi như là một giấc mơ, chuyện đêm đó qua rồi ..., nào, cạn chén!" Hiệp ước đã đạt được, nâng chén ăn mừng.

"Em coi anh như đứa trẻ ba tuổi à?" Tùy tiện hò hét? Đôi trông mắt đen phảng phất như muốn phóng hỏa.

"Đừng như vậy nữa, điều kiện anh tốt như vậy, thiếu gì các cô gái yêu anh cơ chứ?" Tổ Đình cười khan.

Em thật sự không cần ? Xem ra khuôn mặt tuần mỹ đó, bởi vì bị nhục, tức giận mà đỏ bừng lên."Anh chỉ muốn em thôi."

Tổ Đình cười, rót Champagne giúp anh. "Tôi không thích hợp với anh! Ngoan, uống một chén nào, chẳng có gì xảy ra cả, được chưa nào?"

"Có câu lời nói lúc say mới là lời thật lòng, em muốn gả cho anh, mới có thể nói như vậy." Cô ấy đã từng xảy ra chuyện gì cơ chứ? Nói bọn họ đã có quan hệ với nhau mà vẫn có thể thân nhiên như vậy? Anh nản lòng, chẳng lẽ là anh hiểu lầm, Tổ Đình thật sự không có tình cảm với anh sao?

"Anh còn cứ mãi như vậy, ngay cả việc chúng ta trở thành bạn bè cũng là không thể, anh muốn như vậy sao?" Tổ Đình chống cằm nhìn anh.

Anh nhíu mày nhìn cô."Cho anh một lý do." Anh không cam tâm!

"Cái gì?"

"Lý do vì sao em cự tuyệt anh. Em vừa rồi cũng nói, điều kiện của anh rất tốt, vậy còn thiếu cái gì? Sao không thể khiến em động tâm?"

"Rất đơn giản." Tô Đình hạ ly xuống, nhìn anh, thẳng thắn nói: "Đúng là tôi rất thích anh."

"Vậy em còn do dự cái gì?" Không thể nào hiểu nổi!

Tô Đình ghé sát lại nhìn anh."Nhất định anh sẽ có khiếm khuyết về tâm lý hoặc sinh lý hoặc một bộ phận nào đó, tuyệt đối không thể hoàn mỹ giống như bề ngoài."

"Em nghi ngờ giữa chúng ta có vấn đề gì sao?"

"Tôi nghi ngờ chính đôi mắt của mình."

"Không hiểu." Anh nhíu mày.

Tô Đình than thở, nhìn vào ly Champagne."Nói cho anh biết cũng không sao, hể là người tôi thích, cuối cùng cũng chứng minh được đó là một người đàn ông thối tha. Không phải là tính cách có thiếu sót thì cũng kiểu gia trưởng, nếu gia cảnh không có vấn đề, thì chắc chắn cá tính hồng bét." Cô nản lòng lắc đầu nói: "Tôi không muốn nói đến tình cảm, hoàn toàn thất vọng với tình yêu, hoặc có thể nói rằng, thất vọng với ánh mắt của chính mình." Cảm giác chết mê chết mệt thật đáng sợ, thói quen bây giờ của cô là vô tình vô yêu, cuộc sống thoải mái dễ chịu.

"Thì ra là như vậy." Cuối cùng hiểu được thời gian qua cô từ chối không chịu làm bạn gái anh, chỉ chấp nhận làm bạn bè bình thường, không phải vì không có cảm giác với anh, mà là sợ giẫm lên vết xe đổ, yêu lầm người.

Cái này rất dễ giải quyết, nhưng anh rất có thành ý. Sài Trọng Sâm lấy chiếc ly trong tay Tô Đình, đem nó đặt xuống bàn, cầm tay cô, nhìn cô chăm chú.

"Tư cách đạo đức của anh không có thiếu sót gì, hứng thú rộng khắp, luôn vui vẻ hưởng thụ cuộc sống, không lạm tình, cũng không có thói xấu, anh bảo đảm, anh không giống với những người mà em từng gặp, chắc chắn không làm em thất vọng." Như vậy chưa đủ rõ ràng sao?

"Nói yêu thương ư, cực lắm." Tô Đình lắc đầu, kiên quyết giữ vững ý kiến của mình.

"Tin anh đi, không khổ chút nào." Sài Trọng Sâm cũng rất kiên định.

"Yêu càng sâu đậm, gánh nặng càng nhiều a." Tô Đình lắc đầu.

"Ồ bên anh, em sẽ cảm thấy thoải mái hơn." Sài Trọng Sâm dụ dỗ.

Tô Đình lắc đầu lần thứ n."Một khi tôi đã yêu, cũng rất cố chấp, cố chấp sẽ quá quan tâm, quá quan tâm kết quả sẽ rất thảm."

Sài Trọng Sâm dùng tình cảm chân thành, "thời niên" cô."Chẳng lẽ một mình cô đơn đến già, sẽ thấy vui sao?"

Rất hay, một người là tác giả một người là biên tập, tài hùng biện cũng không có kém, có qua có lại, bắt phản thắng bại.

Tô Đình thờ dài, lòng đang dao động, lời của cha và em trai sắp bị cô vứt ra sau gáy. Đồng ý với anh ta? Không được! Chẳng lẽ cô đã quên bài học rồi sao? Từ chối anh ta ư? Nhưng mà cô rất xúc động đó! Dù sao Sài Trọng Sâm đẹp trai kia... Đồng ý không phải là rất tốt sao? Không được, trước kia chịu khổ chưa đủ sao sao? Hay là cự tuyệt nhĩ, nhưng mà...

"Tôi... Tôi..." Xem kìa, tâm tư cô đang mâu thuẫn! Kết quả cô hoang mang nhìn hấn, rất đẹp trai, mê hoặc, cô không thể tự chủ nữa.

Có hi vọng! Nhìn ra được giai nhân có dấu hiệu dao động, Sài Trọng Sâm tăng lực thuyết phục, nắm chặt hai tay của cô, chứng minh: "Tin tưởng anh đi, anh sẽ mang lại hạnh phúc cho em, lần này ánh mắt của em không sai đâu."

"Sài Trọng Sâm, tôi..." ánh mắt Tô Đình lóe lên.

King coong ~~~ chết tiệt cái chuông cửa, đúng vào thời điểm quan trọng, lại réo rất không ngừng!

Bạn đang đọc truyện *Theo Đuổi Người, Hào Cực Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

Sài Trọng Sâm thở dài, đi về phía máy camera trên tường. Tổ Đình cũng cùng đi qua nhìn.

"Cái quái gì thế này?" Cô kinh ngạc hô lớn.

Ngoài cửa, có năm chiếc xe hơi đen bóng, hơn mười người đàn ông mặc trang phục kiểu Tôn Trung Sơn, đứng giữa bọn họ có một gã đồ con, da ngăm đen, đeo kính râm, nhìn khoảng hơn bốn mươi tuổi, từ đầu đến chân, một thân âu phục đen tuyền.

"Hóng rồi." Sài Trọng Sâm thở dài một tiếng.

"Hóng rồi là sao?" Tổ Đình cảm giác không ổn. Trời cao chứng giám, cô vẫn còn chưa yêu ai, chưa ai cả, đừng có xảy ra chuyện gì à nha!

Sài Trọng Sâm nói: "Em tìm chỗ trốn đi."

"A?" Tại sao phải trốn?

Sài Trọng Sâm nắm chặt tay cô, kéo tới trước tấm gương lớn, phía sau là một cái tủ chìm, đẩy Tổ Đình đi vào. "Đừng lên tiếng, bắt kẻ nhìn thấy cái gì, cũng không được đi ra."

"Đợi một chút, bọn họ là ai? Giới cho vay nặng lãi? Xã hội đen? Anh nợ tiền họ sao?"

Sài Trọng Sâm đẩy tấm gương vào, không trả lời cô.

Tiết Tổ Đình đẩy gương ra một chút, nhìn lên động tĩnh bên ngoài. Cô nhìn thấy đám người kia vây quanh Sài Trọng Sâm, tất cả bọn họ đều giống như hung thần ác sát, hình thể nhanh nhẹn dũng mãnh. Người đàn ông da đen lớn tuổi nhất có lẽ là ông trùm, thái độ của Sài Trọng Sâm với ông ta rất cung kính, ông ta ngồi xuống ghế, Sài Trọng Sâm nghe ông ta nói nói, cúi đầu trả lời, họ nói chuyện bằng tiếng Nhật.

Ghét quá, cô nghe không hiểu gì cả. Lúc này, Sài Trọng Sâm không biết nói cái gì chọc giận lão Đại, lão Đại đập bàn đứng dậy, đám đàn em hầm hừ với Sài Trọng Sâm, lão Đại dứt tay vào túi áo, không biết muốn lấy cái gì.

Dao găm? Súng? Có thể là súng, vậy chẳng phải Sài Trọng Sâm toi đời hay sao?

Quyết định thật nhanh, tùy cơ ứng biến, Tiết Tổ Đình thông minh, dùng cảm lập tức lời điện thoại ra, quay người lại ngồi xuống, gọi điện thoại đến cục cảnh sát báo án.

Tay cô run rẩy, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, thì thầm nói vào trong điện thoại: "Nơi này có hung án xảy ra, địa chỉ số 18, đường Châu Nhai, tòa nhà có kiến trúc Nhật Bản, mau tới đây ——" từ từ đã, cảm thấy sau lưng có sát khí. Quay đầu, trời ạ, Tổ Đình ngã ngồi trên mặt đất.

Gương bị kéo ra từ khi nào? Một đám áo đen nhìn cô chăm chăm, rồi một người xông tới giật lấy điện thoại của cô, Tổ Đình hô lớn: "Cứu mạng!"

Mười phút sau, xe cảnh sát tới, những ánh đèn đỏ lóe sáng trong đêm, âm thanh còi cảnh sát vang ầm ỉ. Hai mươi phút sau, cảnh sát điều tra rõ tình huống, lại lục đục rời đi.

Bên trong nhà, vẫn còn đám áo đen, lão Đại vẫn còn ngồi đó, Tổ Đình ngồi đối diện với lão Đại, khóc không ra nước mắt, muốn hỏi ông trời, tại sao đường tình duyên của cô lại lận đận như vậy? Cô cũng biết, cái gì cô coi trọng thì nhất định có vấn đề, quan tâm cái gì thì chắc chắn nó có vấn đề, nhất định là kiếp trước cô đã đắc tội nguyệt lão, đường tình mới có nhiều vấn đề như vậy!

Thì ra là cái vị cường cường trắng trắng đen sẫm ngồi trước mặt cô đây, trên mặt còn có một vết sẹo là cha của Sài Trọng Sâm, là lão Đại trong giới xã hội đen Nhật Bản, Sài Trọng Sâm là cậu chủ của giới xã hội đen.

Lão Đại nặn ra nụ cười, vẻ mặt hòa hoãn nói chuyện với bạn gái của con trai.

"*□%#..."

Nghe không hiểu, Tổ Đình đáp lễ bằng nụ cười cứng nhắc, Sài Trọng Sâm giúp cô phiên dịch: "Cha anh nói, ông rất hạnh phúc được gặp em."

"Vâng." Tổ Đình ghé vào tai anh lặng lẽ nói: "Nói với ông ấy, tôi cũng vậy. Rất hạnh phúc được gặp ông."

Sài Trọng Sâm phiên dịch cho cha nghe, lão Đại nghe xong gật đầu, còn nói một chuỗi...

Sài Trọng Sâm phiên dịch: "Cha nói, rất vui khi biết tin chúng ta sắp kết hôn."

Tổ Đình gật đầu, vừa ghé vào bên tai Sài Trọng Sâm nói: "Nói cho ông ấy biết sự thật, tôi không đồng ý kết hôn với anh, tất cả chỉ là hiểu lầm."

"Không." Sài Trọng Sâm cự tuyệt phiên dịch.

"Nói sự thật đi." Tổ Đình trừng mắt với anh.

"Không, chúng ta sắp kết hôn mà." Sài Trọng Sâm lắc đầu.

"Không? Không?!" Tổ Đình lấy điện thoại di động ra.

"Làm gì vậy?"

"Có một nhà văn biết tiếng Nhật, tôi sẽ bảo cô ấy nói giúp tôi."

Sài Trọng Sâm giành lấy điện thoại, thờ dài, nhìn cha già một cái, rồi lại nhìn Tổ Đình. "Không phải là anh không nói, mà là nói ra sẽ không tốt cho em."

"Để cho ông ấy hiểu lầm thì tốt chắc? Anh mau nói đi, nói hết sự thật cho tôi."

"Tổ Đình..." về mặt Sài Trọng Sâm rất khó xử.

"Mau lên." Tổ Đình khoanh tay trước ngực, lập trường kiên quyết.

"Ai za." Sài Trọng Sâm lại quay sang nói chuyện với cha già.

Lão Đại nghe xong, trừng mắt với Tổ Đình, khiến cô run sợ kêu khẽ một tiếng.

"Xong rồi." Sài Trọng Sâm nói.

"Xong là sao?" Tổ Đình không giải thích được. Cô thấy lão Đại vỗ vỗ tay, đám đàn em đưa lên cái hộp, lão Đại mở nắp hộp ra! OMG, Tổ Đình nhảy dựng lên. Có nhầm không vậy? Bên trong là một con dao găm, không lấy chồng sẽ giết cô sao?

Lão Đại cầm dao găm, xông về phía Tổ Đình nói chuyện, thỉnh thoảng vung vẩy con dao, Tổ Đình liền trốn ra phía sau Sài Trọng Sâm.

"Ông ấy nói gì vậy? Ông ấy muốn làm gì chứ? Bảo ông ta bỏ dao găm xuống không là tôi báo cảnh sát đó!"

Sài Trọng Sâm cùng cha tranh luận, cha con cãi vã. Đàn em khuyên can, Sài Trọng Sâm muốn cướp con dao. Lão Đại cao giọng giận dữ mắng mỏ. Má ơi, Tiết Tổ Đình bị tình huống trước mắt hù dọa đến ngây ngốc, cảm giác tất cả chỉ là một cơn ác mộng.

Trong xã hội lại có chuyện hoang đường như vậy sao? Nhất định là ác mộng, ông trời ơi, mau làm con tỉnh lại ~ cô ra sức nháy mắt, nhưng cảnh tượng trước mặt vẫn như cũ. Không, không phải là mơ! Đột nhiên, lão Đại thoát khỏi mọi người, cầm dao găm xông tới.

"Á á ~" Tổ Đình hét chói tai, xoay người bỏ chạy, khiến lão Đại đuổi theo. Tay chân gọn gàng, cô trèo lên nóc tủ đựng ti vi làm bằng gỗ ẩn nắp.

"Bộp" một tiếng, lão Đại quỳ trên mặt đất, khóc lớn, vung dao găm, nói với Tổ Đình rất nhiều, rất nhiều.

Gì chứ? Tổ Đình sửng sốt, ngơ ngác nhìn từ trên tủ TV nhìn xuống.

Sài Trọng Sâm thờ dài, rất xấu hổ, thấp giọng phiên dịch: "Cha anh nói, nếu như em không đồng ý hôn sự, ông sẽ mổ bụng tự sát."

Tổ Đình nghe xong, hoảng hốt quá độ, ôm lấy ti vi, chỉ cảm thấy giống như sao bay đầy đầu.

~oOo~

Nhưng cha của Sài Trọng Sâm rất có thành ý, quỳ gối trước mặt Tổ Đình, cầm dao găm, vừa cúi đầu vừa nhờ cậy. Sài Trọng Sâm ra lệnh đám đàn em đỡ cha dậy, cha anh không chịu, liên tục gãy dựa, đang lúc hỗn loạn thì điện thoại của Tổ Đình vang lên.

Tiếng chuông dễ nghe, âm thanh dễ nghe đó cùng tình huống hiện giờ tạo thành hai mảng đối lập mãnh liệt.

Oh~~my darling, oh my darling..

Mọi người dừng mọi động tác, nhìn chăm chăm Tổ Đình. Tổ Đình phất tay một cái, lúng túng nói: "Thật xin lỗi, tôi nghe điện thoại một lát."

Trong thời khắc nước sôi lửa bỏng này, Tổ Đình lôi điện thoại ra nghe.

Ở đầu dây bên kia vang lên giọng của em trai. "Chị? Cha hỏi chị đã xử lý xong chuyện đó chưa? Em và cha lo lắng tới mức không ngủ nổi."

"Sặc... Không có chuyện gì, xong rồi, đã nói rõ ràng mọi hiểu lầm." Tổ Đình tắt điện thoại ngay lập tức.

Tiếp tục!

Lão Đại tiếp tục dùng tiếng Nhật Bản thay con cầu hôn, Sài Trọng Sâm tiếp tục khuyên cha tỉnh táo, đám đàn em tiếp tục chú ý hướng đi của con dao, Tổ Đình tiếp tục xem trò khôi hài trước mắt.

Bỗng nhiên, lão Đại không cầu nữa, Sài Trọng Sâm không khuyên, đám đàn em cũng không để ý tới con dao, bởi vì, Tổ Đình lên đang khóc lớn, cô quá đau lòng.

Vì sao? Vì sao cô không thể có được một tình yêu bình thường? Sao duyên số lại kém như vậy? Nhìn cô xem, phải trốn trên tủ TV, từ chối lời cầu xin của lão Đại, từ chối kết hôn với con trai ông ấy. Thảm hại hơn cả là từ lúc nào cô và Sài Trọng Sâm phát sinh quan hệ? Anh ta nhớ được bên ngực phải của cô có vết bớt, cô lại không nhớ rõ bọn họ từng có quan hệ xác thịt. Cô là người bị hại đến đây để vãn tội, nhưng giờ đối phương đổi thành khổ chủ, khiến cô trở thành kẻ hại người.

Lúc nào cô đã muốn Sài Trọng Sâm cưới cô chứ? Không nhớ rõ a. Ngày nào chứ ~ ông trời ơi ~

Tiết Tổ Đình khóc đến khản cổ, Sài Trọng Sâm lao tới ôm cô xuống tới.

"Ngoan nào, đừng khóc, anh sẽ xử lý mọi chuyện, em đừng khóc." Kết quả, Tổ Đình gục đầu vào trong lòng Sài Trọng Sâm. Khóc thật lâu.

~oOo~

Thứ bảy, không đi làm, Tổ Đình tạm thời không cần đối mặt với các đồng nghiệp, nhưng mới sáng sớm điện thoại đã reo vang không ngừng, phóng viên tranh nhau phỏng vấn Tổ Đình, em trai cũng gọi điện tới, nói muốn cùng cha tìm đến, Tổ Đình chạy tới nhà của nhà văn Xa Gia Lệ cũng chính là bạn thân của nàng.

"... Tất cả mọi chuyện chính là như vậy." Tổ Đình âu yếm ôm lấy con mèo nhỏ, lặng lẽ kể lại cái sự kiện ô long kia cho bạn nghe.

Bạch Bạc Sĩ ở bên cạnh pha cà phê, nhưng vẫn không quên nghe lén các cô nói chuyện. Gia Lệ nghe xong, vội lấy giấy ra: ghi nhanh kéo quên mất.

"Giữ chứ? Cậu định làm gì?" Tổ Đình hỏi.

"Tớ đang tóc ký mà."

Tổ Đình cảnh giác hỏi: "Tóc ký làm chi?"

"Tóc ký xong, có thể chỉnh sửa lại để viết mục chuyện hài. Con của Lão Đại muốn kết hôn, cha già thương con nên đã đòi tự tử để cưới vợ cho con..." Gia Lệ cười hi hi.

Tổ Đình sắc mặt trầm xuống, khó chịu nhíu mày.

Gia Lệ thấy thế, cười hắc hắc nói: "Tớ sẽ dùng tên giả, cậu không cần lo lắng."

Tổ Đình cũng nở nụ cười u ám. "Tớ lo chuyện khác, không quan tâm chuyện này."

Phụt! Có người cười. Hai cô không hẹn mà cùng hướng ánh mắt hình viên đạn về Bạch Bạc Sĩ, anh vội cúi đầu quấy cà phê.

Gia Lệ than vãn: "Gần đây tớ chẳng có cảm xúc để viết."

"Cậu có thể viết về chuyện tình ngày xưa của cậu và A Bạch."

Bạch Bạc Sĩ bùng cà phê tới, vội đặt lên bàn, cảnh cáo vợ: "Không cho phép tiếp tục viết chuyện đó nữa!" Nhớ ngày đó bị Gia Lệ lấy hình tượng mình viết những cuội, cứ nghĩ tới lại muốn phát hỏa.

Tổ Đình cười khen: "Ngày đó thật đặc sắc, phản ứng rất nhanh nhạy."

"Đúng thế." Gia Lệ ha hả cười, chỉ có trán Bạch Bạc Sĩ đen sì, pha cà phê xong ngồi luôn xuống một chỗ xem ti vi, nhìn thì như đang xem kênh nào hay, thực ra lại tiếp tục nghe lén hai cô nói chuyện với nhau. Không có biện pháp, tình tiết thật là khéo!

Dưới ánh mắt cảnh cáo của Tổ Đình, Xa Gia Lệ khép bút ký lại.

Cô phỏng đoán tình huống của Tổ Đình: "Cho tớ một ít thông nình đi!" Phụt ~ lại có người cười. Gia Lệ trừng mắt với ông chồng một cái, tiếp tục nói chuyện với Tổ Đình: "Theo suy luận của tớ, tất cả chuyện này, kết luận lại chỉ có bốn chữ."

"Ừ, nói đi xem nào." Tổ Đình vỗ vỗ cằm, giờ phút này rất cần ý kiến của người bên cạnh.

"Nói hươu nói vượn."

"Sài Trọng Sâm nói hươu nói vượn á?"

"Ừ, nếu như cậu muốn tớ nói rõ ràng hơn, cũng chỉ gồm bốn chữ, chính là —— câu thí bất thông [3]!"

"Sài Trọng Sâm câu thí bất thông ư?"

"Đúng vậy. Nếu như cậu muốn tớ nói thâm sâu hơn, còn có bốn chữ khác."

"Còn sao? Còn có gì nữa?" Không hổ danh là nhà văn. Bội phục bội phục ~

"Hắn —— bụng dạ khó lường!" Gia Lệ giữ chặt hai vai Tổ Đình, nhìn cô chăm chăm. "Không thể nào, tuyệt đối không thể có thể, tuyệt đối không thể có chuyện hai người phát sinh quan hệ."

Cô cũng nghĩ vậy, nhưng mà —— "Nhưng hắn biết vết bớt của tớ, nên giải thích thế nào?"

"Có lẽ cậu uống rượu say, thoát y chẳng hạn."

"Sao tớ có thể mất phẩm chất như vậy? Tớ giống như thế sao? Uống rượu say rồi thoát y? Rượu vào là tớ mất tính người thế à?"

"Hoặc là hôm đó cậu mặc váy, không cẩn thận bị lộ hàng."

Tổ Đình đỏ mặt. "Ngày đó tớ nhớ rất rõ mình mặc quần jean mà. Hơn nữa... Vị trí vết bớt đó rất kín đáo, cho dù bị lộ cũng không thể nhìn thấy." Hơn nữa cái bớt rất nhỏ.

"Cậu biết tại sao tớ nói không thể không?" Gia Lệ quay đầu nhìn Bạch Bạc Sĩ: "Chồng à, anh là bác sĩ, anh nói đi, say không còn biết gì có thể làm loại chuyện đó không? Đã làm chuyện đó rồi còn có thể không nhớ ra được ư?"

Gia Lệ ngốc nghếch! Cứ tính bơ như vậy hỏi vấn đề nhạy cảm này. Bạch Bạc Sĩ quay mặt vào tường, cố gắng trả lời: "Trên lý thuyết thì không thể nào, trên thực tế không rõ ràng lắm."

Gia Lệ ồn ào: "Cái gì thực tế, cái gì lý thuyết? Phức tạp quá đi."

Bạch Bạc Sĩ gầm lên: "Con người vốn là loài động vật phức tạp, em đừng có ý kiến này nọ nữa. Hơn nữa anh chưa thử qua, không thể suy luận linh tinh được." Quả nhiên là đại bác sĩ có khác hành động cẩn thận, làm việc tỉ mỉ trắng. Tuyệt không nói linh tinh nói.

"Đúng, có lý lắm." Gia Lệ lại quay sang nói chuyện với Tổ Đình: "Lúc bình thường cậu rất quan tâm tớ, chuyện này nhất định tớ phải suy nghĩ rõ ràng."

"Đây là vấn đề của tớ, cậu cứ suy nghĩ tùy tiện thế thì làm sao mà rõ ràng được?" Tổ Đình không giải thích được.

"Hiện giờ tớ rất muốn uống rượu, sau đó gọi Bạch Bạc Sĩ..." Gia Lệ lựa lời. "Để xem hôm sau có nhớ hay không?"

Bạch Bạc Sĩ tắt tivi, cuộn quyển tạp chí, K một phát nhẹ nhàng lên đầu vợ. "Anh không cho phép, nhà chúng ta cấm rượu! Em nói chuyện cẩn thận một chút cho anh nhớ, em mấy tuổi rồi, có thể dùng chút đầu óc có được hay không? Chuyện này có thể giải quyết như vậy sao? Em đọc nhiều sách như vậy, đầu óc còn đơn giản thế sao ~" đột nhiên, Bạch Bạc Sĩ ngậy ngậy cả người, kinh ngạc nhìn Tổ Đình cùng Gia Lệ cười đến ngã trái ngã phải.

"Em đùa thôi mà!" Gia Lệ giật mình cười.

"Đùa thế mà anh cũng tin!" Tổ Đình cười to.

Bạch Bạc Sĩ đáng thương, đột nhiên cảm giác được mình giống như đứa ngốc, không thể làm gì khác hơn là lúng túng cười theo. "Đúng vậy." Gia Lệ chết tiệt, anh chàng giận dữ quay đầu lại, tiếp tục xem tivi. Nhưng anh không thể chuyên tâm, bởi vì các cô buồn chuyện càng lúc càng quái dị.

Gia Lệ tiếp tục suy luận: "Hai người ở chung một chỗ, cùng làm chuyện đó mà lại không nhớ gì sao? Còn nữa, quần áo vẫn còn nguyên vẹn à? Theo cậu nói hôm sau ăn mặc vẫn rất chỉnh tề, không thể nào chứ? Cũng không phải là mười tám tuổi, đừng để bị anh ta hù dọa, cậu nghĩ kĩ xem, cũng biết không thể nào mà! Ai ui ~ một nhà văn và một biên tập, đạo lý đơn giản như thế mà còn không hiểu sao?"

"Nhưng quan trọng là lúc đó tớ bất tỉnh nhân sự, anh ta..."

"Anh ta bắt nạt cậu sao? Mặc dù từ cùng Sài tiên sinh không quen biết, nhưng khi đọc sách anh ta viết, cảm thấy anh ta không giống loại người hèn hạ như vậy, tớ đoán là anh ta cố ý nói dối, cho rằng gạo đã nấu thành cơm, cậu nhất định sẽ kết hôn với anh ta. Cậu đừng trúng kế đó."

"Thật sao?" Tổ Đình cúi đầu, cảm xúc cà phê, thất thần.

Gia Lệ hỏi: "Này, được một người đàn ông theo đuổi mãnh liệt như vậy, cảm giác thế nào? Nói thật đi xem nào, trong lòng rất vui vẻ phải không?"

Tổ Đình nhìn chăm chăm Gia Lệ. "Làm gì có? Tớ thấy phiền chết được."

"Thật sao?" Gia Lệ nhìn Tổ Đình, cười mờ ám.

Tổ Đình gương mặt nóng lên, cảm thấy ngại ngùng, cầm túi xách vội cào từ ra về.

Tổ Đình dạo bước trên đường, Đài Bắc cuối tuần tấp nập những cặp đôi nam nữ đang say đắm trong tình yêu. Tổ Đình cảm thấy môi chân, đi vào tiệm cà phê, chọn một phần ăn đơn giản, lấy tạp chí lật ra xem. Bàn bên cạnh có hai cô gái đang say sưa kể về tình cảm của mình cho nhau nghe, thảo luận về

thái độ yêu thương của bạn trai mình

Tổ Đình ngồi lặng yên, nghe câu chuyện của hai cô gái, cảm thấy chẳng có hứng thú. Tình tiền rồi đi, bên cạnh quán ăn có một cửa hàng áo cưới. Tiết Tổ Đình cũng không biết mình bị làm sao, đợi lúc cô tỉnh táo lại, cô đã đứng trước tủ kính nhà người ta ngắm người một lúc lâu, nhân viên cửa hàng chú ý tới cô, cười khanh khách đi ra kéo cô vào bên trong. Tổ Đình đẩy mãi mà không lay chuyển được nữ nhân viên cửa hàng nhiệt tình đây đưa, nên bị lôi vào.

"Tôi chỉ xem một chút thôi, không có muốn kết hôn a."

"Xem một chút cũng được, không nhất định phải mua mà." Nữ nhân viên cửa hàng cười cười rồi đưa cô đi lên tầng hai xem lễ phục của cô dâu. "Chiếc áo cưới này ngày hôm trước vừa mới từ Luân Đôn mang tới đây, rất đẹp đúng không?" Nữ nhân viên cửa hàng chỉ vào model trên người manocanh giới thiệu.

Tổ Đình không nhận được khen ngợi: "Thiết kế sang trọng, chất liệu rất tốt." Cô chạm nhẹ vào chiếc áo cưới ấy.

"Cô mà mặc bộ này nhất định rất đẹp." Nữ nhân viên cửa hàng đỡ lễ phục xuống, muốn Tổ Đình mặc thử.

"Tôi không muốn kết hôn."

"Có sao đâu, một ngày nào đó cô sẽ muốn kết hôn thì sao? Thử một chút nha, không phải cứ kết hôn mới có thể thử mà!"

Tổ Đình từ chối, nhưng cô nhân viên cửa hàng cứ kiên trì mãi, hay là cứ thử xem sao.

Mặc áo cưới vào, đứng ở trước gương, Tổ Đình khẽ cảm làn váy, nhìn hình ảnh phản chiếu trong gương của mình, nhớ tới mơ ước lớn nhất lúc còn trẻ, không phải là sự nghiệp thành công, không phải là công thành danh toại, lên làm đại nhân vật nào. Lúc ấy nguyện vọng rất nhỏ bé, chỉ là muốn làm tân nương của một người nào đó, sinh ra một đàn con mập mạp, chỉ quan tâm tới tình cảm chân thành.

Chẳng bao lâu sau, biến thành như ngày hôm nay —— khinh thường tình yêu và hôn nhân, bước lên con đường không tình yêu.

Nữ nhân viên cửa hàng liên tục khen ngợi Tổ Đình rất đẹp; Tổ Đình nhìn gương, có chút muốn khóc. Đúng lúc này, điện thoại lại vang lên, Tổ Đình mở túi lấy điện thoại ra. "Alo?"

"Anh ốm rồi."

Sài Trọng Sâm, âm hấp gọi tới chỉ nói một câu như vậy.

"Cái gì?"

Hắn khàn khàn giọng nói lại: "Anh bệnh rồi."

"Bệnh gì?" Quái, ngày hôm qua không phải là yên ổn rồi sao?

"Cả người anh nóng lắm."

"Sốt sao?"

"Sốt ba mươi chín độ."

"Ba mươi chín độ? !" Tổ Đình đi vào phòng thử áo, vừa nói chuyện, vừa kéo khóa của áo cưới để thay ra. Giọng cô có chút lo âu. "Ba mươi chín độ, rất cao đấy, đi khám xem thế nào ——" còn gọi điện thoại làm gì chứ?

"Em tới đây đi."

"Gì cơ?" Cái giọng hắn sao lại thế này?

"Chăm sóc anh."

"Hả?" Có, có nhầm không thể?

"Đầu anh đau lắm."

Đau? Đau cái gì? Tổ Đình nóng nảy. "Mau nằm xuống, không đứng, gọi điện thoại cho bạn bè anh đi, gọi người đưa anh đi bệnh viện..."

"Em tới đây đi." Vẫn là câu này.

Rất đáng thương nha! "Nếu không tôi giúp anh gọi xe cứu thương nhé?"

Sài Trọng Sâm nghe xong, lạnh lùng nói: "Không cần." Ngắt máy.

Tổ Đình lập tức gọi lại, thật lâu sau, Sài Trọng Sâm mới bắt máy. Nàng ra lệnh: "Nhanh đi tới chỗ bác sĩ."

"Anh muốn ngủ."

"Có bị nôn hay không?"

"Anh thấy lạnh."

"Tôi có biết một bác sĩ, để gọi họ qua khám cho anh." Đủ tình nghĩa chưa?

"Không cần."

"Tôi gọi xe cứu thương." Đủ tích cực chưa?

"Không cần."

"A! Tôi có người bạn ở gần nhà anh, gọi hắn dẫn anh tới bệnh viện." Hết lòng quan tâm giúp đỡ.

Hắn vẫn chỉ nói một câu: "Không cần."

"Mau uống thuốc hạ sốt. Trong nhà có thuốc không?" Cuối cùng lại phải tìm phương pháp xử lí. Đúng là Tiết Tổ Đình, cô có rất nhiều cách.

"Không uống." Sài Trọng Sâm vô pháp vô thiên, cô đã cố hết sức rồi.

"Sao anh lại như vậy chứ? !" Tổ Đình tức giận.

Sài Trọng Sâm ngượng ngùng nói: "Không đến coi như hết chuyện, không cần phải giả bộ quan tâm, em không thật lòng!" Vừa nói xong, lập tức tắt điện thoại.

Tổ Đình nhắm mắt lại, dùng sức đóng mạnh điện thoại lại. Mặc kệ anh ta, lớn rồi, còn không tự biết chăm sóc bản thân, cho đáng đời.

Thay quần áo, rời khỏi tiệm áo cưới, Tổ Đình vẫy taxi về nhà. Ngồi ở hàng ghế phía sau, tâm tư cứ quẩn quanh chuyện lúc nãy! Ba mươi chín độ, không phải là chuyện đùa, chẳng may đâu anh ta bị làm sao, sau này biến thành đầu đất, còn viết sách cái nỗi gì? Sốt tới ba mươi chín độ, không tới bác sĩ lại còn không nhẽo với cô, như trẻ con, cho rằng cô sẽ mềm lòng sao? Sẽ đi chăm sóc cho anh ta sao? Đừng có mơ, cô có phải rảnh rỗi gì đâu, sống chết của người khác chẳng ảnh hưởng gì tới cô.

Tổ Đình ngẫm nghĩ—— không thể trách mình vô tình, mình đã giúp anh ta tìm mọi cách, là anh ta không nghe, nếu như anh ta gặp chuyện không may, cũng không liên quan đến mình.

Mười phút sau, Tổ Đình bắt đầu bốc hỏa, Sài Trọng Sâm chết tiệt, làm đầu cô rối loạn thế này. Cô nói địa chỉ cho tài xế, đi tới nhà Sài Trọng Sâm.

Lúc Sài Trọng Sâm ra mở cửa, Tổ Đình liền mắng: "Anh hết chuyện rồi hay sao mà suốt ngày gây phiền toái cho tôi!"

Sài Trọng Sâm bị mắng, nhưng vẫn cười. Một giây sau, đồ sập xuống người nàng.

"Sài Trọng Sâm?" Tổ Đình kịp đỡ lấy anh, diu anh nằm lại trên giường.

Sài Trọng Sâm nhìn chằm chằm Tiết Tổ Đình, mặc dù ốm rất nặng, nhưng khóe miệng vẫn nở nụ cười. Anh nhìn Tổ Đình từ trong túi lấy ra bao nhiêu đồ, vừa làm vừa làm bầm mắng anh.

"Thuốc hạ sốt, bốn tiếng uống một lần. Túi chườm nước đá, đặt lên trán. Cảm thấy lạnh thì mở cái túi sưởi ấm, để trong chăn bông. Còn có đường glucoso bổ sung nước, một ngày hai túi, pha với nước ấm uống, có thể bổ sung thể lực."

Nói xong, cô hỏi lại Sài Trọng Sâm: "Nhớ chưa?" Sài Trọng Sâm gật đầu, cô hỏi lại lần nữa: "Chắc chắn chưa?" Sài Trọng Sâm gật đầu. Ừ, tốt. Tổ Đình cầm túi lên cáo từ. Tay mới vừa nắm lấy tay cầm cái cửa, phía sau, Sài Trọng Sâm quăng ra một câu——

"Anh đói bụng."

Tổ Đình ngửa đầu, than thở, xoay người, nhìn thẳng vào mặt trừng anh. "Sài Trọng Sâm, Anh! Muốn chết không?"

"Anh nghĩ nên ăn cháo." Hắn cười mờ ám.

Tổ Đình tiến nhanh tới, tay chống lên eo, khom người trừng anh. "Đừng có mà đòi hỏi quá đáng nha! Đói thì ăn tạm cái gì ấy. Trong nhà không phải luôn có đồ ăn vặt sao?"

"Haiz." Sài Trọng Sâm thở dài, trở mình xoay lưng về phía cô.

Tổ Đình chán nản, thế này là thế nào? Cứ như vậy ai oán xoay lưng hướng về phía cô, túi thân sao? Cũng đã giúp anh ta mang thuốc tới, tại sao lại giống

như nàng rất tàn nhẫn?

"Đồ ăn vặt để chỗ nào? Tôi giúp anh mang ra."

"Em về đi."

Lại nhìn cái lưng kia, Tô Đình gãi gãi đầu vài cái vừa xắn ống tay áo, cuối cùng khan khan giọng nói: "Cùng lắm là... Cùng lắm thì tôi giúp anh gọi pizza, được không?"

Bóng lưng kia ngoan cố kiên trì. "Anh muốn ăn cháo." Anh là Sài Trọng Sâm ngỗ nghịch, cho dù bệnh chết, cũng muốn bị chết có cá tính!

Cháo cái đầu anh à! Tô Đình giơ tay lên muốn đập cho anh tavài phát, nhưng nhớ ra tình trạng hiện giờ lại buông xuống. Không thể đánh người ốm, cô phải nhịn. May là bình thời thường đối phó với đám nhà văn đã quen, nên tính kiềm chế của Tô Đình được tôi luyện rất tốt. Hi, không so đo với người ốm, hơn nữa không thêm so đo cái người đầu đá đó.

Dĩ nhiên, cô có thể ra về, nhưng nhớ tới Sài Trọng Sâm thường ngày đối với cô rất tốt, Tô Đình thở dài, hỏi: "Vậy anh muốn ăn cháo gì?" Oan nghiệt, oan nghiệt a.

Sài Trọng Sâm lập tức xoay người lại, nhìn cô, miệng cười toe toét.

Cái bộ dáng giảo hoạt đó làm cô nghĩ tới loài sói, Tô Đình dằn mặt giục: "Nói mau."

"Em biết nấu cháo gì?"

"Anh muốn ăn kiểu Trung Quốc cháo trứng muối thịt nạc, nắm hương nấu với cháo thịt, hay là kiểu tây phương sữa tươi, ngô non, tôm hẹ nấu cháo?"

Ánh mắt người nào đó sáng lên. "Nắm hương nấu với cháo thịt, cảm ơn em."

Cô lạnh lùng đáp lại. "Không cần khách sáo." Sài Trọng Sâm cười, thật vui vẻ lắm sao. Tô Đình cảnh cáo: "Lần trước anh giúp tôi ứng phó với chuyện của Xa Gia Lệ, tôi làm lần này là để cảm ơn anh, nhưng sẽ không có lần nào nữa, nghe rõ chưa?"

"Không phải là em luôn luôn đối xử tốt với nhà văn sao? Giờ so đo dữ vậy?" Ý cười càng đậm.

"Anh không phải là nhà văn tôi phụ trách."

"Nếu như anh giúp Lam Kinh viết chuyên mục, em sẽ đối tốt với anh chứ?" Đây cũng là biện pháp tốt, Sài Trọng Sâm kì kèo.

Tô Đình lập tức gọi cho anh một gáo nước lạnh. "Trước mắt bản Tuần san không còn đủ chỗ để có thể đăng thêm đại tác phẩm của ngài, hướng hồ văn phong của ngài vốn không hợp với chuyên mục của tôi." Lập tức dùng kiểu từ chối các bản thảo hồng để ngăn anh lại.

"Anh có thể thay đổi phong cách bất cứ lúc nào." Anh là Sài Trọng Sâm cơ mà, không có gì là không thể, nhưng vì Tô Đình, cái không thể ấy có co dãn một tẹo.

"Tuần san đó chính là mục nói về tình yêu phong hoa tuyết nguyệt, cũng đi theo thị trường mà điều chỉnh nội dung. Để viết được loại này, anh chưa đủ trình đâu." Tô Đình cười kiểu xã giao, từ chối hoàn toàn ý tưởng nộp bản thảo của A Sài.

Sài Trọng Sâm thở dài. "Hơn hai năm nay, anh rơi vào trong tình yêu cay đắng, không thể tự thoát ra được. Tích lũy không ít tâm tư, cũng viết ở trong nhật ký, những câu rất cảm động, khắc cốt铭 tâm, rất thích hợp cho tuần san tình yêu của em." Sài Trọng Sâm ý chí kiên cường, càng khó khăn càng mạnh mẽ, hoặc do đa mặt anh ta quá dày?

Tô Đình suy nghĩ, theo dõi hắn. Căn cứ vào đạo đức nghề nghiệp, chuyên nghiệp rèn luyện hàng ngày, cô hỏi: "OK, nói thử chút xem bên trong viết là cái gì?" May ra có thể dùng được.

"Một tác giả thích viết lại chuyện xưa." Sài Trọng Sâm đáp.

"Dừng lại." Tô Đình tròn mắt. "Dừng lại, nghe không?"

"Công và tư chẳng phân biệt được." Sài Trọng Sâm cười lạnh.

"Bye bye." Tô Đình cầm túi lên.

"Ừa, em giận sao?"

Tô Đình xoay người trừng hắn. "Nói nhiều như vậy, có thể thấy được bệnh cũng không nặng."

Sài Trọng Sâm chống người dậy, đẩy gối, lấy ra một quyển sổ. "Có muốn đọc nhật ký của anh không?"

Tô Đình ngó chừng bản nhật ký, lắc đầu. "Không muốn."

"Em không tò mò sao? Không muốn biết anh viết như thế nào về em à?"

"Không tò mò, không muốn, không muốn, như vậy đủ chưa?"

Sài Trọng Sâm cất quyển nhật ký về chỗ cũ, nằm xuống, rầu rĩ nói: "Giúp anh chườm nước đá, đầu anh đau quá." Không công bằng, anh muốn chia sẻ tình cảm với cô, thế mà thái độ của cô lại như vậy, thật mất hứng!

Tổ Đình nhìn Sài Trọng Sâm, trong lòng cảm thấy đau nhói. Phải chăng đã chạm vào lòng tự ái của anh ta? Nhưng cô nếu không tình nguyện chui đầu vào mối tình này, chẳng may đọc nhật ký xong, bị lời văn của anh ta làm cảm động, kết quả cô không thể không chấp nhận.

Trải qua bao nhiêu mối tình, ném đủ đau khổ, lại còn hại tới người nhà. Vất vả lắm mới tình lại được, đã quen cuộc sống độc thân, nhưng cái tên họ Sài cứ khuấy khích cô.

Cô cố tình lạnh lùng với anh, cố tình không để ý tới anh. Nếu như có thể gặp anh sớm hơn năm năm, mười năm thì thế nào? Nếu là như vậy đã sớm đầu hàng, tất cả sẽ đều vì anh.

Tổ Đình rời phòng, nhẹ đóng cửa lại. Đáng tiếc cô không còn là Tiết Tổ Đình năm xưa nữa, cái cô bé ngây thơ ngày trước đã không còn tồn tại nữa rồi.

Đi tới phòng bếp nhét đá vào túi chườm, trong lòng cô cảm thấy hoang đường. Chẳng lẽ trời sinh ra cô là kiếp nô tài, bình thường hầu hạ mấy đại nhà văn kia còn chưa đủ, lúc này còn cho Sài Trọng Sâm sai bảo cô ư? Đáng xấu hổ hơn là chẳng phải lúc này cô mềm lòng hay sao?

Cầm túi chườm đá, vào phòng, ngồi ở bên giường, giúp cái tên đầu gối ấy chườm đá. Cẩn thận vạch mái tóc lòa xòa trước trán, đem túi chườm để lên trán anh.

Sài Trọng Sâm không ngờ như thế lại nói: "Cảm ơn em."

Tổ Đình vẫn ngồi yên, cô ngồi ở bên giường chăm sóc anh.

Sài Trọng Sâm nằm im, tóc đen vương trên mặt, ánh mắt nhắm nghiền, lúc ngủ khuôn mặt anh trầm tĩnh tuần mỷ. Về mặt này khiến bao nhiêu người say đắm, cho dù đang ngủ nhưng sức quyến rũ vẫn không giảm, chỉ là nhìn anh thôi, lòng cô đã không khỏi xôn xao. Anh cứ ngủ như vậy, bộ quần áo ngủ làm bằng loại vật liệu mỏng mềm, mơ hồ cảm nhận được hơi ấm từ anh. Nhất là khi lồng ngực anh hô hấp phập phồng, làm cô nảy sinh ý nghĩ vẩn vơ, không khỏi có chút mơ mộng hảo huyền.

Anh có sức hấp dẫn rất lớn, khi không nói chuyện thì làm người ta cảm thấy lạnh lùng, không dễ thân cận. Lúc nói chuyện, ánh mắt sắc bén, lời nói ngạo mạn, nhiều khi không rõ anh đang nói đùa, hay là đang chế nhạo người. Anh rất nổi tiếng ở trong giới văn học, viết bản thảo cực kỳ chậm, nhưng mỗi lần xuất bản ra tác phẩm thì lúc nào cũng cung không đủ cầu.

Người có cá tính như anh ấy vậy mà lại cực kỳ cố chấp, bị cô từ chối nhiều lần, nhưng vẫn cứ theo đuổi mãi bên cô, bao lâu rồi, vì cô mà ngã trái, ngã phải.

Tự vấn lương tâm, thực sự cô rất cảm động.

Thời buổi bận rộn như hiện nay, còn có bao người có thể nhẫn nhịn vì cô, cứ mãi dây dưa với cô? Tình yêu bây giờ cũng như đồ ăn nhanh, cô không yêu thì tôi cũng chẳng lãng phí thời gian mà đeo đuổi cô, chẳng việc gì mà phải khổ não vì cô cả.

Nhưng Sài Trọng Sâm cứ như vậy mà theo đuổi cô suốt ba năm, khiến cô đã quen với cảm giác có anh bên cạnh. Ngoài miệng vẫn la hét chẳng qua chỉ là bạn bè, nhưng trong tâm đã sớm lệ thuộc vào anh, cùng anh sống phóng túng là việc rất rõ ràng. Cô giả nhân giả nghĩa, không chịu thừa nhận mối quan hệ đó, cứ để cho quan hệ đó mãi mập mờ, như vậy đã thấy hạnh phúc lắm rồi. Nhưng lần này Sài Trọng Sâm đã nói như vậy ở đài phát thanh, chứng tỏ anh không muốn thế mãi, cô biết làm sao đây? Thật đau đầu.

Tổ Đình yên lặng ngồi một lúc, lại đứng dậy rời đi, vào bếp lấy gạo nấu cháo.

Vò gạo trắng, bàn tay thấm ớ trong nước chà xát gạo, nghĩ về tình yêu cuồng nhiệt, bạn trai ốm thì nấu cơm chăm sóc, thật không khỏi xúc động. Nấu xong cháo thịt nấm hương, vào phòng muốn gọi Sài Trọng Sâm dậy, nhưng nhìn anh vẫn đang say ngủ, không đành lòng đánh thức anh dậy.

Lúc này, trời đã tối, từ ngoài cửa sổ, cách sân, có thể nhìn thấy phía trước đèn đường sáng lên. Tổ Đình viết vội lên mảnh giấy, đặt ở bàn đọc sách. Trước khi đi giúp Sài Trọng Sâm thay túi chườm, nhìn anh ngủ giống như một đứa trẻ vô tội, cô chợt cảm thấy thương xót, suy nghĩ một chút, vắt mảnh giấy kia đi.

Cô cầm chìa khóa, tới cửa hàng bán bánh bao. Cô nghĩ tới, Sài Trọng Sâm bị bệnh, không thể ra ngoài, quyết định mua một ít bánh bao để sẵn trong nhà cho anh. Bây giờ là giờ tan tầm, tiệm bánh mì chật ních người, từng khay bánh bao nóng hổi được đưa ra, đám người xếp hàng xôn xao lên. Có một người phụ nữ dắt một đứa bé đi mua bánh bao, đứa bé bị đám người lớn xô đẩy mà ngã xuống.

"Cẩn thận!" Tổ Đình kịp thời ôm lấy đứa bé, cô đi giày cao gót, bị trượt chân, cả người ngã về phía sau, may vẫn ôm kịp đứa bé.

"Ai nha! Cô không sao chứ?" Bà mẹ bị dọa sợ hãi nổi vội vàng nói lời xin lỗi Tổ Đình.

Đưa trẻ ở Tổ Đình trong lòng cô cười rộ lên, Tổ Đình ôm nhiều đồ như thế, cũng cười theo.

"Ôm~~" thằng bé trai xoay người lại ôm cổ Tổ Đình.

"Ngoan." Tổ Đình đứng dậy, thuận tay ôm lấy, bé trai cùng người mẹ mỉm cười. Tổ Đình hỏi bé trai: "Nhóc à, cháu tên gì?" Thằng bé trai đưa tay lên chạm vào má Tổ Đình.

"Di~~ di~~" giọng nói vẫn chưa sôi nên thành la hét.

"Thằng bé rất nặng đứng không?" Người mẹ đón lấy đứa con.

"Không sao." Tổ Đình cười, tay khẽ phui bụi trên người.

"Cô không bị thương ở đâu chứ?"

"Không có." Tổ Đình cảm thấy bé trai thật đáng yêu, xoa xoa đầu của bé, đột nhiên nhớ ra xoay người đi chọn bánh bao. Nhìn bánh bao đủ loại, thậm chí đoán thử Sài Trọng Sâm thích loại nào, trong lòng bất giác cảm thấy ấm áp, một tình cảm lạ lẫm cứ thế mà nổi lên trong lòng.

Thế này là sao chứ? Tâm tư của cô sao vậy? Cô không dám nghĩ thêm. Cầm túi bánh bao còn nóng hổi, cô vội bước về phía nhà Sài Trọng Sâm. Cô ngỡ rằng mình trót yêu Sài Trọng Sâm mất rồi.

Lấy chìa khóa, mở cửa vào nhà, đi qua sân, trở lại bên trong nhà.

Sài Trọng Sâm đã tỉnh, trên trần nhà treo một bộ đèn chùm lớn, được chế tạo một cách tinh xảo. Anh mặc bộ áo ngủ màu lam, ngồi an vị trước bàn ăn, đang lặng lẽ nhìn bát cháo trước mặt. So sánh hình ảnh một người đàn ông ngồi lặng lẽ như vậy, tản ra một loại không khí tịch mịch, rõ ràng là ngồi ở dưới đèn, nhưng cảm thấy người anh vui lấp trong bóng đêm.

Anh vốn đang đắm chìm trong suy nghĩ của chính mình, vừa nhìn thấy cô, vẻ mặt nhất thời bối rối.

Tổ Đình ném cái chìa khóa, cởi áo khoác đi tới. "Sao rồi? Vẫn chưa ăn sao?" Cô đi qua, treo túi lên thành ghế. "Tôi mua một ít bánh bao. Uống thuốc tây không thể bụng rỗng, mai nếu lười nấu thì ăn tạm bánh nha." Tổ Đình bỏ bánh bao ra, lại đặt mấy quả táo để lên đĩa trên bàn.

Sài Trọng Sâm cứ nhìn cô chăm chăm, như vẫn đang trong cơn mơ.

Tổ Đình nháy nháy mắt, trêu anh. "Vẫn chưa tỉnh sao?" Sờ trán anh. "Ủm, hạ sốt rồi."

"Anh cứ tưởng em về luôn rồi." Anh cầm lấy tay cô, nhìn ánh mắt của anh thật đau thương.

Tổ Đình ngo ngoắt, nhìn đôi mắt đen ấy, bọn họ như ngập sâu trong bóng tối thâm thúy, giống như có ma lực, đem bọn họ hút vào đầm đen. Nhìn vào ánh mắt hân cảm giác như bị vây hãm, chỉ vì đôi mắt đen tịch mịch ấy.

Tổ Đình thấp thòm, tim đập chậm một nhịp, suýt chút nữa đã không kìm lòng được muốn ôm anh, an ủi anh. Cũng không hiểu tại sao bỗng nhiên nảy sinh ra ý muốn an ủi anh, nhìn sâu vào trong đôi mắt ấy, thấy cả sự tịch mịch lẫn đau thương của anh, khiến chính cô cũng cảm thấy đau.

Tổ Đình cố gắng kiềm chế, nhẹ nhàng rút tay về, tránh tầm mắt của anh.

"Ăn cháo đi rồi còn uống thuốc nữa, tôi cũng thấy đói rồi." Tổ Đình ngồi xuống, tự múc cho mình một chén cháo, cô thổi phù phù vào bát cháo nóng nhưng tâm tư cô giống như nước bị đun quá lửa, tỉnh không nổi. Kỳ quái chính là, rõ ràng ngồi đối diện với anh, ở giữa là cả cái bàn dài như vậy, nhưng vẫn có thể cảm nhận được sự lạnh lẽo của anh, không cần ngẩng đầu, làn da cũng có thể cảm giác được tầm mắt của anh, khiến nó cứ dần dần chuyển từ trắng sang hồng. Giống như ngay cả không khí cũng tràn ngập mùi hương của anh, mùi rất giống mùi đàn hương, rất Đông Phương, một loại chi thuộc về Sài Trọng Sâm. Giống như tất cả mùi hương của anh đang bao vây lấy cô, giam cô trong không gian của riêng anh.

Tổ Đình thấy cảm xúc của mình lung tung quá, liền đem tất cả đồ hết lên đầu Sài Trọng Sâm, ai bảo vì anh quá đặc biệt cơ chứ, tại anh nói lần đó hai người say rượu rồi hành động hồ đồ, giờ mới khiến cô ở chung một chỗ với anh. Mặc kệ có xảy ra chuyện gì hay không, không quan tâm nữa. Cùng lắm chỉ khiến cô vướng bận trong đầu một chút thôi, Tổ Đình liếc anh một cái, anh đang nhìn cô ăn cháo, vẻ mặt cùng động tác bình tĩnh, rất là thích ý, thậm chí còn thỉnh thoảng đá lông nheo khiêu khích cô, khóe miệng đậm ý cười.

"Em muốn nghe nhạc không?" Có lẽ cũng nhận thấy cô không được tự nhiên, Sài Trọng Sâm đi tới đứng ở trước tủ TV. Chọn lấy một đĩa nhạc, đèn hiệu lóe lên, giai điệu êm ái cất lên. Tiếng nhạc phát ra từ máy quay đĩa, Tổ Đình nhận ra khúc ca này.

"Là vũ khúc Tiêu bang Ba Lan."

Sài Trọng Sâm gật đầu tán thưởng, ánh mắt sáng ngời. Hỏi cô: "Đễ nghe đúng không?"

"Ừ." Tổ Đình đang cầm bát cháo, mỉm cười nói: "Trời xanh biếc, cây xanh, mây trắng, thảo nguyên xanh ngắt, thanh thoi cùng bạn bè ngồi ở sân cỏ đã ngoài, ăn sandwich, tắm nắng..." Cười khanh khách nhìn anh, cô nói: "Vũ khúc này đã xây dựng được không khí như thế, lúc không vui chỉ cần nghe qua khúc ca này, lập tức có cảm giác như được tái sinh."

"Nói đúng lắm." Sài Trọng Sâm trở lại ngồi xuống. "Tiêu bang còn có một thủ khúc khác, anh rất thích."

"Là thủ khúc ly biệt sao?"

"Đúng, chính là khúc ly biệt." Anh hơi ngạc nhiên nhìn cô.

Đây là khúc ca mà mình thích nhất! Tổ Đình trong lòng sợ hãi than, nhưng không nói ra miệng. Cúi đầu, mỉm cười nếm một thìa cháo. Chỉ vì phát hiện cô và anh có cùng chung một sở thích, trong lòng không kiềm được một chút ấm áp, sung sướng.

"Như vậy, chắc em cũng rất quen thuộc với những bản nhạc của Beethoven đúng không? Có một bản rất động lòng người, có một lần anh gặp một người ở trong viện, uống rượu, lắng lắng nghe, thường thức bóng đêm."

"Chính là bản sonate Ánh trăng sao?"

Nhìn ánh mắt trong vắt của Tổ Đình sáng lên, nghe câu trả lời của cô, Sài Trọng Sâm cảm giác có một sự ấm áp tràn trong tâm khảm.

"Đúng thế, chính là bản sonate Ánh trăng. Khi nghe bản nhạc đó, thật sự có thể cảm nhận được ánh trăng phản chiếu lên trên khuôn mặt..." Anh buồn bã nghĩ, giả sử có thể vĩnh viễn nhìn cô như vậy, nói chuyện với cô, cùng nhau nghe nhạc, vui chơi giải trí... nhiều chuyện tốt đẹp khác. Hơn nữa, những đêm như vậy, có thể ở bên cạnh cô, thật là hạnh phúc biết bao.

"Em hiểu biết rất rộng." Sài Trọng Sâm ca ngợi, đồng thời cảm thấy tịch mịch. Quá rõ ràng. Tại sao đối với Tổ Đình lại động tâm, tại sao không thể chuyển tình cảm ấy sang người khác? Sự đồng cảm này, chỉ mình cô có. Cứ kiểm tìm mãi cảm giác ấy, giống như tất cả đã bị khóa lại trong lòng mà người cầm chìa khóa chính là cô.

Cảm xúc này đây, giống như có người mở kho báu ra, xem xét đồ vật bên trong rồi lại nhanh chóng khóa lại, rút mất chìa khóa. Trong đôi mắt đẹp ấy, nhớ mãi sự tình nghịch của cô, cái nháy mắt đáng yêu ấy, cứ nhớ đến nên tâm lại thấy buồn. Anh cứ nhìn chăm chú Tổ Đình, nhớ cô đã cho anh biết bao nhiều là ngạc nhiên, cùng với nhiều lần đồng cảm.

Từ đó tâm tư của anh không bao giờ bình yên nữa, cứ nhớ mãi về cô, nhớ mãi những khoảnh khắc bên cô.

Anh chôn vùi sâu trong mộng ảo, nhưng ở đó lại không có cô. Đúng vào thời khắc lãng mạn này, anh nghe thấy cô nói——

"Biết vì sao tôi biết những bản nhạc này không? Là vì bạn trai trước của tôi là một nhạc sĩ, tôi đã nghe không biết bao nhiêu bản nhạc rồi."

Thấy chưa, nếu cô là người nhân từ, sẽ không ở trước mặt người khác, nói về bạn trai cũ của mình như vậy.

Sài Trọng Sâm lắng lắng nói: "Em nấu cháo ngon quá, hương vị rất tuyệt." Cố ý quên việc cô vừa nhắc tới bạn trai cũ, cố gắng kiềm chế ý nghĩ về chuyện trước đây của cô và bạn trai cũ.

Tổ Đình còn nói: "Khi thật lòng thích một người, chúng ta có thể tự học để biết rất nhiều chuyện, giống như món cháo này tôi học từ thầy giáo mình, anh ta chính là mối tình đầu của tôi, trước kia, mỗi lần dạy thêm cho tôi, thường nấu cháo cho tôi ăn."

"Nói chuyện khác đi." Anh cố nặn ra một câu qua kẽ răng. Chết tiệt, anh đã phải kiềm chế bản thân rất nhiều để không bóp cổ cô.

"Đồng ý." Cô gật đầu, thản nhiên ăn tiếp.

Nhưng Sài Trọng Sâm đã nghe thấy chuyện về bạn trai cũ của cô, về mối tình đầu của cô, không thể không suy nghĩ lung tung, không suy đoán lung tung, không ghen tỵ lẫn tức giận, tức giận tới điên cuồng.

Rốt cục, anh không nhịn được, quát lên. "Em là đồ độc ác."

"Tại sao?" Tổ Đình buông bát cháo xuống, lạnh lùng hỏi.

"Biết rõ anh thích em, vậy mà còn nói cái gì mà bạn trai cũ với mối tình đầu trước mặt anh." Trong mắt anh lóe lửa giận.

Mới vừa rồi, anh hại cô tâm hoảng ý loạn. Mà bây giờ, giống như vì chống cự cảm xúc trong lòng đối với anh, Tổ Đình cố tình nói: "Tôi vẫn còn chưa kể nốt một người nữa, là chính là anh chàng học khoa mỹ thuật cùng trường đại học với tôi, cho nên tôi đối với hội họa phương Tây cũng rất quen thuộc. Một khi tôi đã thích một người nào đó, sẽ không quản khó khăn học hỏi tất cả những gì thuộc về người ấy, tôi cho rằng điều này có thể khiến cho tình cảm của chúng tôi càng sâu đậm, đáng tiếc chính là, tôi không biết giữa hai người nếu quan hệ trở nên thân mật quá sẽ làm người ta cảm thấy có gánh nặng, ngoài ra bản chất con người là có mối nói cũ, thời gian quá dài, nhiệt tình có hạn."

Anh buông bát, không còn tâm trí ăn cháo. "Rất tốt, nói rất cẩn thận, anh sẽ không đau." Bây giờ, trên mặt anh như phủ một tầng băng lạnh, anh duỗi thẳng đôi chân dài, khoanh hai tay trước ngực, nhìn cô chằm chằm, giống như chuẩn bị sẵn sàng để chiến đấu với cô.

Tổ Đình gương mặt nhìn trả lại anh, giống như đang cân nhắc phản ứng của anh.

Sài Trọng Sâm nhú mày, khiêu khích hỏi cô: "Vậy thì đã sao? Còn muốn nói gì nữa không?" Về mặt tự phụ ấy, giống như bất kể cô nói gì cũng không sao cả, chẳng khác nào kích thích tính cách cô, khiến cô nói thẳng ——

"Cái vị thầy giáo- mỗi tình đầu đó, từng nói qua mặc kệ phải chịu bao nhiêu áp lực đi chăng nữa, cũng không thỏa hiệp, cho dù không được dạy học nữa, cũng muốn ở bên tôi suốt đời. Anh ta nói muốn cùng tôi đi qua mọi khó khăn cực khổ, muốn ta thề sẽ không bao giờ khuất phục trước áp lực của người khác. Nhưng sau đó chính hắn đã bỏ rơi tôi... Bây giờ tôi vẫn không quên được hắn, rất muốn hỏi hắn tại sao lại bỏ rơi tôi một mình?" Tô Đình kích động nói, giống như cảm xúc bị đè nén quá lâu nay bộc phát hết ra ngoài.

Về mặt Sài Trọng Sâm âm trầm, đôi mắt đen như đang suy nghĩ điều gì đó nhìn cô. "Tốt, cứ việc nói, nói đến lúc nào em không còn hứng thú nữa thì thôi." Giọng nói lười biếng, thậm chí mang theo sự khịch lệ.

Còn muốn nghe nữa sao? Tô Đình nheo mắt lại. Người này không hiểu cái gì gọi là thương tâm sao? Thật cho là mình rất kiên cường sao? Tô Đình ngời thẳng, cũng bắt chước anh khoanh tay trước ngực, ưỡn ngực nói:

"Người bạn trai thứ hai của tôi, là một sinh viên khoa mỹ thuật, rất đẹp trai, đồng thời cùng rất nhiều người gặp gỡ. Nhưng khi tôi yêu cầu chia tay, hắn lại nổi điên nói muốn nhảy lầu tự vẫn, nói cái gì mà tôi chính là tình cảm chân thành trong kiếp này của hắn, đến bây giờ tôi cũng không quên được hắn, muốn hỏi hắn tại sao? Tại sao yêu tôi mà lại còn đi cặp kè với bao nhiêu người con gái khác? Hắn thật lòng với tôi sao? Hắn la hét muốn nhảy lầu là vì thật sự đau lòng, hay là chỉ vì lòng tự ái quá cao không chấp nhận nỗi việc tôi đòi chia tay trước?" Cô nói một hồi, khát, cầm lấy cái chén ực mạnh một ngụm trà, là lạ, nói là quên nhưng lại tức giận điên rồi.

Anh không ngăn cản, còn quạt gió đốt lửa khịch lệ: "Rất tốt, năm phút, nói mới được năm phút, còn gì nữa không?"

Tô Đình khó hiểu nhìn anh, anh đang cậy mạnh sao? Trọng thương còn chưa đủ độ sao? Còn muốn nghe nữa? Được lắm, cho là cô không dám nói sao? Tô Đình hắng giọng, tiếp tục đá kích Sài Trọng Sâm.

"Người thứ ba, rất đặc sắc, khiến tôi yêu đến mức chết đi sống lại, cử tử nhất sinh. Hắn là nhạc sĩ, rất có tài văn chương, rất dễ bị chọc tức, nhưng rất quyến rũ. Lúc yêu hắn cảm giác rất lãng mạn, quả thực giống như những thần tượng ca kịch ở Nhật. Bởi vì hắn thật sự có tài hoa, cho nên khi hắn phát hành album không được các nhà sản xuất để ý tới, hắn đã hy vọng ta tài trợ. Tôi lên lấy giấy tờ nhà đem tới ngân hàng cầm cố, giúp hắn ra đĩa nhạc, nhưng sau đó..."

Tô Đình dừng một chút, nhấp một ngụm trà to, tiếp tục nói: "Sau đó chỉ có thể bán được rất ít đĩa, nhà tôi bị ngân hàng tịch thu, tôi muốn tìm hắn nhưng hắn đã trốn từ lúc nào, đến bây giờ vẫn còn chưa thấy tung tích, tôi thật muốn hỏi hắn, năm đó hắn có thực lòng yêu tôi không? Hay là chỉ muốn lợi dụng tôi? Tôi thật không rõ cuối cùng hắn có yêu tôi hay không?"

"Hết rồi?"

Nói đến này mức này, giọng cô không chỉ tức giận, còn mang theo hận ý, thân thể cũng tức giận đến mức run rẩy, giống như trong đáy lòng cất một ngọn núi lửa tiềm ẩn, đang chờ bộc phát.

Tô Đình tức giận nói: "Căn nhà ấy tôi nhất định phải mua về, giờ tôi không có rảnh thời gian để quan tâm đến chuyện tình yêu vô bổ, trong đầu chỉ nghĩ tới việc mua lại căn nhà đó."

"Cho nên chỉ cần mua được căn nhà, không làm... người nhà em thất vọng, em sẽ đồng ý yêu tiếp chứ?" Anh có cảm giác hứng thú với chuyện này. Vấn đề nhà cửa thì dễ giải quyết, bằng năng lực hiện nay của anh, mua nhà để cưới Tô Đình chỉ là vấn đề nhỏ mà thôi.

Nhưng hiển nhiên, vấn đề của cô so với chuyện anh nghĩ đến phức tạp nhiều. Tô Đình nhìn anh, trong một thoáng anh nhìn thấy nỗi đau thương ở đôi mắt ấy, nhưng chỉ chớp mắt một cái thì đôi mắt đã tràn đầy vẻ lạnh lùng xa xôi.

Tô Đình cố chấp cất giữ con tim mình, có ai hiểu được nỗi đau khi nỗi lần phải gom nhặt từng mảnh vỡ của trái tim, mệt mỏi biết chừng nào, thật giống như cực khổ xây lâu đài cát, thế mà chỉ một cơn sóng biển đã cuốn trôi hết thảy. Lần này lòng của cô dùng sắt cứng làm lồng, lần này không có cửa lớn cũng không có cửa sổ, lần này cô coi chừng rất kỹ trái tim mình, mặc dù lạnh lẽo nhưng vẫn rất chân thật.

Tô Đình nói: "Anh không hiểu sao? Thật không hiểu à? Anh không phải là người rất thông minh sao? Anh hẳn là phải hiểu chứ. Đó chính là tất cả đau thương của tôi..."

"Vậy thì sao chứ? Tương lai vẫn còn rất dài, còn có thể bắt đầu lại kia mà."

"Tình yêu là một thứ xa xỉ, yêu một người rất tuyệt, chỉ cần đủ thật tình là có thể học được rất nhiều, phạm vi hiểu biết cũng vì vậy rộng lớn rất nhiều, đối với người trưởng thành mà nói, chính xác là chuyện tốt. Nhưng mỗi một lần trở về cũng tiêu hao quá nhiều nhiệt tình, thật khiến người ta mệt chết được, tôi lười lắm, tình cảm bây giờ xa vời lắm, tôi không muốn trèo cao ngã đau nữa."

"Đây mới là vấn đề chính của em sao? Quanh co một hồi, nói về chuyện cũ chẳng qua chỉ muốn anh buông tay?!" Mà vấn đề của anh, hy vọng cô có thể bộc lộ mọi cảm xúc, cho nên cũng không có ngăn cản, nhẫn nại nghe xong những thất bại tình yêu mà cô đã trải qua, tin tưởng cô trút giận xong có lẽ dằn rất nhiều. Nhưng, tuy cô đã nói xong, tâm tình dễ dàng, nhưng cũng chẳng có chút biểu hiện nào là sẽ tin tưởng vào tình yêu lần nữa.

"Làm bạn bè thì được, còn tình yêu thì đừng bàn tới nữa." Cô nói: "Tôi không tin tình yêu, làm bạn tốt là hơn."

"Biết đâu, bọn họ tất cả đều có yêu em. Lúc ấy cũng là thật tâm."

"Thì sao?" Tô Đình cười lạnh. "Tôi là đứa ngốc, nhìn trúng ai, tất cả đều là đồ thối tha. Có lẽ thật có những người đàn ông tốt, đáng tiếc tôi có mắt không"

trông, tôi không tin chính mình nữa, quá khứ đã chứng minh tất cả." Cô không làm chủ chuyện hôn nhân đại sự của mình nữa, cô sẽ tin tưởng vào con mắt của cha, chắc chắn không nhìn lầm người.

Sài Trọng Sâm thờ dài nói: "Thật không công bằng, tất cả mọi tội lỗi của bọn họ, giờ đều mình anh chịu tất."

Tổ Đình giật mình, cười cười, nhìn Sài Trọng Sâm, ánh mắt như phủ đầy sương mù, nghẹn ngào."Sau này không nên nói đến chuyện kết hôn nữa."

"Chỉ có thể làm bạn bè thôi sao?"

"Chỉ có thể làm bạn bè."

"Nếu như chỉ có thể làm bạn bè, anh muốn trở thành người đặc biệt nhất."

Cô mỉm cười thừa nhận: "Anh đã là người như thế rồi."

Bạn đang đọc truyện *Theo Đuổi Người, Hào Cực Khó* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Được rồi, Sài Trọng Sâm không ép Tổ Đình kết hôn nữa, lúc này Tổ Đình cảm thấy nói chuyện dễ dàng hơn, hai người lại nhớ tới lúc bắt đầu làm bạn bè, nhưng không hề đề cập đến vấn đề tình cảm, bọn họ nói chuyện, sau đó thoải mái dùng cơm, nói chuyện trên trời dưới biển. Cuối cùng từ bàn ăn, chuyển đến trước sofa trên mặt thảm. Dựa vào ghế sofa, bọn họ sóng vai ngồi cạnh nhau.

"Cha anh đâu rồi?" Tổ Đình hỏi thăm.

"Bị anh đuổi về Nhật rồi." Nói đến cha, trên mặt Sài Trọng Sâm xuất hiện vẻ mặt ngượng ngùng hiếm có."Ngày đó đã để em chê cười rồi." Cha chỉ cần biết anh quan tâm cô, đã nóng lòng hỗ trợ, chuyện bé xé ra to, vội vàng bay qua đây.

"Lúc ấy tôi không cảm thấy buồn cười mà là tôi bị hù dọa gần chết ấy chứ. Quan hệ cha con anh thật khác thường, tôi không ngờ anh lại là người Nhật."

"Cha rất cưng chiều anh, chỉ cần cái gì anh muốn, cha mà biết thì coi như xong. Ông ấy sẽ nghĩ trăm phương ngàn kế tìm cách lấy cái đó cho anh, nhưng lại thường mang kết quả ngược lại."

"Ai chà, cũng giống nhà tôi lắm, tuy cha tôi không có địa vị đặc biệt nhưng cũng vậy đấy, đây là lần đầu tiên tôi gặp một người cha lạ lùng như cha anh đây."

"Ừ."

"Ông thật sự là lão Đại trong giới xã hội đen?" Cô nàng tò mò hỏi.

"Là trong tổ chức lãnh đạo."

"Cũng trải qua cuộc sống mưa bom bão đạn ư?" Thân nhiên phỏng đoán.

Sài Trọng Sâm liếc nhìn cô một cái."Bây giờ giới hắc đạo cũng đâu còn mùi máu tanh nhiều chứ? Cũng chuyển sang kinh doanh, quản lý xí nghiệp tự hạch toán, chẳng qua là còn thói quen bang phái với thuộc hạ, thoát nhìn thì thấy uy phong thôi."

"Nói về cha anh một chút, tôi rất thắc mắc, tại sao vì muốn cầu hôn cho con mà lại đòi mổ bụng tự sát chứ, tôi rất muốn hiểu tâm tình của ông ấy." Căn bệnh nghề nghiệp của Tổ Đình lại nổi lên, chính là tò mò, quan hệ của bọn họ rất có hứng thú khiến nàng muốn tìm hiểu. Cô cảm thấy bị thu hút các cách nhìn bất đồng với những tin tức thời đại, nên cô thường dễ dàng ứng phó với những tác giả có văn phong quái dị. Các tác giả đó thường có những phong thái khác với những người bình thường, thậm chí Tổ Đình còn nghĩ nếu tương lai mình không làm biên tập nữa, có thể viết một quyển quái nhân kỳ lục, mà bên trong chắc chắn không thể thiếu cha của Sài Trọng Sâm.

"Hỏi cái này làm chi? Em quan tâm anh sao?" Anh thân nhiên cười.

"Lại thế rồi, người ta cảm thấy vui vẻ, chẳng qua là hỏi thăm một chút thôi mà." Tổ Đình nháy mắt, nhìn anh. "Nhiều chuyện một chút có thể cung cấp được nhiều thông tin cho độc giả!"

"Trong đầu em lúc nào cũng chỉ có công việc." Ánh mắt anh không rời khỏi cô, khóe miệng vẫn cứ nở nụ cười.

"Đúng, tôi là người yêu công việc, không giống anh, một năm chỉ viết một quyển sách, có thể ngày ngày du sơn ngoạn thủy."

"Em muốn nghe thì anh sẽ kể, anh là đứa con út mà ba anh yêu nhất."

"Ừa? Cho nên ông rất hiểu anh?"

"Anh trai anh mới là thân tín của cha."

"Anh ấy cũng là người trong giang hồ sao?"

"Sặc, đừng có động một chút lại giang hồ này nọ nữa." Anh sửa lại.

Tổ Đình gật đầu, lập tức đổi lại cách nói: "Vâng, xin lỗi, để nói lại —— tôi nói, anh trai anh cũng gia nhập tổ chức của nhà anh?"

"Anh và anh trai anh không giống nhau, anh ấy tập thể dục nhiều nên trông trẻ hơn so với tuổi thật. Mà em cũng đừng có nghĩ cha anh mới hơn bốn mươi, ông ấy cũng là người chăm chỉ tập luyện thể thao, thật ra bây giờ ông ấy đã sáu mươi rồi."

"A?" Tổ Đình cười. "Ba anh cũng rất sành điệu nha?"

Anh dựa người sâu vào trong ghế, hai tay khoanh trước ngực, mắt cá chân chạm vào nhau, hời hợt nói: "Anh trai anh ở trong bang phái có một lần dùng vũ khí đánh nhau, bị trọng thương nên đã qua đời."

Tổ Đình ngậy ngốc, ý thức được mình không nên hỏi vấn đề này. Chẳng lẽ cô kỳ vọng nghe thấy những chuyện thú vị ở một gia tộc hắc đạo? Thật ngốc quá đi, hỏi cái này làm chi nữa? Tổ Đình cúi đầu nhếch miệng. Cảm thấy mở miệng an ủi rất dư thừa, cho nên cô nói sang chuyện khác, không muốn khơi lại chuyện khiến anh đau lòng.

"Lúc trước anh nói tới khúc biệt ly, tôi đoán CD bị mượn rồi, thật đáng tiếc."

"Tổ Đình." Anh nghiêng đầu nhìn cô, giọng trầm tĩnh, ấm áp mà thân mật.

"Ừm."

Trong giọng nói dịu dàng có pha chút chế giễu: "Không nên đang giữa chừng lại đổi chủ đề nhanh như thế, không phải là em muốn tìm hiểu chuyện nhà anh sao?"

Thật là! Tổ Đình liếc anh một cái, anh đang chăm chú nhìn cô. Cô cười, sao lại có người như thế này cơ chứ? Cô đành chiều ý anh vậy!

"Được rồi, tôi đã biết anh trai anh đã mất, vậy mẹ anh đâu?"

"Mẹ anh là một ca sỹ rất nổi tiếng ở Nhật, đạt được nhiều thành công trong phương diện nghệ thuật, cha anh rất yêu mẹ anh." Anh dừng một chút, tiếp tục nói ——

"Nhưng sau đó bà bị phe đối địch của bang giết chết. Lúc ấy cha vẫn còn chưa vào trong tổ chức lãnh đạo, vẫn đang phải đi tranh giành các địa bàn khác, nảy sinh nhiều chuyện." Sài Trọng Sâm nhắc tới chuyện cũ mà giọng nói vẫn cứ đều đều, không cảm nhận được một chút đau thương. "Chuyện đã quá lâu rồi, khi đó anh còn rất nhỏ, không nhớ gì cả. Từ đó về sau, anh là người thân duy nhất của cha, ông sợ ngày nào đó anh cũng mất đi, nên đã dùng mọi loại quan hệ, đưa anh tới Đài Loan, trở thành người noi này."

"Tôi hiểu, cha anh cảm thấy áy náy, lại không thể thường xuyên ở bên cạnh anh, cho nên mới cưng chiều anh như vậy."

"Đối với mẹ, trí nhớ của anh rất mơ hồ, chỉ khi nào đêm khuya, ngắm trăng, uống rượu, anh mới có thể nhớ tới bà."

Tổ Đình thở dài. "Nghe anh nói như thế, tôi cũng rất nhớ mẹ tôi. Bà không giống như mẹ anh có thiên phú về nghệ thuật, lại càng không hiểu âm nhạc. Bà là một người phụ nữ truyền thống, nhưng thân thể thường ốm yếu, rất sớm đã qua đời. Khi đó tôi mới bắt đầu đi học, rất không hiểu chuyện, thường cãi lại lời mẹ, đến lúc bà qua đời, mới cảm thấy hối tiếc đã không làm một đứa con ngoan..."

Bọn họ đột nhiên cùng trầm mặc, chỉ còn nghe thấy giai điệu của bản nhạc quanh quẩn ở trong phòng.

Sau đó Tổ Đình đề nghị: "Chúng ta nghe bản sonate Ánh trăng được không?"

"Ý kiến hay." Sài Trọng Sâm đi đổi CD, trở lại ngồi, bọn họ nghe, lười nói chuyện, ánh trăng bên ngoài cửa sổ chiếu những tia sáng mỏng manh vào, cả hai cùng trầm mặc nhớ về mẹ.

Do mới uống thuốc hạ sốt nên Sài Trọng Sâm càng lúc càng buồn ngủ, lúc sau, đầu dựa hẳn vào vai Tổ Đình, thanh thân chìm vào giấc ngủ say.

Tổ Đình đợi anh ngủ say, mới nhẹ nhàng đặt anh nằm ngay ngắn trên sofa, vào phòng ôm chăn bông ra đắp cẩn thận cho anh rồi mới tắt đèn rồi đi.

Ra khỏi nhà Sài Trọng Sâm, xuyên qua hẻm nhỏ, đến phía trước đường lớn vẫy taxi. Đêm đen, ánh trăng mờ ảo và tiếng kêu của côn trùng trong đêm, trong tai cô vẫn còn vương vấn giai điệu kia.

Lúc này người mà Tổ Đình nhớ tới không phải là mẹ mà là khuôn mặt trầm tĩnh của Sài Trọng Sâm lúc ngủ. Khi đó, bà vai cô cảm nhận được trọng

lượng của anh, trong lòng tràn ngập cảm giác thật ấm áp. Cô cảm thấy thỏa mãn, cả người thả lỏng, giống như cuộc đời này không cần gì hơn nữa, cô có thể ở bên cạnh anh như vậy mãi mãi.

Nếu cô là một bông hoa, thì trong tình cảnh ấy, hoa đã sớm nở. Hơi thở ấm áp của anh cùng khuôn mặt ấy, khiến tâm tư cô chấn động, không thể nói lên lời. Cô động lòng, nhưng không có chỗ để che giấu, cứ lặng im như vậy.

Tổ Đình thờ dài, mỉm cười, vén lọn tóc đang lòa xòa trước trán.

Cô có yêu anh hay không?

Cô không có quyền thừa nhận, nhưng lại không có bản lĩnh kháng cự lại, tâm đã sớm đầu hàng khi anh kiên nhẫn dịu dàng theo đuổi cô.

~oOo~

Chuyện Sài Trọng Sâm và Tiết Tổ Đình kết hôn đã được đính chính, Sài Trọng Sâm chủ động hợp báo, thông báo với giới truyền thông, giải thích rằng anh bị người ngoài nói rằng có cảm tình với những bạn bè đồng giới nên cần có người thay anh chứng minh, mang cô bạn tốt ra làm bia đỡ đạn tiện thể trêu chọc cô nàng MC xinh đẹp kia.

Sóng gió qua đi, Tổ Đình không cần phải trốn phóng viên nữa, lúc trước điện thoại dồn dập bao nhiêu thì nay lại không có một cuộc gọi hay tin nhắn. Các đồng nghiệp ở nhà xuất bản ngưỡng mộ Sài Trọng Sâm, từ hâm mộ ghen tỵ với Tổ Đình, biến thành đồng tình thương cảm với Tổ Đình.

Mọi người hỏi tới ——

"Trời ạ, thì ra dùng cô ấy làm bia đỡ đạn."

"Vậy Sài Trọng Sâm có phải bị GAY hay không?"

"Tổ Đình, cô và Sài Trọng Sâm là bạn tốt như vậy, có thấy anh ta gặp gỡ đàn ông hay không? Có không vậy, nếu không sao lại phải tung tin giả? Để che mất thể diện."

Tổ Đình không biết nên khóc hay cười, bận rộn giúp Sài Trọng Sâm giải thích. "Anh ta không phải là GAY, chẳng qua tính tình đặc biệt, không thích chung đụng với ai, thích cuộc sống độc thân ấy mà."

Cha con nhà họ Tiết, thấy Sài Trọng Sâm đã làm sáng tỏ mọi chuyện, rốt cục cũng có thể thờ phào nhẹ nhõm, có thể kê cao gối mà ngủ. May quá, Tổ Đình không yêu ai!

Cuộc sống yên bình trở lại, Tổ Đình lại ngập đầu trong đám bán thảo cùng với đám tác giả, lúc nhàn rỗi, lại ra cửa hàng trà sữa Tinh Tinh nổi tiếng ở đầu hẻm mà cô thích nhất, thoải mái ngồi một chỗ, nhấp từng ngụm trà sữa ngọt ngào, cảm nhận trong cổ họng, cô sẽ hào hứng nói: "Cho tôi một ly trà sữa!" Trà sữa vẫn ngon như thế, cô vẫn vui vẻ như vậy, thật thoải mái nha.

~oOo~

Chủ cửa hàng trà sữa Tinh Tinh tới từ Hồng Kông, cam kết chất lượng tốt nhất, công thức pha chế là gia truyền, theo tỷ lệ nhất định, cho thêm rất nhiều vị, họ sao là trà một cách tỉ mỉ, dùng tất cả tâm tư, kiên nhẫn vào từng lá trà, ngâm nguyên liệu lên men thành màu đen, điều chế ra nhiều loại hương vị, một khi đã uống qua trà sữa Tinh Tinh, không thể không uống lần nữa, có rất nhiều người từ đó nghiện trà sữa.

Bên trên, chính là giới thiệu vắn tắt về cửa hàng trà sữa Tinh Tinh.

Còn bây giờ, chúng ta sẽ nói về một người đàn ông, chỉ vì người phụ nữ mình thích uống trà sữa, đã làm một việc ngốc nghếch. Đương nhiên là làm chuyện ngốc nghếch sẽ làm tổn hại thanh danh của anh, nên anh phải sai trợ thủ đắc lực nhất của mình hành động.

Sáng sớm, trước cửa hàng trà sữa Tinh Tinh có một đám áo đen vây quanh.

AJ nói: "Đây chính là cửa hàng trà sữa Tinh Tinh mới được mở cách đây hai năm, các người đừng để tôi thất vọng." Mà ông thì càng không thể để cho cậu chủ của mình thất vọng được!

AJ phân phó đám thuộc hạ: "Mục tiêu của chúng ta không phải là giành giải nhất để được cái máy hút bụi, mà mục tiêu của chúng ta là ...giành được hai đến ba trăm phiếu uống trà sữa miễn phí, rõ cả chưa?"=))

Cửa hàng trà sữa Tinh Tinh mười giờ mới bắt đầu mở hàng, cửa sắt vừa được mở ra, nhân viên cửa hàng đang chuẩn bị ... thì ... Ừ chà, các vị áo đen bắt đầu xông tới, không để cho mấy người dân bình thường có cơ hội mua trà sữa, bọn họ liều chết mua trà rút thưởng, người trước nới người sau mua trà rút thưởng, tất cả đều mua trà rút thưởng, toàn tâm toàn ý mua trà rút thưởng, cố gắng không ngừng mua trà rút thưởng, mọi người đồng tâm hiệp lực, sức mạnh như thành đồng mua trà rút thưởng, rốt cuộc ——

"Tôi rút được rồi!" Có một vị kinh hô: "Tôi rút được giải nhất, máy hút bụi!"

"Đàn, vừa rồi cậu không nghe thấy sao? Cái tôi cần là mua trà sữa miễn phí!" AJ chửi ầm lên, cho nên anh chàng áo đen đang ôm máy hút bụi kia bị mọi người đạp qua một bên.

Thử tiếp lần nữa, lại tiếp tục mua trà rút thưởng, rất bất đắc dĩ phải mua trà rút thưởng, rất buồn rầu mà vẫn phải mua trà rút thưởng, rất mệt mỏi đi mua trà rút thưởng, rất đổi vui mừng đi mua trà rút thưởng.

Trà mua nhiều đến mức uống không hết, phải nhờ những người mua trà phía sau uống hộ mà vẫn chưa rút trúng thưởng. Tưởng chừng không thể rút được, phiếu thưởng miễn phí mãi vẫn không xuất hiện, mắt thấy phiếu rút thưởng trong túi vải nhiều màu càng ngày càng ít, các vị áo đen càng thêm nhốn nháo, về mặt AJ càng ngày càng khó coi, chính xác hơn là ông càng lúc càng lo lắng.

Một lúc sau, chủ cửa tiệm Tinh Tinh đi ra, mời mấy vị khách náo loạn này giờ đi vào trong nói chuyện, lúc AJ trở ra, trong túi nhét đầy 300 phiếu ưu đãi mua hàng, ông ra lệnh một tiếng, lập tức đám thuộc hạ rút lui hết.

Để lại xung quanh một đám quần chúng nhìn chăm chăm chủ quán xầm xỉ bàn tán. Sao lại như vậy nhỉ ??? ...bla...bla...

Chủ quán chột dạ, lau mồ hôi cười với mọi người: "Hôm nay quán đóng cửa sớm, xin mọi người ngày mai tiếp tục đến thưởng trà."

Haiz ~~~

"Rút được, rút được rồi ~~~" AJ cầm lấy phiếu ưu đãi hùng hục tới chỗ cậu chủ báo công.

Sài Trọng Sâm cầm tập phiếu ưu đãi trên tay cân nhắc, mặc áo khoác bước đi. Có cơ đi tìm Tổ Đình rồi! AJ báo công với anh, còn anh thì muốn báo công với người đẹp.

AJ sững sờ ở trước cửa, nhìn chăm chăm vào bóng lưng cao gầy đã đi xa, khó chịu khoanh hai tay trước ngực lăm bằm "Hic, ít nhất cũng phải khen người ta một câu chứ, người đầu mà ham sắc quên bộp!" AJ mắng, bỗng nhiên cậu chủ bất ngờ quay trở lại, đi vào trong đình viện, AJ biến sắc: không phải chứ, vừa này mình mắng rất nhỏ mà...

"Ông đứng đây làm gì thế?" Sài Trọng Sâm dừng lại trước mặt AJ, ánh mắt dài hẹp dò xét. "Về mặt cùng bộ dáng như đang chột dạ thì phải."

"Không có... Không có đâu ạ."

"Ông có bằng lái xe chứ?"

"Dĩ nhiên, có chứ ạ." Năm ngoái ông mới đi thi lấy bằng lái xe kia mà.

Sài Trọng Sâm vỗ vỗ vai ông, kéo ông đi cùng ra ngoài. "Xe của tôi thế nào cũng bị chặn lại, ông đưa tôi đi."

"Hic, cậu chủ à, bây giờ mới hai giờ, Tiết tiểu thư còn chưa tan ca mà. Ý tôi là sao chúng ta không chờ chút nữa hãy qua?" Một chết đi được, vừa mới từ bên kia trở về mà.

"Không cần." Sài Trọng Sâm kéo cửa xe đẩy AJ vào trong, vòng qua đầu xe, bước vào bên trong xe, cài dây an toàn, lấy kính mát đeo lên.

"Đi thôi." Mấy ngày không gặp cô, trong lòng khó chịu, một giây cũng không muốn đợi.

"Nhưng mà cô ấy đang làm việc thì gặp sao được ạ?" AJ khởi động xe.

"Cô ấy biết tôi tới, sẽ xuống gặp tôi thôi."

Sài Trọng Sâm nói chắc chắn, AJ thấy buồn cười, nhưng không dám biểu lộ, sự thật không phải như vậy, ấn tượng trong đầu luôn là cậu chủ nhà mình cứ đi theo người ta.

AJ liếc nhìn Sài Trọng Sâm, cậu chủ đeo kính râm, sống mũi cao thẳng, khoe miệng hơi nhếch lên, bộ âu phục màu đen trên người lộ rõ phong cách của người có tiền, thoạt nhìn anh tuấn phi phàm, nhưng đáng về đó càng khiến không ai dám tới gần.

Kỳ quái hơn là mỗi lần cùng cậu chủ ra ngoài xã giao hoặc thăm hỏi, người khác nhìn thấy cậu chủ không phải là khăn trang chỉnh tề y phục thì cũng nói chuyện lấp bắp, bọn họ đều bị khí thế của cậu chủ uy hiếp.

Thậm chí AJ còn đọc trên tạp chí, có một bài báo viết về Sài Trọng Sâm, phóng viên đó nói cùng ăn cơm với Sài Trọng Sâm, cho dù cách cái bàn, cũng có thể cảm nhận mãnh liệt tính cách đặc biệt của Sài Trọng Sâm, cả người anh tỏa ra một luồng khí nguy hiểm, cho dù không nói lời nào, cũng có thể dễ dàng làm người ta sợ hãi.

Nhất là khi ánh mắt anh và phóng viên giao nhau, cặp mắt sắc bén, đủ khiến phóng viên dựng hết tóc gáy, muốn hỏi bao nhiêu chuyện cũng dám thốt lên chỉ có thể nuốt trở lại trong bụng. Cuối cùng phóng viên kia hình dung —— Sài Trọng Sâm có thể khiến người ta mất dũng khí chỉ bằng một ánh mắt xuyên thấu đó, đối mặt anh, giống như soi mình trong gương, rất dễ dàng nhìn thấy thiếu sót của mình, cho nên càng cảm thấy lúng túng khăn trang...

AJ nghĩ không ra, tại sao Tiết tiểu thư lại chẳng bao giờ để ý tới cậu chủ nhà mình? Mà tại sao cậu chủ lại để Tiết tiểu thư chà đạp biết bao nhiêu lần? Thậm chí còn vì Tiết tiểu thư, ở đài phát thanh đó nói đùa chuyện kết hôn, trên cột MC của đài phát thanh, kết quả hại danh tiếng của mình bị hao tổn, báo chí còn đăng người MC đó trách cứ Sài Trọng Sâm nói dối, đùa giỡn với giới truyền thông.

"Aiz!" Nghĩ đến cậu chủ uy phong lẫm liệt của mình bị phụ nữ khi dễ, AJ không nhịn được thở dài liên tục.

"Cậu chủ!" AJ quyết định phải giúp cậu chủ. "Tôi nghĩ, có lẽ cậu chủ nên thay đổi lại phương thức theo đuổi Tiết tiểu thư, để tôi bày cho cậu nhé?"

~oOo~

Sóng gió kết thúc, cộng thêm có trà sữa Tinh Tinh để uống, tâm tình Tô Đình rất sáng khoái, vừa sửa bản thảo vừa lẩm nhẩm hát ca khúc của Đặng Lệ Quân, cô cắn ống hút, nghiêng đầu, hát nhỏ ——

"Good-bye my love~~ tạm biệt anh yêu nhé. Good-bye my love, không biết đến bao giờ mới gặp lại..." Ừ, câu này phải sửa lại, cúi đầu tiếp tục viết, ý tưởng bay đầy đầu, lại tiếp tục vừa cầm bút viết, vừa hát nhỏ nhỏ!

"Em sẽ mãi mãi yêu anh~~ hy vọng anh đừng quên em~~" ủa, câu này viết cái gì vậy? Oạch, xem không hiểu gì cả! Tay Tô Đình viết lia lịa, sửa lại bài, tốt rồi, lưu loát hơn nhiều. Ném bút xuống, nhấp một ngụm trà sữa, tiếp tục vui mừng hát, còn hát rất lớn tiếng.

"Em sẽ luôn nhớ về giây phút anh dịu dàng~~ nhớ đến tình yêu say đắm của anh~~ nhớ tới nụ hôn ngọt ngào~~ nhớ đến giọng hát say lòng người của anh..."

"Bốp! "Ai u~~" Tô Đình xoa xoa chỗ đau.

Biên tập viên ngồi đối diện ném cục tẩy trúng đầu cô, biên tập viên ngồi bên phải dùng một quyển sách để đập cô, còn người ngồi bên trái lại vô cùng tàn nhẫn, đứng lên một tay vác ghế, tay cầm cái chén, vận sức chờ một người nào đó phát động, liếc cô một cái.

Trời ạ, dễ sợ quá~~ Tô Đình cười hi hi. "Các bạn, các bạn, đang giờ làm việc, vui vẻ lên chút nha, ca hát có thể giúp thư giãn tâm tình căng thẳng."

Mọi người hít một hơi thật sâu. Bắt đầu đồng thanh quát ——

"Đầu đất, cái bản thảo này sắp làm tôi phát điên lên, cô lại còn ở bên đó hát cái gì mà Good-bye my love."

"Mẹ kiếp, tôi đang phải chỉnh một tác phẩm bi kịch nhân gian, cô lại cứ hát về tình yêu thiết tha như thế, làm ăn thế nào được?"

"Cái gì mà tình yêu say đắm? Cô có sĩ diện hay không vậy?" Vị cầm chén lúc nãy nóng nảy quát.

Tô Đình nhìn mọi người, lắc đầu than thở, mọi người đều đồng tâm bất nạt cô, muốn khóc quá.

Đoạn bản thảo sắp tới,... bình thường các đồng nghiệp như hoa như ngọc, yêu kiều mê lòng người, lúc này mọi người giống như quái thú thời tiền sử, tóc tai bù xù, quần áo xốc xếch, người đi dép lê, người mặc áo ngủ, có người còn khoa trương hơn, ngay cả áo lót cũng không mặc, tùy tiện mặc bộ váy ngủ mỏng manh tới làm việc.

Chỉ mới giống như quỷ, không cần hóa trang đã thấy giống lắm rồi, mắt người nào cũng thâm quầng đen thui (bởi vì nhận được bài viết kém quá, thật muốn lao ra ngoài cửa sổ), mắt đầy tơ máu (tác giả bản thảo còn suốt ngày thay đổi nội dung, làm các biên tập chỉnh sửa không kịp), còn có da khô, đôi môi nứt nẻ (đây là bởi vì ngồi chửi rủa tác giả đến mức nẻ cả da mặt). Được rồi, *chống tay vào thắt lưng* Tô Đình cô sẽ lấy thân phận biên tập viên lâu năm, khuyên nhủ cho mọi người!

"Các bạn, các bạn, đoạn bản thảo sắp tới, mọi người áp lực rất lớn, tôi phát hiện mọi người có khuynh hướng u buồn nghiêm trọng, tôi sẽ giới thiệu bác sĩ tâm lý của tôi cho mọi người. Mọi người mau đi khám xem, trị liệu tập thể không tốt không lấy tiền." Tô Đình phát danh thiếp, quả nhiên lại bị đánh.

Mọi người tiếp tục mắng ——

"Cười đã chưa?"

"Cô còn dám cười chúng tôi sao?"

"Trưởng có thâm niên là giỏi lắm sao?"

"Xí! Làm bản thảo vội tới mức còn không có thời giờ rảnh, còn có thời gian đi khám bác sĩ nữa chắc!"

Tô Đình vô tội lui về chỗ ngồi. "Có thể gọi bác sĩ tới chuẩn đoán cũng được mà." Dù sao nơi này đông bệnh nhân còn gì.

"Haiz~~"

Mọi người mắng Tô Đình xong, tinh thần tốt hơn một chút, trở về chỗ ngồi tiếp tục sáng tạo. Nơi này tràn ngập đoạn bản thảo áp suất thấp, Tô Đình không dám ca hát, nhấp một ngụm trà sữa, biết điều ngồi im hiệu chỉnh lại bản thảo.

Lúc này, giọng nói ngọt ngào của cô gái trực tổng đài vang lên từ loa điện thoại nội bộ. "Biên tập Tiết Tô Đình, bên ngoài có Sài Trọng Sâm đến thăm~~ Tô Đình xin mời ra ngoài, có vị Sài Trọng Sâm tới..."

Àm~~

Ban biên tập xôn xao, các biên tập vứt bỏ bản thảo, luống cuống tay chân, bận rộn bôi son trát phấn, vừa cời quần áo vừa thay y phục, ngồi xổm xuống mò giày cao gót, giành lược chải tóc, lâm vào tình trạng hỗn loạn.

Híc, xem kìa... các quái thú tiền sử đang biến hình, chuyển xác, Tổ Đình hút lấy một ngụm trà sữa nói vọng vào điện thoại: "Tôi đang bận lắm, cô nói với Sài Trọng Sâm tôi không có ở đây, có việc gì thì bảo anh ta nhắn lại."

Một đám tiền sử quái thú giật mình, nhìn chằm chằm Tổ Đình, trong mắt lóe mong đợi, muốn nghe Sài đại tác gia nói..

Tổ Đình thành thoi an nhàn tiếp tục uống trà sữa, không thèm nhìn ánh mắt tràn đầy khao khát của mọi người, tiếp tục chỉnh sửa bài viết. Đột nhiên, điện thoại của cô vang lên giọng giận dữ của Tổng giám——

"Tiết Tổ Đình, cô tới đây cho tôi!" Rống lên rồi~~ đại hòa khí chứ chẳng chơi.

Tổ Đình nghiêm túc cúi đầu, nói vào điện thoại: "Tổng giám, có chuyện gì sao?" Không ổn, mau nhớ lại xem, có mắc lỗi nào hay không?

Tổng giám phát điên kêu lên: "Sài đại tác gia tìm cô, vì sao cô không ở chỗ làm? Cô muốn tôi phải ăn nói thế nào với anh ấy đây? Qui định của Lam Kinh để ở đâu? Hà?"

"Tôi... Tôi... Tôi đang..."

"Lại đang uống trà sữa phải không? Đặt xuống cho tôi, lập tức tới đây!" Rống~~

Quả nhiên là Tổng giám thông minh cơ trí, mặc dù không có mặt tại ban biên tập nhưng lại biết rất rõ chuyện ở đây. Tổ Đình chửi mắng Sài Trọng Sâm một hồi, lúc này mới lưu luyến buông cốc trà sữa xuống, đi ra ngoài tiếp khách.

Trong phòng tiếp khách, Tổng giám đang nói chuyện phiếm với Sài Trọng Sâm, chủ biên cười khanh khách ngồi bên cạnh pha trà.

"Ai za, cuối cùng người cũng tới rồi." Chủ biên hướng về phía Sài Trọng Sâm nói, cộng thêm một nụ cười nịnh hót.

"Từ giờ tới chiều cô ấy không bận việc gì đâu, hai người từ từ hàn huyên." Tổng giám nói, tặng thêm một cái nháy mắt.

"Giờ, tôi còn đây việc phải làm kia kìa..." Tổ Đình nói thầm. Nhưng ánh mắt cảnh cáo của Tổng giám và chủ biên hướng về phía cô, cô thông minh nhanh chóng thay bằng nụ cười nhiệt tình, hỏi Sài Trọng Sâm: "Hôm nay anh rảnh rồi quá nhỉ?" Giọng nói ngọt ngào đủ khiến người đối diện chân tay mềm nhũn, nhiệt huyết sôi trào.

Sài Trọng Sâm nhìn trộm Tổ Đình. Hứng thú nhướng mày. Anh nghe được trong tiếng nói ngọt ngào ấy ẩn chứa vô số sát khí. Mỗi khi Tổ Đình dùng kiểu nói chuyện ngoại giao nói chuyện với anh, đều chứng tỏ trong lòng cô không thoải mái, bảo tổ đang nổi lên.

Sài Trọng Sâm trả lời: "Anh có việc đi qua nơi này, tiện đường qua thăm em một chút."

Tổ Đình cười rục rịch. "Thật sao? Thật là vinh hạnh cho tôi quá~~" ăn no nên rảnh rồi phải không? Tổ Đình hai tay tiếp nhận công việc của chủ biên, giúp pha trà. Bực mình, đến chiều phải nộp bản thảo rồi mà giờ vẫn còn phải ở đây tiếp anh ta à?

Tổng giám hỏi: "Gần đây Sài tiên sinh bận rộn việc gì chẳng?"

Sài Trọng Sâm chú ý đến Tổ Đình, dặn dò: "Tổ Đình, trà của anh đừng pha đặc quá." Không có đề ý tới Tổng giám, Tổng giám đáng thương bị gạt ở một bên, tủi thân ~ing.

"Nghe nói Sài tiên sinh đang chuẩn bị viết tiếp một cuốn tiểu thuyết." Tổ Đình nhanh chóng giúp Tổng giám tìm ra lối thoát.

"Đúng rồi, nhưng vẫn còn chưa viết bản thảo." Sài Trọng Sâm giúp Tổng giám chấm dứt cái vấn đề văn chương hoàn mỹ. "Tổ Đình, đây là trà gì vậy? Anh không muốn uống trà đã lên men, có trà xanh chứ?"

"Tôi lập tức đi thay trà." Khóe mắt Tổ Đình hiện lên gân xanh. Rất muốn đập bình trà vào đầu anh ta.

Chủ biên hỏi: "Đúng rồi, liệu Sài tiên sinh có hứng thú giúp chúng tôi viết mấy thiên tiểu thuyết trên tuần san tình yêu không?"

"Cái này..." Vấn đề chủ biên vừa hỏi chính là ý muốn của Sài Trọng Sâm.

Nhìn thấy ánh mắt Sài Trọng Sâm sáng lên, Tổ Đình lập tức nói: "Không phải vô ích sao? Sài tiên sinh đối với tác phẩm của mình rất coi trọng, luôn suy nghĩ chuyên tâm rồi mới viết..."

"Thực ra tôi đang định viết một cuốn tiểu thuyết, chủ đề về mối tình xưa." Sài Trọng Sâm trả lời.

Boong~~ boong~~ boong~~~ đầu Tổ Đình như bị ai đập vào.

"Hãy gửi cho chúng tôi!" Tổng giám, chủ biên nhảy dựng lên vỗ tay bảo hay.

"Chúng tôi lập tức đăng bài cho anh."

"Nhưng chuyên mục kỳ này của tuần san đầy rồi." Tô Đình ngăn lại.

"Xem cái nào không quan trọng thì đẩy xuống." Không hổ danh là Tổng giám, làm việc rất quyết đoán.

"Nhưng nếu đẩy xuống thì sẽ có người tức giận."

"Vây thì rút sạch chuyên mục của kẻ đó, dù sao hắn có độc giả rất ít." Không hổ danh là chủ biên, rất giao hoạt đó.

"Nhưng như vậy là không công bằng với người ta..."

"Quyết định như vậy đi!" Tổng giám, chủ biên vui vẻ vỗ tay, Tô Đình lạnh lùng đứng một bên, trong lòng không ngừng nguyên rủa.

Tổng giám vỗ vỗ vai Sài Trọng Sâm. "Tiền nhuận bút xin hãy thảo luận với Tô Đình."

Chủ biên vỗ vỗ vai Tô Đình. "Hãy thảo luận với Sài tiên sinh, nếu anh ấy cần giúp đỡ gì hãy cố gắng hết sức mà làm."

Tổng giám, chủ biên đồng lòng, tay trong tay, cùng nhau rời khỏi phòng họp, thuận tay đóng cửa.

Được lắm! Bắt đầu khai chiến!

Choang! Tô Đình ném ấm trà, xông qua, một tay chống thắt lưng một tay chỉ vào Sài Trọng Sâm mắng: "Anh thích nói chuyện phiếm cái gì chứ? Há? Cái gì mà viết về mối tình cũ? Không phải đã bảo không được viết, anh dám trái ý sao?"

"Anh là muốn giúp em thôi." Sài Trọng Sâm khoanh hai tay trước ngực, miễn cưỡng dựa vào ghế sofa. Duỗi thẳng chân dài, nhìn Tô Đình cười.

"Nghịch duyên, nghịch duyên." Tô Đình xoa huyệt thái dương khụ khụ than thở, điện thoại chợt vang lên, cô vội vàng đứng dậy nghe điện.

Ở đầu dây bên kia em trai cô chuyển lại lời nhắn nhủ của cha:

"Chị, cha dặn chị chủ nhật tới về nhà."

"Sặc, sao lại thế?"

"Phải ăn mặc đẹp một chút nha."

"Làm gì?"

"Đi xem mắt."

"Nhóc cứ đùa."

"Em không hề nói đùa."

"Cha chắc đùa chị thôi, đúng không?"

"Cha cũng không đùa."

"Hôm đó chị bận rồi."

"Chị không về phải không? Tốt thôi, năm phút nữa, chị tự nói chuyện với cha nhé, tự mình gánh lấy hậu quả."

"Được rồi, chị về, chị sẽ về." Tô Đình sập điện thoại, Sài Trọng Sâm còn ngồi ở chỗ đó, mỉm cười với cô, ánh mắt hàm chứa ý cười, làm cô tâm loạn như ma, đồng thời phát hỏa.

Cái dáng vẻ kiêu ngạo đó của anh thật đáng ghét, giống như cho dù từ chối anh một ngàn lần hay một vạn lần, anh vẫn sẽ theo đuổi cô tới cùng. Đến cuối cùng Tô Đình bắt đầu hoài nghi, ngoại trừ việc mình không tin tưởng vào tình yêu, không chấp nhận Sài Trọng Sâm, sao lại giống như lũ trẻ con đang tranh giành cao thấp? Nếu như chấp nhận hẹn hò với anh, cô đã chấp nhận thua.

Bây giờ một cơ bảo vừa đi qua. Một con bảo khác lại chuẩn bị kéo đến, có lẽ là do chuyện kết hôn ồn ào trên đài phát thanh khiến cha cô nóng lòng muốn làm chủ cho chung thân đại sự của cô.

Phiền quá! Tô Đình đi tới phía trước, hai tay chống tường, cúi đầu, vẻ mặt như đưa đám, trong lòng ca thán! "Kiếp trước chắc mình làm nhiều chuyện thất đức, nên kiếp này mới khổ thế này, tình ái long đong. Thượng đế Phật tổ, xin hãy tha thứ con, đừng trêu đùa con nữa, huhu ... xem mặt? Tại sao phải đến mức đi xem mặt cơ chứ?!"

"Tổ Đình, có chuyện gì sao?" Sài Trọng Sâm đi qua ân cần hỏi.

"Giờ tôi rất bức mình." Tổ Đình dựa trán vào tường, giống như con thằn lằn như vậy, úp mặt vào tường than thở.

"Ai vừa gọi điện thoại cho em vậy?"

"Không khiến anh lo!" Lườn anh một cái, hung hăng nói: "Hiện tại tâm tình tôi không tốt, khôn ngoan thì mau trở về đi."

Lúc này... Sài Trọng Sâm giật mình, nhớ tới lời AJ dạy, có dạy anh làm một chuyện. AJ nói Tổ Đình có thể là thuộc dạng phụ nữ thích dùng nhu thắng cương, cho nên dạy Sài Trọng Sâm cách làm nũng với phụ nữ, kích thích bản năng làm mẹ của Tổ Đình, lúc đầu óc cô mê muội rồi sẽ yêu anh!

Sài Trọng Sâm cảm thấy không ngại thử một lần, cho nên ——

Anh cầm lấy tay Tổ Đình áp lên mặt mình, giống như trẻ con, nhìn cô, khẽ mỉm cười.

"Đừng như vậy, ngồi nói chuyện với anh một lúc..." Anh cố gắng bắt chước vẻ mặt AJ đã làm mẫu, nhưng bởi vì tướng mạo Sài Trọng Sâm thuộc dạng tuấn tú lạnh lùng, thế nên khi làm động tác những nhéo như trẻ con, trong mắt Tổ Đình hiện lên vẻ qui dị quái gở =))

Àm ~ Tổ Đình trở mắt nhìn Sài Trọng Sâm.

Không nên trách Tổ Đình, tại sao ngựa tay muốn hát người kia sang một bên. Nhìn anh ta, cô nổi hết cả gai ốc. Bởi vì quá kinh hãi, thành ra đôi mắt cứ mở to, nói không ra lời.

Trước mắt cô chính là cái người mà bên ngoài vẫn đồn là vô cùng anh tuấn, lạnh lùng vô tình, tác gia vĩ đại đây sao?

Tổ Đình dùng sức nhắm chặt mắt lại rồi lại mở ra. Cái người đang khom lưng, áp mặt vào tay cô kia, mỉm cười với cô đúng là nhà văn họ Sài anh tuấn tuyệt luân, khí vũ bất phàm, hai lần đạt giải thưởng văn học.

Sài Trọng Sâm nhìn cô, Tổ Đình cũng nhìn anh. Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Tổ Đình, trán anh chảy xuống một giọt mồ hôi.

Tổ Đình ngựa tay khó nhẹn, rốt cục không nhìn được nữa, hất anh ra "Làm gì thế? Kinh chết được!"

Một lời đá kích nặng nề, mặt anh ửng đỏ, buông tay ra, đứng thẳng khụ mấy tiếng, trong nháy mắt khôi phục vẻ mặt anh tuấn lạnh lẽo.

"Em vội thì cứ đi đi, anh về đây." Anh lấy tập phiếu ưu đãi từ trong túi áo ra, nhét vào tay Tổ Đình. "Cho em này." Xoay người mở cửa đi ra ngoài.

Bên ngoài một đám quái thú tiền sử biến thân thành các biên tập đại mỹ nữ đồng loạt đứng dậy, đuổi theo Sài Trọng Sâm nói chuyện, nhưng là Sài Trọng Sâm đi rất nhanh, trong nháy mắt bỏ lại đám biên tập viên một quãng xa.

Tổ Đình nhìn Sài Trọng Sâm đi xa, chép miệng nói thầm "Thật là, học cái trò đây của ai không biết? Không hiểu nổi, trẻ con ..." Cúi đầu nhìn phiếu ưu đãi, chợt giật mình: "Tình Tình?" tay vuốt ve phiếu ưu đãi. "Tình Tình, Tình Tình a..." Rất nhiều trà sữa nha!

~oOo~

Sài Trọng Sâm vừa lên xe đã đánh AJ. "Chết tiệt, thành công đâu không thấy, chỉ thấy mất mặt!"

"Không có thành công sao?" AJ lo lắng hỏi.

Sài Trọng Sâm quay đầu ra ngoài cửa sổ, giận đến không mức muốn nói chuyện.

AJ vừa lái xe vừa hỏi: "Cô ấy không cảm động ư?"

"Ông im đi." Sài Trọng Sâm nhức đầu. Hết rồi, vừa nãy chắc chắn giống như một tên ngốc, toàn bộ hình tượng trước mặt Tổ Đình đã bị hủy, cái tội nghe lời AJ, giờ đây mất hết hình tượng.

"Đầu đau quá." Sài Trọng Sâm chán nản.

"Huyết áp thấp sao?"

"Thấp."

"Cậu có muốn ăn chút gì không, cậu chủ?"

"Chiều đó là ai dạy ông hả?" Sài Trọng Sâm ngồi thẳng, nhìn AJ, bắt đầu tính sổ.

"A Hải a, thằng nhóc đó nói nói nó thường làm thế."

Sài Trọng Sâm hiểu ra, cắn răng cảnh cáo: "Lần sau mà còn bày đặt ý kiến ý cò lung tung trước mặt tôi thì ông cứ liệu đấy!"

"Cậu, cậu chủ, tôi đang lái xe..." AJ sợ hãi nói

Điện thoại vang lên kịp lúc, cứu AJ một mạng. Sài Trọng Sâm lấy điện thoại ra, nhìn thấy số —— Tổ Đình! E hèm, háng hòng, ra về trấn tĩnh hỏi: "Có chuyện gì thế?" Giọng điệu lạnh lùng, cố ý che dấu sự lúng túng.

"Hỏi xem anh đã về đến nhà chưa?" Tổ Đình cười hi hi.

"Đang ở trên đường."

"Ồ mà sao anh có nhiều phiếu ưu đãi của Tinh Tinh thế?"

"Rút thưởng được."

"Ồ..." Không nói nên lời.

Sài Trọng Sâm lãnh đạm hỏi: "Còn có việc gì nữa không?" Bây giờ anh cố gắng mở miệng, ngăn cơn sóng dữ, nỗi xấu hổ lúc này chưa có hết nha.

Tổ Đình chần chờ trong chốc lát, hỏi: "Chờ một chút, tôi đi gặp một nhà văn, nhưng muốn đi uống trà sữa trước, anh đi không?"

Trong lòng anh mừng như điên, lại giả vờ như không có gì xảy ra nói: "Không vấn đề gì... Được rồi, chiều nay anh cũng không bận."

"Mười phút nữa, ở Tinh Tinh nhé." Tổ Đình ngắt máy.

Sài Trọng Sâm ra lệnh cho AJ: "Mau quay xe lại, tới cửa hàng Tinh Tinh, nhanh lên!" Mười phút, rất ít thời gian đó.

Chiếc xe nhanh chóng quay lại. Tức thì~~ rầm~~ phía sau một chiếc xe tải đụng vào chiếc xe.

Rất tốt, tai nạn xe cộ.

Từ trên xe tải nhảy xuống là hai gã cao to vạm vỡ, đi về phía bọn họ.

"Ông ra xử lý đi." Sài Trọng Sâm mở cửa xuống, ra đường lớn vẫy taxi.

AJ ngồi yên ở ghế lái, nhìn chằm chằm anh chàng cao to vạm vỡ. "Đừng làm loạn, cậu chủ nhà tôi rất có thể lực."

"..." Người kia không nói hai lời, ném AJ ra khỏi xe.

AJ cuống quýt kêu to: " Bao nhiêu tiền? Tôi cho anh!" Hu hu... cậu chủ vô tình, thấy sắc quên bộp!

Bên ngoài đường cái đang xảy ra tình huống nước sôi lửa bỏng, bên này trong ngõ hẻm, tại cửa hàng trà sữa Tinh Tinh, ánh mặt trời ảm áp, gió nhẹ thổi qua ngọn cây, trên đường người người đi đường nhàn nhã bước qua.

Bên ngoài cửa hàng trà sữa, Tổ Đình và Sài Trọng Sâm ngồi ngoài đường, tranh thủ nhâm nhi trà sữa, nhìn nhau, cười rồi lại mút lấy một ngụm trà sữa ngọt ngào.

"Uống ngon vậy sao?" Sài Trọng Sâm cười nhìn cô, vẻ mặt cô rất ngọt ngào nha.

"Ngon lắm." Tổ Đình rạng rỡ nói.

Nhìn Tổ Đình mỉm cười hiện lúm đồng tiền, tim anh như tan chảy, đầu óc dần trở nên hồ đồ. Thật đáng yêu, cô thật đáng yêu...

Bạn đang đọc truyện *Theo Đuổi Người, Hào Cực Khó* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4

Trên đời này có rất nhiều tác giả, có thể thành danh được mấy người. Tổ Đình vẫn cảm thấy, nghề nghiệp sáng tác là tà môn ngoại đạo, dù có cố gắng cũng chưa chắc đã thành công, thành công cũng chưa chắc có thể dựa vào sáng tác. Ngoài ra, đây không phải là nghề có thể nổi nghiệp được.

Cô đã tiếp xúc qua vô số các tác giả, phát hiện hầu hết các tác giả đều có thần kinh yếu ớt, cá tính nhạy cảm, khiến cho tác giả dễ dàng cảm thấy bị thương so với người bình thường, nếu gặp phải người đã thành danh, lại phải cầu xin sự hảo tâm thiết yếu của họ. Bây giờ biên tập viên không chỉ ngồi không ở nhà xuất bản chờ tác giả đến nộp bản thảo, còn phải sắm vai Trương lão sư để còn trấn an tâm tình tác giả.

Nhưng, vị tác giả Khương Lục Tú này thật quá khoa trương.

Cô ấy là tác giả của series trinh thám nổi tiếng mà nhà xuất bản Lam Kinh phát hành, một quyển sách có thể tái bản ba lần trở lên, như vậy cái người bị chú thích bên dưới chính là tác giả, được rất nhiều độc giả quan tâm nên cũng sẽ có những nhận xét chăm chọc, yêu cầu tính hoàn mỹ của tác phẩm, kết quả quá sợ những bình luận ác ý, ba năm rồi vẫn chưa ra sách mới.

Cứ ba tháng một lần, Tô Đình lại tới thăm, thúc giục hàng kỳ. Mà kết quả mỗi lần, đều triệt tiêu ý tưởng của cô hàng kỳ.

Hôm nay cô lại tới nhà họ Khương. Cô nàng Tú Tú này, cân nặng chưa đầy bốn mươi kg, da trắng nõn, nét mặt tinh tế, để cô đứng ngoài cửa gần năm phút mới chịu ra mở cửa.

Tô Đình nhếch môi thành nụ cười, theo bệnh nghề nghiệp mà nhiệt tình chào hỏi: "Chào đại văn nhân, tiểu nhân đến tìm nàng đây." Cầm túi quà đi theo vào trong. Sặc! Tô Đình sững sờ đứng trước cửa.

Phòng trống không, chỉ có vài chiếc ghế để ngồi. Trên mặt đất trải đầy tạp chí sách báo, góc tường kê một chiếc bàn đựng sách. Cửa sổ đóng kín. Không khí có mùi nấm mốc. Trên mặt đất chồng chất một lớp tro bụi dày cộm, mũi Tô Đình bị dị ứng, nhanh chóng hắt xì mấy cái liền.

“Đồ đạc nhà cô đâu hết rồi???”

"Đem cho hết rồi, dù sao cũng chỉ là vật ngoài thân mà thôi." Khương tác giả vừa nói, vừa trở lại trước bàn ngồi xuống.

"Đúng, nhưng, cái kia... Hmm tôi tới lấy ~ bàn thảo... Vẫn chưa có sao?" Chuyên mục số mười lăm tháng này sắp phải nộp a.

"Không thấy sao? Tôi đang viết." Đại tác giả chuyên viết truyện trinh thám nhanh chóng chấp bút.

"Vây... Cô có thể nộp trước một phần cho tôi không?"

"Cô tới vừa đúng lúc."

Có hàng! Tô Đình vui mừng. "Là sao? Có thể giao chương thứ mấy? Tôi mang về trước để duyệt."

Khương đại tác giả quay đầu lại nhìn nàng, cười lạnh nói: "Trong mắt mấy người lúc nào cũng chỉ có bàn thảo."

Haiz.. Lại thế rồi, đại tác gia lại bắt đầu hận đời, Tô Đình lúng túng nói: "Tại sao lại nói như thế?"

"Đúng lúc tôi đang khát, giúp tôi rót một chén trà, ngoài ra...!" Khương Lục Tú nói: "Tôi vừa mới chia tay bạn trai, không có ai giúp tôi quét nhà, tôi vừa muốn viết bản thảo, vừa bận như vậy, không biết phải làm như thế nào nữa?"

Thái dương Tô Đình hiện lên mấy vạch đen. Có thể không làm sao? Tiểu biên tập không thể làm gì khác hơn là vén tay áo lên. "Vây... Để tôi giúp cô quét nhà."

"Ừ, tôi nghĩ tôi cần đồ uống."

"Cô muốn uống gì?"

Đại tác giả chống cằm suy tư nói. "Có nên uống hồng trà không nhỉ? Không, trà Ô Long ngon hơn, a, trà Phổ Nhĩ thì sao nhỉ, ừ, Phổ Nhĩ." Nói xong cúi đầu tiếp tục viết. "Nhanh pha đi."

Tô Đình vội vàng chạy vào bếp, một giây sau, thét chói tai lao ra. "A ~" chạy tới bên cạnh đại tác giả kêu lớn.

"Sặc, sao thế?" Đại tác giả ném bút trộn mắt nhìn cô.

"Hic... Con gián." Trôi ẹ ~ nhà cửa bẩn kinh khủng, chén đĩa chậu bần lại còn nước canh thừa đã bốc mùi.

"Rốt cuộc là cô không muốn giúp tôi pha trà phải không?"

"Tôi sợ gián."

"Không lấy được bản thảo với con gián, cái nào đáng sợ hơn?"

Không lấy được bản thảo!

Tô Đình ừ ừ, lại đi vào bếp. Một giây sau, lại nghe thấy một thét chói tai và một bóng người lao ra, ôm chầm lấy đại tác giả. "Chuột... Con chuột! Rất to ~"

Khương Lục Tú ném bút lần thứ hai. "Nửa giờ nữa nếu không có trà Phổ Nhĩ để uống, thì hôm nay không viết tiếp nữa." Lại còn lạnh lùng tung thêm đòn quyết định: "Ai da, vốn định hôm nay đưa tiếp ba chương cho cô."

"Chờ tôi. Phở Nhị đúng không?" Tổ Đình rời đi ngay lập tức, đi ra bên ngoài gọi điện thoại.

AJ rất đắc ý, ngồi vào bên ghế lái xe, đưa chủ nhân trở về nhà.

"Sao rồi, rất có hiệu quả đúng không? Đã hẹn cậu chủ đi uống trà ."

Sài Trọng Sâm nhìn ngoài cửa sổ, nghĩ thầm. "Haiz, nếu cô ấy đồng ý lấy tôi, thì tốt quá."

"Cậu chủ, tôi vẫn không hiểu, tại sao cậu chủ lại thích Tiết tiểu thư như vậy? Tôi cảm thấy cô ấy rất bình thường." AJ thắc mắc.

"Lúc ở cạnh cô ấy, có cảm giác rất ấm áp." Sài Trọng Sâm nghĩ đến Tổ Đình giúp hắn nấu cháo, đã cảm thấy trong lòng rất ngọt ngào.

"Cậu chủ, có phải cậu thích kiểu tình yêu mẫu tử?" AJ liếc chủ nhân một cái.

"Hừ~~" Sài Trọng Sâm cười lạnh.

"Tôi cảm thấy cậu chắc chắn có cảm giác đó." AJ khẳng định giữ vững quan điểm của mình, đó là chuyện rất bình thường a, cậu chủ mất mẹ từ nhỏ, lại không được sống gần cha, sâu thẳm nội tâm nhất định rất khát khao tình thương của mẹ, cho nên...

Điện thoại vừa vang, Sài Trọng Sâm nhìn số gọi tới ——

"Tổ Đình?" Quái, chiều đó của AJ hữu hiệu vậy sao?

Tổ Đình hỏi: "Anh vẫn đang ở Tỉnh Tỉnh à?"

"Không, đang về nhà."

"Được rồi, không có gì, chào nha."

"Đợi một chút, sao thế?"

"Định nhờ anh mua hộ trà Phở Nhị, nhà văn của tôi muốn uống, nhưng anh đã về rồi thì thôi vậy."

"Không sao, anh mới vừa ra khỏi một đoạn thôi."

Mới vừa ra khỏi một đoạn? Đã đi bao lâu rồi chứ? AJ nhìn chủ nhân nói dối mà không biến sắc mặt.

"Được rồi, em chờ một chút rồi anh mang qua cho."

Sài Trọng Sâm ngắt máy, ra lệnh cho AJ: "Mau quay xe lại, nhanh lên!"

"Không nên vội vã như vậy, đang trên đường cao tốc làm sao quay lại nhanh được chứ!" AJ quặt tay lái, giận đến phát run.

~oOo~

"Tại sao lại khóc?" Ở bên ngoài nhà Khương Lục Tú, Sài Trọng Sâm quan sát Tổ Đình. Cô đang đeo găng tay cao su, ánh mắt lần khuôn mặt đều đỏ ửng.

"Tôi đâu có khóc..." Nhận ly trà trong tay anh, cô nói: "Tôi đang bị dị ứng... Hmm! Cảm ơn... Anh về đi, Hmm~~ tôi đang rất bận."

"Bận cái gì?" Anh ngăn cô lại.

Cô ghé vào tai anh nói: "Tôi đang giúp nhà văn dọn nhà."

Sài Trọng Sâm gật đầu, hiểu: "Chắc vị nhà văn đó bị gãy tay."

Tổ Đình bật cười, người này không hổ danh là đệ nhất ghê gớm. "Anh đừng lo, về đi nhé, bye bye." Cô đẩy anh về.

"Đã như vậy, để anh cùng em quét dọn." Anh ôm cô, cùng cô đi vào nhà.

"Anh điên à?" Tổ Đình chặn cửa lại. Nhìn anh từ trên xuống dưới, một thân âu phục đắt tiền lại muốn cùng cô quét dọn? Vị tiên sinh này bình thường còn có người hầu hầu hạ kia mà, Tổ Đình lắc đầu, cười muốn đẩy anh ra.

"Đừng đùa nữa, một mình tôi làm là đủ rồi. Để anh làm sẽ khiến tôi áy náy." Nếu lại để anh giúp, ân tình sẽ ngày càng nhiều.

"Em bị dị ứng, làm sao quét dọn được chứ?" Sài Trọng Sâm cứ đứng ở cửa, mặc cho cô cố sức đẩy thế nào vẫn không nhúc nhích. Đàn ông có khác, lồng ngực anh cứng như đá vậy.

Tổ Đình nói: "Haiz, là do bây giờ có nhiều bụi, đợi chút nữa sẽ sạch sẽ hơn."

Hắn nhú mày, không vui nói: "Tổ Đình, có biên tập viên nào giống em không vậy? Em là bạn của nhà văn, chứ không phải là người hầu của nhà văn, anh nghĩ em nên xem lại phong cách làm việc, để cho các tác giả..." Mỗi lần thấy cô bị các tác giả sai chạy đông chạy tay, anh rất giận.

"Nhưng ở đây rất bận, tác giả lại không đủ điều kiện để viết bản thảo, hôm nay tôi cần gấp ba chương tiếp theo, không nhanh sẽ không kịp mất..." Vì muốn có được bản thảo, tình nguyện làm trâu làm ngựa. Điều kiện tiên quyết là bản thảo phải thật xuất sắc!

Sài Trọng Sâm thờ dài, nhìn cô bằng ánh mắt "em hết thuốc chữa rồi", rồi lòi điện thoại ra nhấn một dãy số.

"Alo? AJ, vào giúp tôi chút." Anh cất điện thoại, nhìn Tổ Đình. "Được rồi, còn có thời gian nói chuyện sao, để anh giúp em"

"Không có... Không có chuyện gì." Tổ Đình ngây người, "Anh vừa gọi cho ai? Người giúp việc nhà anh à?"

"Ừ." Anh giữ tay cô, rút đôi găng tay. "Nhìn em làm mấy chuyện này thật khiến anh muốn nổi giận, nếu em chịu chia sẻ cảm tình đối với các tác giả cho anh một nửa thì tốt."

Cô cười ha ha. "Tôi cho rằng kiếp trước nhất định anh nợ tôi rất nhiều tiền." Cô là cam tâm vì tác giả làm trâu làm ngựa, anh lại cam tâm vì cô mà làm trâu làm ngựa.

Anh dịu dàng nhìn cô chăm chú, cười nói: "Đúng, cho nên đời này anh tới trả hết nợ cho em." Ném đôi găng tay xuống, anh cúi rạp người, hai tay anh vòng ra phía sau lưng cô để cô nức nở, mặt cô chợt hồng lên, cảm nhận được hơi thở của anh, tâm trạng rất dễ chịu.

Anh ghé sát vào tai cô, cổ tình trêu chọc, khàn khàn hỏi: "Đến bao giờ mới chịu nghỉ cho bản thân? Làm nhiều như vậy được gì cơ chứ? Quan tâm đến bản thân một chút không tốt hơn sao?"

Cô cúi đầu cười cười, cô biết, anh thật sự rất quan tâm cô.

Lúc này, mặc dù trên trời không có trăng sáng, bốn phía cũng không hoa, bên tai dĩ nhiên cũng không có tiếng sóng biển, bọn họ lại càng không phải đang ở bờ biển, nhưng trong lòng cô cảm giác huyền ảo, lãng mạn... Nàng cảm nhận được hơi thở ấm áp của anh.

Lúc Tổ Đình đang đắm mình trong cảm giác lãng mạn đó, thì Khương Lục Tú từ bên trong đi ra hét to ——

"Tổ Đình, trà Phổ Nhĩ của tôi!"

~oOo~

AJ mặc tạp dề quét sân, làm xong, theo lệnh của Khương Lục Tú xắn tay áo lên giúp cô massage .

AJ rất muốn khóc, số ông thật khổ mà, ông phải hầu hạ cái vị nhà văn này, để cậu chủ có thể cùng Tiết tiểu thư tâm tình chuyện yêu thương. Ông rất uất ức hỏi đại tác giả: "Lực như vậy đã đủ chưa?"

Đại tác giả tâm tình rất tốt, tay viết lia lịa trên giấy. "Bên phải một chút. Ừ... Phía dưới một chút... Xuống dưới một chút."

Bên kia, Sài Trọng Sâm ngồi cạnh Tổ Đình, Tổ Đình đang duyệt lại bản thảo mà tác giả mới nộp, nắm chắc thời gian công việc, một khắc cũng không lãng phí.

Sài Trọng Sâm ngẩng mặt, dựa vào ghế, duỗi cặp chân dài, thanh thần ngắm nhìn người con gái mình yêu mến đang đắm chìm trong công việc, ngồi cạnh Tổ Đình như thế này, giống như người một nhà vậy.

Tổ Đình đang cầm bài viết đọc. "Haiz, thật có tài hoa, viết rất hay. Vì loại bản thảo này, muốn tôi làm người giúp việc, tôi cũng cam tâm"

"Anh viết còn hay hơn cô ta." Anh hừ một tiếng.

"Hừ ~ nhỏ giọng một chút." Tổ Đình nhỏ giọng cảnh cáo anh.

"Tổ Đình, kết hôn với anh đi, em sẽ không phải chịu khổ như vậy nữa."

Cô cười cười. "Anh lại thế nữa rồi." Cái người này cứ như trẻ con, mãi không dừng lại.

Sài Trọng Sâm khoanh tay sau đầu, lười biếng hỏi: "Em định cả đời này cũng không kết hôn?"

Lười đầu võ mồm với anh, Tổ Đình không muốn dây dưa nhiều, nhìn vào bài viết. "Có chứ, đến lúc thích hợp sẽ kết hôn thôi."

Cô chịu kết hôn? ! Anh vui vẻ hỏi: "Xin hỏi, bao giờ cho đến lúc đó?"

"À, còn phải đợi xem ý cha thế nào."

Đợi ý kiến của cha cô? Lời này thật kỳ quái. Sài Trọng Sâm lại hỏi: "Tại sao lại còn phải đợi ý kiến của cha em?"

"Đúng, bởi vì tôi đã hứa với ông."

"Hứa cái gì?" Anh có dự cảm bất thường, quả nhiên là có chuyện!

"Đã hứa với cha tôi, ông muốn tôi lấy ai thì tôi sẽ lấy người ấy."

Anh xụ mặt. "Anh nghĩ anh nghe nhầm, ý em là, nếu cha em muốn em kết hôn thì em mới kết hôn phải không?"

"Anh hiểu sai rồi." Tô Đình bận rộn duyệt bản thảo, đầu óc cũng không hồ đồ. "Không nên hiểu sai ý tôi như vậy, vừa rồi không phải đã nói rất rõ ràng rồi sao? Cha tôi muốn gả tôi cho ai thì tôi sẽ lấy người đó, tôi đã đồng ý, còn viết cam kết nữa."

Anh hét lớn: "Đùa gì kỳ vậy?!"

"Đừng làm ồn!" Khương Lục Tú rống.

"Nhỏ giọng một chút." Tô Đình mắng Sài Trọng Sâm.

Bởi vì quá hoang đường, anh cắn răng rất thận trọng hỏi lại lần nữa: "Cha em muốn gả em cho ai thì em sẽ lấy người đó?" Anh ép bản thân phải kiềm chế lại, sắc mặt hết sức khó coi.

"Tôi đã hứa với cha rồi, sẽ không thay đổi." Tô Đình cúi đầu thấp hơn, không dám nhìn ánh mắt của anh.

"Em nói rằng cha em gả em cho người qua đường Giáp, thì em sẽ lấy người qua đường Giáp; muốn em lấy người qua đường Ất, em cũng sẽ lấy người qua đường Ất?" Giọng anh tràn ngập phẫn nộ.

"Hmm... Đoạn này dường như không xuôi cho lắm..." Cô cố ý nói sang chuyện khác, giả bộ rất chăm chú duyệt bản thảo. Tô Đình dùng bút đánh dấu vào bài viết.

Cô ấy còn có thể chuyên tâm duyệt bản thảo ư? Anh cắn răng nặn ra một câu: "Tô Đình, anh không thể chấp nhận chuyện này." Anh phát hiện đôi mắt anh không chỉ nợ tiền cô, chắc chắn còn nợ cừu oán gì đó. Nếu không, sao cô có thể năm lần bảy lượt thách thức anh thế này.

"Dĩ nhiên, ông ấy không phải cha anh, anh chấp nhận làm gì?" Cô mơ hồ trả lời, giả bộ bận rộn ký hiệu vài cái trên bản thảo, đầu càng cúi thấp hơn, vô cùng chăm chú. Không cần ngần ngại, cũng có thể cảm giác được sự giận dữ của người đối diện.

Anh trầm mặc một lúc, giống như đang cố gắng tiêu hóa lời cô, sau đó ác ý nói một câu: "Mông bên phải của em có vết bớt."

"Hur ~ hur!" Tô Đình đỏ mặt, cuộn bản thảo lại định đánh anh.

"Chúng ta đã ngủ chung một giường, không cho phép em lấy người khác." Đôi mắt anh nheo lại thành một đường thẳng tắp nguy hiểm.

"Shit! Anh có thể để yên cho tôi tập trung duyệt bản thảo được không?" Tô Đình cau mày.

"Em dám cưới người qua đường Giáp hoặc người qua đường Ất, anh sẽ bắt cóc em."

Nhìn vẻ mặt nghiêm khắc và tức giận của anh. Tô Đình nghệt mặt ra, bị sự hung dữ khác thường của anh hù dọa, cố gắng cười nói: "Nói nhăng nói cuội gì đó? Cứ như vậy tôi sẽ giận đó."

Đột nhiên anh đứng lên, Tô Đình giật mình làm rơi bản thảo xuống đất. Anh đi tới, cô càng lùi sâu vào trong ghế.

"Anh định làm gì? Bình tĩnh! Bình tĩnh!"

Anh tóm chặt lấy tay cô, kéo cô đứng dậy, nhìn chăm chăm một hồi, cắn răng giận dữ mắng mỏ: "Nếu như em không điên, nghe lời nói của em một lúc sẽ thấy thật buồn cười! Sao em có thể không có chính kiến, mặc cho người khác định đoạt như vậy?"

Tô Đình phản bác: "Chuyện hôn nhân của tôi không cần có chính kiến, chính vì trước kia toàn theo ý của tôi nên mới gây họa!"

Anh quát lại: "Đây là hai chuyện hoàn toàn khác nhau, em nghĩ kỹ một chút!"

"Đừng làm ồn!" Khương Lục Tú gầm thét.

"Nghe thấy chưa? Đừng làm ồn!" Tô Đình nạt lại Sài Trọng Sâm.

Anh giữ chặt tay cô, nhìn cô, giọng nhẹ nhàng nhưng lạnh buốt làm cho người khác run lên. "Em nói em thích anh nhưng không muốn có quan hệ yêu đương, anh chấp nhận. Em nói chỉ muốn làm bạn bè, không muốn gánh chịu tình cảm, anh cũng đồng ý. Nhưng em lại nói, để cho cha em quyết định việc hôn sự của em, em xem anh là cái gì? Mấy năm qua, chúng ta là thế nào? Sao em có thể đối xử với anh như vậy? Tim em làm bằng sắt sao? Tình cảm

của anh với em là giả sao?"

Đối mặt với con thịnh nộ của anh, cô đuối lý, cuối cùng chỉ có thể quật cường nói lại một câu: "Là bản thân anh tự làm tự chịu." Đúng, là anh ta tự làm tự chịu, từ lúc mới bắt đầu đã là như vậy, anh ta không có lý do trách cô, là chính bản thân anh ta muốn thế, tại sao anh ta lại trách cô chứ?

Sài Trọng Sâm nghe xong, vẻ mặt từ tức giận thoáng qua trở nên lạnh lùng, anh nhìn thẳng cô, trong ánh mắt trước đây luôn tràn ngập ý cười, rất ấm áp, bây giờ vẫn đôi mắt ấy, nhìn chăm chăm cô, chất chứa bao nhiêu oán hận, khiến cô không khỏi run mình.

Ở trong đáy mắt tối tăm ấy, cô khẽ run lên, cảm giác như nếu giờ trong tay anh có dao, anh sẽ không ngần ngại mà đâm cô một nhát.

Đĩ nhiên Sài Trọng Sâm sẽ không làm như vậy, chẳng qua hiện giờ anh đang nản lòng thoái chí.

"Em nói đúng, là anh tự làm tự chịu." Anh cười khỏ, ánh mắt tối sầm.

Anh nói câu này xong, đồng thời, Tổ Đình cảm giác mắt mình như mờ đi, hận không thể cắn đứt cái lưỡi vừa phun ra lời độc ác của mình

"Tôi nói hai vị ——" chẳng biết Khương Lục Tú đến gần hai người từ lúc nào. Khoanh hai tay trước ngực nhìn chăm chăm hai người bọn họ. "Một người là hoang tưởng, một người là quá lý trí, dứt khoát một chút, tôi giúp hai người đi gặp bác sĩ tâm lý, được chứ?"

~oOo~

"Cậu chủ, có một số việc không thể cưỡng cầu..."

AJ ngồi ghé lái xe, cậu chủ của ông chỉ lặng lẽ ngồi ở phía sau.

Nhìn phong cảnh lướt nhanh qua cửa sổ, cảm giác lòng mình trống trải. Sài Trọng Sâm cười khỏ, lắc đầu.

"Tôi không thể tin được..." Cô nói cái gì chứ? Có thể cùng người khác kết hôn, nhưng với anh chỉ có thể là bạn bè? Đây mà là logic sao?

Sài Trọng Sâm thất bại cắn răng, không thể tin được, mình lại để cho cô gái đó làm tổn thương như vậy, không ngờ lại như vậy! Anh thua, thua hoàn toàn. Cô không sai, anh tự mình làm khổ mình, chẳng thể trách ai.

AJ liếc nhìn anh, khẽ nói. "Cậu chủ, không phải là còn có rất nhiều người có tình cảm với cậu sao? Một Tiết tiểu thư cũng có đáng gì? Cô ấy có gì tốt? Cậu chưa từng nghe qua một câu, trên đời còn vô số cô thơm, vì lẽ gì mà phải yêu mãi một đóa hoa?"

Sài Trọng Sâm thờ dãi nói: "Đóa hoa này khác biệt."

"Aiza!" AJ vừa ngâm nói: "Xuân Hoa Thu Nguyệt bao giờ hết . Hận này dằng dặc, thờ nào quên ..."

"Câm miệng," Sài Trọng Sâm ném hộp giấy vào người ông.

Tay cầm bản thảo mới ra lò của Khương Lục Tú. Tổ Đình ở nhà ga đuổi theo chuyến tàu điện ngầm cuối cùng, bị một gã không có mắt xô ngã.

"Shit!" Tổ Đình ngã xuống, bài viết rơi đầy đất. Cô vội vàng, chạy vào ga tàu điện ngầm, vút —— vậy là chuyến tàu điện ngầm cũng đã đi mất!

Tổ Đình đứng ở bến xe thờ hồn hên, rất mệt mỏi, rời khỏi trạm xe, đi về phía trước, nhìn xuống con đường đen trước mặt, chờ đèn giao thông chuyển đèn tín hiệu.

Ngẩng đầu thấy đêm nay là đêm trăng rằm, cô nhớ tới buổi tối cùng Sài Trọng Sâm nghe "Ánh trăng"...

Đêm đó cô thật vui vẻ, mà bây giờ bọn họ đã không còn như trước.

Cô thật ngốc, không nên trực tiếp nói cho anh biết rằng mình và cha có cam kết. Có lẽ cô nên uyển chuyển, hoặc thử giấu diếm, sẽ không làm loạn lên như vậy, cũng sẽ không làm tổn hại hòa khí đôi bên.

Cô là biên tập viên, nói chuyện khéo léo đưa đẩy, thỉnh thoảng lại lá mặt lá trái, cũng không phải là không biết. Cũng không biết tại sao, là vì lúc đó Sài Trọng Sâm quá nóng, hay do anh đã quá nuông chiều cô, khiến cô không biết đường dừng lại? Chưa bao giờ quan tâm đến cảm nghĩ của anh?

Tổ Đình ngẩng ngốc nhìn bầu trời đêm, một người nhìn trắng sáng, cảm giác thật thê lương. Sau đó, chẳng hiểu sao, mắt cô mờ lệ.

Tổ Đình càng cố lau nước mắt, nhưng những hàng lệ càng tuôn ra nhiều hơn, cô ghen ngạo nghĩ, bị chính tòa án lương tâm lục vấn, đau lòng ——

Phải chăng mình đã đem bao nhiêu oán hận trước kia trút vào anh ấy?

Chỉ vì mình sinh lòng oán hận với tình yêu mà đánh chó giận mèo, đối xử tàn tệ với anh ấy?

Mình có làm đúng không.. Có đúng khi mượn cớ chộc giận, để chứng minh tình yêu anh ấy dành cho mình là sâu đậm hay không?

Có phải mình rất trẻ con, khi nhìn thấy biểu hiện đau đớn của anh ấy, đã có thể xác nhận anh ấy yêu mình thật lòng? Sau đó đắc chí, sau đó cảm thấy an ủi? Sau đó cảm giác bị yêu?

Tổ Đình ôm tập bản thảo trong tay. Đột nhiên òa khóc.

Cô nhận thấy mình rất ích kỷ, dùng sự đổ kỵ tình cảm của mình để vơ vét lấy toàn bộ tình cảm của Sài Trọng Sâm. Cô còn phát hiện mình trẻ con, giống như đứa bé, ý vào anh yêu cô, liền cố ý khóc lóc om sòm, giận dỗi anh, muốn anh để ý tới cô hơn.

Mà lần này, cô biết rõ, lần này anh bị tổn thương nặng nề, rốt cuộc đã quay lưng đi.

Bây giờ, cô hài lòng chưa? Kiểu ngạo không? Thắng lợi rồi? Cuối cùng ép người đàn ông yêu thương mình rời đi.

Cô tự hỏi mình ——

"Tổ Đình ơi, mày không thấy vui vẻ sao? Cảm thấy tức giận sao? Sau này anh ấy sẽ không đi quấy rầy mày nữa, sẽ không vô duyên vô cớ chạy tới nhà xuất bản làm phiền mày nữa. Sẽ không động một chút là gây sự với mày, cùng mày đấu võ mồm... Mày rất vui vẻ ư?"

Đây không phải là điều cô muốn sao? Giây phút nào ở cạnh anh cũng luôn ra sức nhấn mạnh. Lúc Sài Trọng Sâm nhiệt liệt theo đuổi, cô vẫn cứ xua đuổi —— anh tránh ra!

Rất tốt, lần này anh tránh ra thật.

Giờ cô mới biết mình là người nói một đằng nghĩ một nẻo. Mỗi lần cô muốn anh tránh ra, trong lòng thật ra lại muốn anh hãy ở lại.

Thật ra cô rất, rất cô độc, thật đáng buồn... Cô rất cần anh!

~oOo~

Sau khi về đến nhà, AJ quan tâm hỏi cậu chủ: "Cậu chủ? Cậu có muốn ăn gì không? Tôi đi mua cho cậu nhé."

"Không cần."

"Humm... Vậy có muốn nghe nhạc không? Để tôi bật nhé."

"Không cần."

"Vậy có muốn..."

"Thôi! Ông đi về đi." Sài Trọng Sâm thờ dãi.

AJ đứng sững sờ trong phòng khách, nhìn cậu chủ ngồi trên ghế salon bên cạnh cửa sổ nhìn ra ngoài, ông cũng miễn cưỡng dựa vào ghế salon, nhìn trong đình viện hoa cỏ ngăn người, bóng dáng của cậu chủ và ánh sáng của chiếc đèn dưới mái hiên như chìm vào lẫn nhau, đêm tối càng tịch mịch.

Cậu chủ của ông bề ngoài lạnh lùng, nhưng AJ biết, từ nhỏ đã phải xa gia đình nên trong tâm hồn luôn thường trực nỗi lo sợ cô đơn. Cậu chủ không phải lo cơm ăn áo mặc, cuộc sống hậu đãi, khiến cậu chủ có thể thoải mái phát triển tài năng, đó là một người tài hoa, hứng thú rộng khắp, nhưng hết lần này tới lần khác cảm giác cô tịch trên người cậu chủ chưa bao giờ mất đi.

Thình thoảng trông thấy cậu chủ tịch mịch như vậy, AJ sẽ không nhịn được, cũng buồn rầu theo.

Không hiểu nổi, cậu chủ của ông là một người đàn ông kiệt xuất như vậy, tại sao Tiết tiểu thư kia có thể không yêu chứ?

"Cậu chủ... Nếu như tôi là phụ nữ, tôi nhất định sẽ thích cậu."

Sài Trọng Sâm nhìn lại AJ, khẽ chớp mắt, mỉm cười. "Cám ơn, tôi rất vui."

AJ hơi đỏ mặt. Cậu chủ thật là đẹp trai, ngay cả ông là đàn ông mà cũng thấy tim đập loạn nhịp.

"Ông về đi, tôi muốn ở một mình."

"Tôi ở lại cùng với cậu chủ." AJ không yên lòng.

"Về đi thôi." Sài Trọng Sâm ôn hòa từ chối.

AJ đã đi, Sài Trọng Sâm lẳng lặng ngồi thật lâu, nghĩ tới Tổ Đình.

Phảng phất như anh nghe thấy bản Sonate Ánh trăng, khúc ca cô đơn ấy, giống như đem tất cả dịu dàng ra khỏi trái tim anh. Trong đầu, hiện lên hình ảnh cô ấy đang cười rất tươi. Đêm càng lúc càng tịch mịch.

Cái gì không phải của mình sẽ mãi không thuộc về mình. Có thể chạm tay đến, nhưng lúc đến gần lại như tan biến trong hư vô. Loại cảm giác này anh có thể cảm thấy rõ rệt.

Lúc này anh khó tránh khỏi trách Tô Đình vô tình.

Cô có thể trong nháy mắt làm anh nhiệt tình sôi sục, vui vẻ vô cùng. Cũng có năng lực chỉ trong chốc lát làm tan nát trái tim anh, dạy anh nếm thử cảm giác nản lòng thoái chí.

Lần này anh đã mệt mỏi, mệt mỏi lắm rồi, đã muốn buông tay.

Tô Đình nói đúng, nhiệt tình có hạn, mà thời gian quá dài. Không thể có được tình yêu, sự tịch mịch làm thời gian quá dài, nhiệt tình tiêu hao, bộc lộ tâm can vô ích.

Chẳng lẽ anh đã trở thành một gốc cây cần cỗi? Anh yêu cô, cứ như vậy mà xung quanh chậu hoa ấy.

Dùng tất cả nhiệt tình của mình, cố nuôi mình thành cành lá, cho đến phát hiện chất dinh dưỡng anh dùng hàng ngày, thì ra là cũng đến từ mình, là anh tự cung tự cấp nuôi mình lớn, không có cô để lệ thuộc vào, cô cũng không ở lại bên anh, không thưởng thức hình dạng của anh, cô không tán thưởng sự gan lì và kiên nhẫn của anh. Từ đầu đến cuối cô chỉ là một chậu hoa lạnh lùng, không quan tâm sống chết của anh, không để ý tới hình ảnh, tâm tình của anh, ánh mắt lạnh lẽo cứ nhìn tâm tư anh từ nhiệt tình chuyển thành nản chí.

Cô nói, đau khổ do anh tự chuốc lấy.

Câu nói này, xé rách trái tim anh.

Bây giờ anh giống như mảnh đất hoang vu, không tiếp tục sản sinh ra chất dinh dưỡng để tự nuôi mình, không còn ý chí muốn tiếp tục theo đuổi nàng. Sài Trọng Sâm quá thương tâm, phát hiện anh không tìm được lý do để chơi xấu mỹ nữ chậu hoa kia, nằm mơ thấy khuôn mặt tự đắc kia đang tươi cười. Anh đã không thể tự lừa mình, dối người được nữa... Phản tình cảm ấy, đã bị cô khinh thường, vứt bỏ.

Tô Đình, đường đi vào tâm tư cô ấy tuy nhỏ nhưng sao lại dài đến thế?

Không có bản đồ, không có máy móc thiết bị trợ giúp. Anh cố gắng vượt qua bao nhiêu mây mù trên đường đi, người càng ngày càng mơ hồ, pháp bảo đã dùng hết, mà vẫn không thấy khá hơn.

Buổi tối hôm nay, ánh trăng trong treo lạ lùng, sự hận thù tình yêu để lại vết đau quá lớn trong tâm Tô Đình. Tô Đình đối với tình yêu chỉ có thất vọng, cho nên vô tình với anh. Sài Trọng Sâm không biết nên làm gì nữa, vẻ mặt như đưa đám.

~oOo~

Thứ hai, ánh nắng chan hòa, trong lòng Tiết tiểu đệ nhóm lên một mối lửa, ngọn lửa tình yêu. Nhìn trong phòng họp giám đốc Lý Dung Dung, Tiết tiểu đệ thần hồn điên đảo, ánh mắt kích động, không nhận được nuốt một ngụm nước bọt.

Xoạt xoạt xoạt! Nữ giám đốc ba mươi hai tuổi, vóc người cân đối, cá tính lạnh lùng. Cô mặc áo sơ mi bó sát, cùng chân váy ngắn bó sát vào vóc người tuyệt hảo. Đôi tất đen dài, bọc gọn đôi chân thon, Tiết tiểu đệ cố gắng kiềm chế bản thân, vẫn chưa đến mức chảy nước miếng.

"... Cho nên chúng ta sẽ thêm mua thêm mười chiếc Motorcycles, tôi thấy cậu chăm chỉ hoàn thành công việc, rất xứng đáng thưởng một chiếc cho cậu. Tiết Gia Cần ? Tiết Gia Cần? Tiết, Gia, Cần ~ "

Cuốn sách bị cuộn lại ném trúng giữa đầu Gia Cần.

"Đau!" Tiết Gia Cần nhìn nữ giám đốc. "Dã man ."

"Tôi đang nói chuyện, cậu còn đứng đó làm gì?" ánh mắt Lý Dung Dung sáng ngời.

"Ai bảo cô xinh đẹp như vậy."

"Aiza, ha ha ha, không muốn sống phải không?" Lý Dung Dung lại gần cầm tai Gia Cần kéo lên. "Tôi cảnh cáo cậu, nghiêm chỉnh cho tôi, tôi hơn cậu bao nhiêu tuổi? Nói!"

"Bảy tuổi." Tiết Gia Cần vừa chịu đau, vừa không quên liếc nhìn bộ ngực đầy đặn của giám đốc.

"Cho nên cậu chỉ đáng tuổi làm em tôi đúng không?" Dung Dung gia tăng lực ở tay.

"Đúng vậy, bà chị." Wow, cúc thứ hai của áo sơ mi không gài, hần sắp bị chảy máu mũi rồi.

"Tôi là gì của cậu? Nói!"

"Giám...Giám đốc" Áo lót hiệu Lace đó, rất gọi cảm nha.

"Ai trả lương cho cậu?"

"Bà chị."

"Vậy có phải là nên tôn kính với người trả lương cho cậu không?"

"YES!"

"Nhìn ánh mắt cậu xem?" Dung Dung tát bốp một cái, trên mặt Tiết Gia Cần hằn lên dấu vết năm đầu ngón tay rõ ràng. Hắn đứng thẳng, không cảm thấy đau. Phát huy tinh thần người trẻ tuổi quen bị đánh, không kháng cự lại sự dạy dỗ của cấp trên.

"Thật xin lỗi, giám đốc."

"Lo mà quản con mắt của cậu!"

"Ai bảo cô mặc áo mỏng như vậy!" Hay rồi, nghe thanh âm mười đầu ngón tay của cấp trên bẻ răng rắc, lập tức đổi lời nói: "Tuân lệnh, tôi sẽ chú ý hai mắt của mình."

"Hừ!" Lý Dung Dung trở về chỗ ngồi xuống, cúi đầu lật xem cuốn sách. "Nghe A Trầm nói chị của cậu làm việc ở nhà xuất bản, sao tôi không biết cậu có chị gái nhỉ?"

"Bởi vì cô chưa bao giờ hỏi." Tiết tiểu đệ xoa vết hằn trên má, hic, bị mỹ nhân đánh, chết cũng cam nguyện.

"Được rồi, cậu có thể đi ra ngoài."

"Sếp à, có phải đang muốn quan tâm tôi không?"

Lý Dung Dung nhìn chằm chằm đồng văn kiện, thái dương nổi mấy vạch đen, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Mới vừa rồi không phải tôi đã dùng tay quan tâm cậu sao, còn chưa đủ thân thiết? Hay cũng muốn gót giày đâm xuyên qua chân cũng thuận tiện quan tâm cậu nhé?"

"Ha ha a..." Tiết tiểu đệ cười khỏ, nhưng vẫn chưa chịu rời đi. Chẳng mấy khi được giám đốc triệu kiến, thật không muốn đi. Trời mới biết, hắn thậm mền sếp đã lâu rồi.

"Còn đứng đó làm chi?"

"Trưa rồi, sếp không ăn cơm sao?"

"Lát nữa sẽ ăn."

"Cô thích ăn cái gì, tôi mua cho." Lại nữa, Tiết tiểu đệ lại nghe thấy tiếng bẻ tay răng rắc.

"Tôi hơn cậu bao nhiêu tuổi? Nói!"

Lại là chủ đề này! "Bảy tuổi." Hắn không sợ người khác làm phiền đáp.

"Tôi là gì của cậu? Nói!"

"Sếp." Cứ nhấn mạnh hoài.

"Cậu cho rằng muốn hẹn người hơn cậu bảy tuổi ăn cơm dễ dàng thế sao?"

"Không được sao?" Tiết Gia Cần dứt tay vào túi, liếc Lý Dung Dung.

"Không được!" Bốp ~~~ cuốn sách bay tới. Lần thứ hai kiss trúng mặt Gia Cần.

Gia Cần gãi gãi đầu tóc, gương mặt sung lên, nhưng mặt vẫn không đổi sắc dò xét bà chủ đại nhân. "Tôi biết có một quán cơm rất ngon ở Đài Bắc."

Lý Dung Dung khẽ nheo mắt lại. "Tiết Gia Cần, nghe nói cha cậu là quân nhân, tại sao quân nhân lại có một đứa con trẻ con như cậu nhỉ? Không đứng đắn!"

"Tôi, ...vẫn chưa là gì, chị tôi còn lợi hại hơn."

"Nghĩa là sao?"

"Không cần quan tâm tới chị ấy, tôi đang hỏi cô có muốn đi ăn cơm với tôi không, mặc dù chỉ là quán ăn ven đường nhưng mùi vị rất được."

Lý Dung Dung trừng hắn. "Tôi đang hỏi về chị cậu, trả lời cho tôi. Chị cậu là người như thế nào, hay cũng là một người mặt dày giống cậu?"

Tiết Gia Cần xoa xoa cánh mũi. "Cái chuyện này hả, chị tôi là một người mắc bệnh cuồng yêu."

"Bệnh cuồng yêu? Thế nào gọi là bệnh cuồng yêu?" Chuyện này có vẻ khiến cho vị giám đốc hứng thú

"Muốn biết thì đi ăn com với tôi." Tiết tiểu đệ liếc nàng.

"Hừ, hừ." Lý Dung Dung cảm thấy rất buồn cười. "Tôi không ngồi xe máy." Muốn hẹn hò với cô? Nhóc không biết tự lượng sức mình.

Tiết tiểu đệ nhất định là kiếp sau của "Vô địch Thiết kim cương", bị ăn đòn nhiều như vậy mà vẫn cố nói: "Được thôi, cô đưa chìa khóa xe cô cho tôi là được."

"Ý cậu là cậu sẽ là lái xe, đưa tôi ra quán ăn com sao?" Lý Dung Dung nhướn mày..

"Nếu không thì sao? Ngoài đi xe đó thì biết làm thế nào? Ferrari hả? Cũng tốt, tôi cũng muốn thử xem cảm giác đi xe đó thế nào."

Lý Dung Dung nổi gân xanh, cô hét to: "Đừng tưởng nói những lời này sẽ khiến người khác động lòng, với tôi thì càng không!"

"Muốn để cho một người phụ nữ động lòng, ngoài khả năng nói chuyện lợi hại ra, năng lực cũng rất quan trọng."

"Nói chuyện lợi hại thế là học từ ai vậy?" Lý Dung Dung nhìn chằm chằm hắn.

"Học theo chị tôi, chị ấy là biên tập viên, rất biết nói chuyện." Tiết tiểu đệ giơ tay lên nhìn bề ngoài. "Thôi, không nói chuyện lời thôi nữa, tôi muốn đi ăn com." Xoay người rời đi.

Lý Dung Dung kinh ngạc, găm thét: "Quay lại đây cho tôi!"

"Được." Tiết tiểu đệ rất ngoan ngoãn, quay lại đứng trước mặt sếp.

Lý Dung Dung điên tiết quát: "Tôi là giám đốc ở đây, tôi cho phép thì cậu mới được rời đi, có biết lễ phép không hả?"

"Lúc cô nổi giận rất đáng yêu đó ~ "

Bốp!

Được lắm, năm đầu ngón tay nữa lại hằn lên, cách chỗ cũ vài mm.

"Không đau phải không?" Lý Dung Dung hỏi.

"Đau chứ." Tiết Gia Cần cúi đầu, hốc mắt đỏ. "Sếp à, tôi yêu em."

Đoàng! Sét đánh ngang tai sao? Không có.

Nhưng tại sao Lý Dung Dung lại có cảm giác như thế? Cô ngờ ngẩn, đỏ mắt, đột nhiên gục xuống bàn khóc.

"Tôi nói tôi yêu em, sao em lại khóc? Em không thương tôi cũng không sao, cần gì phải khóc?" Tiết Gia Cần luống cuống.

"Tôi.. Tôi không biết..." Đã lâu rồi không ai nói yêu cô, một người phụ nữ mạnh mẽ lại bị một tên nhóc động tâm.

"Được rồi, đừng khóc nữa, tôi đưa cô đi ăn com."

Vừa lên xe, không biết ma quỷ xui khiến thế nào, Tiết tiểu đệ lập tức níu lấy vị giám đốc khả ái. Giữ chặt lấy đầu cô, cúi xuống đặt một nụ hôn nóng bỏng lên môi cô. Lý Dung Dung sợ đến mức cử động cả hai tay, giãy dụa. Giãy dụa cái gì? Chẳng qua là điều chỉnh tư thế thích hợp mà thôi.

Tiết tiểu đệ chẳng có kinh nghiệm gì, hôn sưng cả cái miệng nhỏ nhắn của giám đốc, bắt đầu tấn công xuống dưới cổ. Trong cái không khí tối tối do cửa kính xe che kín, ghế ngồi bắt đầu được hạ xuống.

Trước tiên, cứ phải cởi áo sơ mi của cô nàng ra đã, làm trước nói sau.

Chuyện diễn ra rất bất ngờ, nữ giám đốc bị hôn đến đầu choáng váng hoa mắt, chỉ cảm thấy nhiệt độ cơ thể tăng lên đột ngột, điên cuồng như vậy, kích thích như vậy, khiến cô tạm thời mất hết lý trí, cứ để mặc cho Tiết tiểu đệ cuốn vào cơn sóng tình ấy.

Chỉ thấy được dưới bãi đậu xe, có một cỗ xe màu đen kịch liệt lay động, trên dưới chấn động, trình độ uyên thâm như vậy, đủ khiến người qua đường kinh hãi, trở mắt mà xem.

Tiết tiểu đệ rất nhiệt tình, chiếc xe bị chấn động khoảng bốn mươi lăm phút hai mươi bảy giây thì mới dần dần trở lại bình thường. Sau khi đại chiến kết thúc, áo sơ mi của bên bị hại đứt mất hai cái cúc, tất chân thì bị xé rách, trên cổ điểm vài vết hồng hồng, còn cô thì hoa mắt chóng mặt, cứ nằm vùi trong ngực Gia Cần thờ dốt.

Tiết tiểu đệ kéo cửa kính xe xuống một chút, ôm người bị hại xuống ghế sau: "Có đói không?"

Lý Dung Dung đầu tóc rối tung, không thể tin được, lắc đầu: "Trời ạ..."

"Sao thế?"

"Tôi hơn cậu bao nhiêu tuổi?"

"Mới vừa hỏi xong, không chán à? Bảy tuổi. Hơn nữa em còn là sếp của tôi, là người phát tiền lương cho tôi, được chưa?"

Lý Dung Dung ngồi dậy, lấy tay chải tóc. "Được rồi, đi ăn cơm thì đi ăn cơm."

"Tất chân của em bị rách rồi, không cời ra à!" Tiết tiểu đệ cúi cuống.

"Sặc sao?" Lý Dung Dung kinh ngạc nhìn Tiết Gia Cần cúi người giúp cô cời tất ra, rồi nhét vào trong túi quần hần. Sau đó lại còn giúp nàng chỉnh đốn lại trang phục, không quên hôn nhẹ lên má cô.

"Ngoan, ngồi yên nhé." Giúp cô cài dây an toàn xong, hần kinh ngạc hỏi: "Sao lại khóc nữa?"

"Tôi... Tôi cũng không biết, không hiểu sao lại khóc nữa." Lý Dung Dung nước nở.

"Có vậy mà cũng khóc được." Tiết tiểu đệ cười, khởi động xe, nhẹ nhàng lướt ra khỏi bãi đỗ xe

Chiếc xe chạy thẳng tới quán cơm A Quốc.

"Nghe xong thiên tình sử của chị cậu, thật sự tôi rất muốn ——" Lý Dung Dung giơ ngón tay cái lên. "Cô ấy thật dũng cảm!"

"Dù sao bây giờ chị ấy cũng đang ở trạng thái nghỉ ngơi, tốt nhất chị ấy nên an phận một chút, nếu xảy ra một lần nữa, tôi sợ tôi sẽ giết chị ấy mất."

"Nói như vậy thật không công bằng với cô ấy, cô ấy có quyền được tự do yêu thương." Lý Dung Dung cười cười.

"Chị ấy làm liên lụy chúng tôi, thế mà là công bằng sao?" Tiết tiểu đệ hỏi nàng: "Cơm ngon không?"

"Rất ngon." Lý Dung Dung khước miệng tròn bóng, nở nụ cười mãn nguyện.

Tiết tiểu đệ dò xét nàng cười. "Tôi còn biết một quán cơm ngon hơn thế này cơ! Em nên biểu hiện khá lên một chút, hôm nào đó sẽ đưa em đi ——" bóp! Lại bị đập.

"Cậu đang đắc ý cái gì, muốn ăn đòn hả!" Lý Dung Dung mắng.

Tiết tiểu đệ cười hi hi, Lý Dung Dung lại hỏi: "Chị cậu làm ở nhà xuất bản nào?"

"Lam Kinh."

"Lam Kinh? !" Dung Dung thốt lên. "Thật sự là Lam Kinh sao?"

"Đúng vậy, sao nào?"

"Tác giả Nụ hôn Hồ Điệp là thần tượng của tôi." Lý Dung Dung kích động.

"Em có bị làm sao không đấy? Cái bà Nụ hôn Hồ Điệp đó bị thần kinh như vậy mà em cũng thần tượng, có bị đứt dây thần kinh nào không."

"Cậu biết cô ấy? !" Lý Dung Dung thét chói tai.

"Hừ ~" Tiết tiểu đệ rất xem thường. "Cô ấy là tác giả và cũng là đồng nghiệp của chị tôi, tất nhiên là tôi phải biết rồi." Hần và vị nhà văn có bút danh Nụ hôn Hồ Điệp - Xa Gia Lệ là kẻ thù, cái bà tám đó, lần nào gặp hần cũng gây lộn, hần không thể chịu đựng được cái mồm điều hoa của bà già lắm điều ấy, thế là lại đấu võ mồm. Tiết tiểu đệ cảm thấy mình đã ghê gớm lắm rồi, mắng ai thì người đó sợ phát khiếp, nhưng lại còn có người lợi hại hơn hần, cái miệng còn dẻo hơn hần, chính là cái bà tám Xa Gia Lệ ấy, sau vài lần kinh ngạc hần hận cô thấu xương. Nhưng giờ phút này người phụ nữ hần yêu lại thích bà tám ấy ——

"Tôi muốn được ký tên."

"Có muốn dùng môi để ký không?" Bốp! Được lắm, lại đập nữa. Nhưng hần vẫn chưa sợ chết, tiếp tục phát sóng: "Được rồi được rồi, nếu tôi giúp em có được chữ ký, em định trả công tôi thế nào?"

Lý Dung Dung đưa tay quẹt miệng, liếc Tiết tiểu đệ, gọi cảm nói: "Nếu như cậu xin được chữ ký cho tôi, tôi sẽ cho cậu nghịch tất của tôi."

Được rồi, Tiết tiểu đệ nhanh chóng kéo cô đứng dậy, thanh toán tiền xong, muốn đi lấy chữ ký cho cô ngay lập tức.

Chương 5

"Vậy chuyện ký tên này là giúp em tặng cho bồ hả?" Tiết Tô Đình hỏi em trai. Bọn họ hẹn nhau tại quán cà phê gần nhà xuất bản nói chuyện. Mà Xa Gia Lệ nhận được tin nhắn của Tô Đình, cũng đã mang theo dụng cụ để ký tên đang trên đường tới đây.

"Đúng." Tiết tiểu đệ mặc bộ quần áo kiểu cao bồi, dáng vẻ du côn gác chân lên bàn, phì phèo khói thuốc.

"Em có bồ từ khi nào vậy?"

"Bồ tự nhiên xuất hiện, không thể dự đoán trước."

"Nói gì đấy? Ngũ pháp không đạt, ăn nói thế đấy." ánh mắt Tô Đình tối sầm lại, bệnh nghề nghiệp lại tái phát.

"Em còn muốn làm nhà văn kia, câu vừa rồi cảm giác rất có ý thơ đấy chứ!" Tiết tiểu đệ nghe thấy Tô Đình bĩu môi, cười lạnh một tiếng —— hiểu rõ, cuối cùng biết điều nói lại: "Trước giờ cô ấy vẫn thế, chỉ mới từ ngày hôm qua, trở thành bồ em thôi." Tiết tiểu đệ rất tự nhiên nhét Lý Dung Dung vào dưới trường, làm bạn gái của mình.

"Cha biết chưa?" không biết tại sao Tô Đình có chút lo lắng, đây là lần đầu tiên em trai cô thừa nhận có bạn gái, có thể thấy được tình cảm của nó rất chân thành. Có một người để yêu chân thành, căn cứ vào kinh nghiệm của mình, cô lại bắt đầu cảm thấy thảm, không ổn, kinh khủng, nguy hiểm! Mà bây giờ biết chuyện của em trai rồi, thân là chị gái, cô càng muốn lo nhiều hơn.

"Sặc, sao có thể nói cho cha biết chứ? Lúc nào kết hôn, em sẽ tự mình nói cho cha biết." Hiện nhiên Tiết tiểu đệ không cảm giác mình đang gặp phải chuyện nguy hiểm.

"Em yêu đương thế nào thì tùy, chỉ là đừng có chìm đắm quá sâu trong tình ái, mất đi lí trí, biết chưa?"

Tiết tiểu đệ liếc cô một cái. "Chị mà cũng nói được mấy lời này."

Tô Đình đáng thương, xấu hổ lại cúi đầu xuống, thật bức mình! Thằng em chết tiệt, cứ thích đâm vào nỗi đau của cô, trải qua thiên tình ái như vậy, làm cho Tô Đình không có địa vị trong nhà, hu hu! Nhưng, Tô Đình chợt ngẩng đầu, khoanh tay trước ngực, quyết tâm. Tình yêu của cô có thể thất bại, nhưng sự nghiệp thì rất phát triển nha.

"Bốp!" Tô Đình đá đá thằng em "Bây giờ mới biết chị của em lợi hại sao? Chị em chính là người biên tập sách báo, sách báo bán đắt như tôm tươi, ngay cả bồ của em cũng thích đọc đó."

"Giờ là khoe khoang hả?"

"Ha ha ha!" Đầu chi là khoe khoang, Tô Đình kiêu ngạo mà vênh mặt, nhìn móng tay, phe phẩy, khinh khỉnh trả lời: "Bất kể là đại tác giả nào cũng muốn nghe ý kiến chị, những đại tác giả ấy mà nhìn thấy chị hả, ai cũng phải ngoan ngoan như mèo con, cung phụng chị còn chưa có đủ nha, sợ không có chị, tác phẩm của họ..."

"Cho tớ một cà phê đen, một đĩa bánh ngọt, bảo phục vụ nhanh lên một chút~~ "

Xa Gia Lệ đã tới, quăng ra một câu ra lệnh, Tô Đình meo meo một tiếng, nhảy dựng lên vội vàng đi chuẩn bị bữa ăn.

Xa Gia Lệ ném túi, ngang nhiên kéo ghế ngồi xuống, nhìn Tiết tiểu đệ, khề neo mắt lại. Thằng nhóc thú này thường xuyên cười sự thất bại tình trường của Tô Đình, hừ hừ.

Gia Lệ hỏi: "Sao nhóc lại ở chỗ này?"

Tiết tiểu đệ ngồi thẳng dậy, nhìn chằm chằm Xa Gia Lệ mặc váy Bohemian mới tới. Cái bà tám thú này lần nào cũng gây sự với hắn, nhưng vì chuyện ký tên, hôm nay chịu thiệt một chút vậy.

"Xa Gia Lệ, lát nữa phiền chị ký tên giùm." Tiết tiểu đệ lấy ra quyển sổ Lý Dung Dung giao cho hắn, đó là một dạng sổ bút ký bìa làm bằng da trâu rất đắt, mờ ra, chỉ vào tờ thứ nhất. "Ký chỗ này này, ký đẹp một chút."

Gia Lệ liếc mắt từ quyển sổ lên trên mặt Tiết Gia Cẩn. "Người muốn được ký tên là nhóc sao?"

"Nó nói nó muốn giúp bồ của nó." Tô Đình tới, ngồi xuống, đem cà phê, bánh ngọt đẩy tới trước mặt Xa Gia Lệ.

"Đúng rồi ——" Tiết tiểu đệ dặn dò: "Trên đầu viết Lý Dung Dung, họ là Lý, tên là Dung Dung."

Gia Lệ nhìn chăm chăm Tiết tiểu đệ. "Đợi một chút, nhóc ngồi chờ ở đây là muốn được ký tên hả?"

"Đúng."

Gia Lệ ngẩng đầu, Hmm cười ha ha ba tiếng, ánh mắt trở nên quý quýet. "Quý xuống."

"Cậu dám bảo tớ quý xuống? Dám bắt biên tập viên quý xuống hả?" Tô Đình chuẩn bị Kill Gia Lệ. "Cậu thật to gan nhé, không muốn sống nữa có phải không?"

"Ý tớ là chỉ 『vịt con』 quý xuống." Gia Lệ chỉ vào Tiết tiểu đệ.

"Ồ." Tô Đình quay đầu nhìn em trai. "Vậy em quý đi."

"Quý cái gì mà quý?" Tiết tiểu đệ chửi ầm lên: "Bà tám thúì, bảo chị ký tên thôi, dám kêu tôi quý à? Chị nghĩ mình là ai hả?"

"Thế thì thôi, không ký." Gia Lệ bưng cà phê lên uống, xiên bánh ngọt ăn.

Khuôn mặt Tiết tiểu đệ lộ rõ gân xanh, Tô Đình nhìn thấy sự hung tợn của em trai cũng chẳng kinh ngạc, nhưng lại quay đầu không nhìn được che miệng cười trộm. Làm sao bây giờ? Thật buồn cười nha. Dĩ nhiên, cô biết tính Gia Lệ, Gia Lệ chẳng qua là nói đùa thôi.

"Chị còn không mau ký." Tiết tiểu đệ hung hăng nhìn chăm chăm Gia Lệ.

"Tôi không thích." Gia Lệ thưởng thức bánh ngọt, cùng Tô Đình nói chuyện phiếm. "Bánh ngọt nhà này cũng không tệ lắm."

"Có thật không?" Tô Đình cùng Gia Lệ hàn huyên.

"Cậu thử ném xem sao." Gia Lệ cắt một ít bánh, xiên cho Tô Đình.

"Ừ, ăn ngon. Đúng rồi, chúng ta đi dạo trong thư viện một lúc đi?"

"Được, cậu giúp tớ chọn một vài cuốn đi, gần đây có cuốn nào hay không?"

"Ừ, để tớ nghĩ xem sao..."

"Hai bà muốn làm tôi tức chết hả?" Tiết tiểu đệ tức giận, khiến hai bà chị giật mình cười lớn

"Được rồi, đành giúp nhóc ký vậy..." Gia Lệ mở túi, lấy ra nghiên mực cùng bút lông. "Tiểu đệ đệ, giúp chị mài mực."

Tiết tiểu đệ rất ức chế. "Chẳng qua là muốn chị ký cái tên, cần gì phải dùng văn phong tứ bảo?" Chú ý, để tỏ lòng hấn có tu dưỡng, có nội hàm, hấn dùng hai từ "Cần gì" và "Văn phòng tứ bảo"!

Tô Đình cười cười. "Em nên giúp chị ấy đi, chị ấy có thói quen dùng bút lông ký tên."

Gia Lệ cầm bút lông hỏi Tiết tiểu đệ, ánh mắt lạnh như băng hỏi một câu: "Không mài phải không?"

Hu hu! Tiết tiểu đệ đáng thương bắt đầu mài mực. Ngồi trong một quán cà phê hiện đại mà phải ngồi mài mực, Xa Gia Lệ không cảm thấy gì nhưng hấn lại đỏ mặt. Mát thể diện quá ~ nhưng muốn nhìn thấy giám đốc chỉ mặc quần tất, hấn quyết tâm nhẫn!

Mực mài tốt lắm, Gia Lệ hỏi Tiết tiểu đệ: "Này 『vịt con』, bò của nhóc làm nghề gì?"

"Đừng tưởng rằng tôi không biết chị chửi đều tôi." Cái gì mà “này vịt con”!

Tô Đình cùng Gia Lệ cười ha ha.

"Ký thì cứ ký đi, hỏi nhiều như vậy làm gì?" Tiết tiểu đệ rất nóng ruột.

Gia Lệ điềm đạm cười, rất dịu dàng trả lời: "Phải biết rằng cô ấy làm gì, cá tính như thế nào mới có thể ký tên đẹp được chứ!"

Hiểu rồi. Tiết tiểu đệ nói: "Cô ấy rất đẹp, đẹp như Lưu Gia Linh vậy, nhanh chóng phát triển sự nghiệp..."

"Là đồng nghiệp của nhóc hả?" Tô Đình hỏi.

"Là giám đốc chỗ em"

"Đó." Gia Lệ đang cầm bút chuẩn bị viết, bỗng nhiên cùng Tô Đình liếc nhau một cái, hai bà chị như nhảy dựng lên, nhìn cái dáng vẻ du côn của Tiết tiểu

đệ.

"Sếp của em? !" Tô Đình sợ hãi kêu.

"Sặc, thì làm sao? Sếp thì cũng có thể trở thành bồ của em. Điều kiện của em với bạn gái cũng rất thoáng mà."

"Cô ấy không phải là lớn tuổi hơn nhóc sao? !" Gia Lệ kinh hô.

Tiết tiểu đệ lạnh lùng lườm hai bà chị, quả là biểu hiện vô cùng hiểm thấy của hai người này. "Hơn em có bảy tuổi thôi, thì đã làm sao? Hơn bảy tuổi thì không làm bồ được chắc? Về điều này, em chẳng quan tâm đâu."

Hai bà chị cười ngất, chấp nhận chịu thua.

Ký tên xong, Tiết tiểu đệ cầm ngay lấy quyển sổ, chạy đi tìm tình yêu của mình.

Xa Gia Lệ khoái trá hưởng thụ đồ ăn Ý do Tiết tiểu đệ mời. "Hmm, không ngờ đồ ăn của Ý cũng không tệ, hay tại do tớ không kén ăn nhỉ?" Cô ăn thêm một miếng bánh, khen không dứt miệng.

Tô Đình chống cằm, buồn bã nói. "Làm sao bây giờ? Người phụ nữ đó chưa chắc đã thật lòng, là sếp đó, hơn nó những bảy tuổi, nhất định là vui đùa qua đường, làm sao bây giờ? Nhớ nó bị lừa..." khước mắt Tô Đình đỏ mắt lên.

"Tớ chỉ có một em trai duy nhất, cậu đừng thấy nó ăn nói xác xược, tính tình thì du côn, thật ra nó rất đa sầu đa cảm, tớ sợ nếu bị thất tình nó sẽ tự sát mất?"

Gia Lệ cầm đĩa ăn, liếc Tô Đình. "Cậu có thể bớt khoa trương một chút khi nói về thằng nhóc đó không, cái gì đa sầu đa cảm, đừng khiến tớ thấy buồn nôn được không? Cái người phải phiền não, lo sợ không phải là sếp của hần sao? Hơn người yêu bảy tuổi, không trẻ tuổi, nguy hiểm so với cô ta cao hơn nhiều? Cậu không biết sao? Càng lớn tuổi, càng sợ bị tổn thương."

Haiz~~ đúng vậy, thật phiền toái nha! "Cho dù hai người bọn họ là thật, cha tớ cũng sẽ không đồng ý đâu, cha tớ rất cổ hủ, con dâu hơn con trai nhiều tuổi như thế, cha tớ sẽ điên lên mất. Bọn họ yêu sẽ không có kết quả. Cậu đang làm gì đấy?" Tô Đình nhìn chằm chằm Gia Lệ, nhìn Gia Lệ mở sổ đang vội vàng viết.

"Ừ ừ, tiếp tục nói đi, tớ đang cần đề tài."

"Đưa đây cho tớ!" Tô Đình nổi giận. "Tập trung cho tớ nghe."

"Được rồi." Gia Lệ khép sổ tay lại, cất vào túi rồi lấy máy ghi âm từ trong túi ra, bật lên. "Được rồi, cậu nói đi, tớ sẽ tập trung nghe."

Chớp mắt một cái, bỗng nhiên Tô Đình thấy thương cảm cho chồng của Xa Gia Lệ. Ở cùng người này, nếu không phải là người thoáng tính, chắc chắn sẽ bị cô nàng làm cho tức chết.

Tô Đình lắc đầu, yếu ớt nói: "Máy ghi âm cũng cất đi cho tớ."

"A? Ghi âm cũng không được à." Gia Lệ cất máy ghi âm. "Được rồi được rồi, không thể làm bút ký, không thể ghi âm, thiếu hụt đề tài, đợt này tớ bị bệnh viêm mũi, không nộp được bản thảo, cậu ráng chịu trách nhiệm."

Đe dọa biên tập à! "Dám bệnh loét mũi, khẩu trừ tiền nhuận bút của cậu." Tô Đình đe dọa lại.

"Hi hi." Gia Lệ cười khan. "Tô Đình, cậu đừng có lo chuyện không đâu, hiểu không? Chuyện của mình còn chưa lo xong, lại còn lo chuyện của em trai nữa."

"Tớ chẳng có vấn đề gì liên quan đến tình yêu cả."

"Sài Trọng Sâm đâu? Vị tiên sinh đáng thương đó đâu? Sài đại tác gia si tình đâu rồi? Buông tay rồi sao?"

Tô Đình vươn ra đầu ngón tay đếm "Một, hai, ba, bốn, năm, sáu... Ừ, phá kỷ lục rồi, sáu ngày nay không làm phiền tớ."

"Kỳ tích đó, sao lại thế? Hần nản lòng rồi sao?" Cô còn cứ nghĩ anh ta có thể lập được kỳ tích khác cơ.

Tô Đình kể lại chuyện xảy ra ngày hôm đó cho Gia Lệ nghe. Gia Lệ nghe được chuyện hay, hai tay khê động đập, thật muốn viết quá.

"Nói như vậy Sài đại tác gia lần này bị tổn thương nặng nề."

"Đúng thế." Tô Đình nhún nhún vai.

"Cậu không gọi điện thoại cho anh ta à?"

"Không cần, để cho anh ta yên tĩnh, bớt lãng phí thời gian." Nhân viên phục vụ giúp Tô Đình thêm cà phê.

Gia Lệ lại hỏi: "Anh ta biến mất nhiều ngày như vậy, cậu không lo lắng à?"

"Lo lắng cái gì? Anh ta không có việc gì đâu." Đã là người lớn cả rồi.

"Anh ta có thể trốn ở đâu khác một mình thì sao?"

"Làm ơn đi, sức hấp dẫn của tớ đâu có lớn tới vậy."

"Cậu thật sự không thích anh ta?"

"Tại sao phải thích anh ta ? Chuyện của tớ còn chưa đủ điên đầu sao, lại còn muốn rước họa vào thân?"

"Đêm khuya không cảm thấy cô đơn sao?"

"Cả ngày bận rộn, còn không đủ thời gian ngủ, cô đơn cái gì mà cô đơn."

"Tổ Đình, đây là muối mà, cậu đồ nhầm rồi."

"Á." Tổ Đình gọi nhân viên phục vụ. "Đổi cho tôi một ly cà phê khác."

"Tớ phải về đây." Gia Lệ vận lưng một mồi nói.

"Vội gì chứ, vẫn còn sớm mà." Tổ Đình kéo cô.

"Còn sớm, nhưng tớ không có hứng thú nói chuyện với người nói một đằng, nghĩ một nẻo." Gia Lệ nhìn chăm chăm bạn.

"Ai là người như thế?" Tổ Đình khẽ rùng mình, ánh mắt kia đáng sợ a.

"Cậu chứ ai." Gia Lệ lờ gương ra, chỉnh về phía Tổ Đình.

Tổ Đình ngo ngắ, nhìn chăm chăm vào gương, trong gương là khuôn mặt tiêu tụy của nàng, không thể che giấu được.

Gia Lệ không hổ nhà văn, lập tức giải thích lời của gương. "Xem đi, mắt quầng thâm, tròng mắt đầy tia máu. Sắc mặt trắng bệch, gầy gò... Không có sức sống. Mắt ngủ phải không? Có phải do nghĩ tới Sài Trọng Sâm? Có phải cảm thấy cô đơn không?"

"Tớ thấy rồi!" Tổ Đình hướng về phía gương. "Trên trán tớ có một cái mụn... Gia Lệ, cầm cao lên một chút, lại gần đây." Lập tức chuẩn bị động thủ, xử lý cái mụn.

Thái dương Gia Lệ hiện mấy vạch đen. "Cậu hết thuốc chữa rồi, phụ nữ không có tình yêu, giống như hoa cỏ không có mùi thơm."

"Câu này không tệ, có thể viết." Tổ Đình vừa nặn mụn vừa nói.

"Gọi điện thoại cho Sài Trọng Sâm đi! Tổ Đình, mở rộng tâm tư của cậu ra, thử một lần nữa yêu đương đi."

"Nói như vậy nghe buồn nôn quá."

"Được rồi, tớ sửa lại..." Gia Lệ cầm gương, suy nghĩ một chút. "Đổi thành nói như vậy —— Thuận theo tự nhiên đi, trái tim cậu sẽ nói cho cậu biết cách nào để vui vẻ."

"Không còn sớm nữa, về thôi." Tổ Đình thu gọn đồ đạc, cầm túi xách. "Gặp lại sau."

Gia Lệ nhìn theo bóng dáng Tổ Đình rời đi. "Haiz, Sài Trọng Sâm đáng thương, tình yêu cay đắng a..." Đợi Tổ Đình chủ động ư, kiếp sau nhé!

~oOo~

Đình viện nhà họ Sài, xây dựng theo thiết kế ngoại quốc, đầu bếp là các bếp trưởng đến từ khách sạn cấp năm sao, đều mặc đồng phục. Trong sân một lò lửa mới được dựng lên, đang nhộn nhịp chế biến thức ăn.

Dầu ô liu được tẩm ướt đầm trên những tảng thịt bò, âm hưởng của những vũ khúc Nhật Bản truyền thống, một nhóm các cô gái trẻ gương mặt thanh tú, chân dài thông thạo âm điệu Nhật Bản, cùng đầu bếp và các nhân viên phục vụ nhảy, lại vừa cùng những chàng trai trẻ liếc mắt đưa tình.

Bọn họ toàn bộ là theo chân cha của Sài Trọng Sâm —— Yamamoto đại nhân, cùng đi Đài Loan.

Không mấy khi nhà họ Sài náo nhiệt như vậy, không khí vui vẻ, mọi người đều ăn uống cười đùa, tuy nhiên, ở dưới mái hiên, có một người đàn ông ngồi trên ghế dài, chân mày cau lại, vẻ mặt khó chịu, tâm tình buồn bực không vui.

Sài Trọng Sâm cầm ly rượu trên tay. Chất lỏng màu đỏ tươi lắc lư trong ly, anh mặc áo lam, vạt áo trước mở, để lộ lồng ngực khỏe mạnh, sáng bóng.

Điều này làm bề ngoài của anh tuy lãnh lẽo nhưng lại mang đậm vẻ đẹp nguyên thủy, càng hấp dẫn ánh nhìn của đám con gái tham gia bữa tiệc.

Mặc dù đám con gái vẫn cười đùa với nhóm người bên cạnh nhưng vẫn không ngừng liếc mắt về phía Sài Trọng Sâm, những ánh mắt lóe sáng những tia nhìn tham lam, giống như loài thú khao khát gặp được con mồi ngon miệng.

Tuy nhiên, chủ nhà- Yamamoto đại nhân vẫn chưa có ám hiệu ra lệnh, các cô không dám hành động thiếu suy nghĩ, thậm chí đánh giá con mồi từ xa. Các cô đành phải kiềm chế dục vọng xao động, cố giả bộ như không có việc gì, thảnh thơi lác đác, phô diễn đường cong tuyệt đẹp của những cơ thể thanh xuân, không ngừng gửi những tia nhìn như phóng điện về phía con mồi.

Giờ phút này, Sài Trọng Sâm nghiêm mặt lại, cặp mắt lạnh lùng, khiến cho mọi người cảm thấy anh đang vô cùng khó chịu. Các cô gái dù ái mộ anh, nhưng cũng biết điều đứng xa xa, rất sợ chọc giận đến anh, nhìn về mặt đó thật khó đoán được anh đang nghĩ gì, thần thái nghiêm khắc, giống như có camera trực tiếp thông báo ánh nhìn của anh là « ai muốn chết thì cứ lại gần ».

Không ai dám chọc anh, trừ hai người. Cha anh Yamamoto đại nhân, cùng với người hầu trung thành AJ.

Yamamoto đại nhân, lão Đại của giới xã hội đen Nhật Bản quả là người biết cách thưởng thức cuộc sống, đang đứng ở bên cạnh con, vừa cầm cốc bia chúc Nhật Bản vừa cảm râm: "Con a, vui vẻ chút nha, con a, cười một cái đi, cười một cái cho cha nhìn nào~~ "

Sài Trọng Sâm liếc cha anh một cái, cười lạnh.

Yamamoto cảm thấy bên thái dương mồ hôi chảy ròng ròng, về mặt lưng túm, quay đầu mắng AJ: "Khốn kiếp! Cậu chủ cứ thế này bao lâu rồi?"

"Một... Hơn một tuần rồi ạ." AJ lau mồ hôi lạnh.

Yamamoto tuôn ra chuỗi dài lời thô tục khó nghe, khinh thường mắng Tiết Tô Đình không biết tốt xấu, không coi con ông ra gì, dứt khoát phải trời vất xuống sống mới được...

Thình lình, con trai quý tử quăng lại một tia nhìn lạnh lẽo, ngay lập tức, miệng của cha già đóng kín lại.

Yamamoto và AJ cùng nhau lau mồ hôi, sau đó nhỏ nhẹ hỏi con, làm thế nào để hấn vui vẻ trở lại? Làm thế nào để hấn có thể quên Tô Đình?

Haiz! Thật không biết đạo hiếu phải làm thế nào mới trọn vẹn, ông đã hiểu thuận với con thế rồi cơ mà. Vừa biết con thất tình, lập tức tới Đài Loan an ủi quý tử, đáng tiếc không mang lại hiệu quả, ông lại đem model mới nhất các trò tiêu khiển của giới thượng lưu Nhật Bản mang đến hầu hạ quý tử, muốn cho con vui vẻ. Không nghĩ rằng tổn công cùng với AJ bày ra party chỉ có thể đổi lại ánh mắt băng giá của Sài Trọng Sâm

Không sao, ông và con vốn khác nhau, Yamamoto ném ánh mắt về phía đám thú hoang.

Cơ hội tới! Rầm rập, một đám con gái xúm xít lại vây quanh lấy Sài Trọng Sâm, ai cũng cố gắng chen lại gần để ăn đậu hũ. □

"A Sài... Người anh thật cơ bắp nha, cười một cái nha, vui vẻ lên chút đi." Mỹ nữ sát lại gần ôm lấy cánh tay Sài Trọng Sâm, vuốt ve.

Mỹ nữ thứ hai thấy thế, không cam lòng yếu thế, ôm lấy bắp đùi Sài Trọng Sâm khen ngợi."A Sài, em tên là Tiểu Linh, em cảm thấy những bông hoa anh trồng thật đẹp, hôm nào rảnh rồi có thể dạy Tiểu Linh trồng hoa không?"

Mỹ nữ thứ ba thấy thế dùng chiêu cao nhất, đi tới nhảy một bước, dạng chân ngồi trên đùi Sài Trọng Sâm, ôm lấy anh chàng, cái mông cứ thế mà dao động a dao động."Chà ~~ da thịt anh thật săn chắc đó, bình thường anh có luyện thể hình đúng không, ha ha ha... Anna rất thích, chưa từng thấy một người đàn ông nào đẹp trai như anh... thật thích quá..."

Nhìn đi, Tiết Tô Đình là cái thá gì?

Mất thấy con bị các yêu nữ vây quanh, Yamamoto lộ ra tia cười đắc ý. Hừ, Tiết Tô Đình không biết thức thời, tự cho mình là tài giỏi? Ông tùy tiện chọn, cũng lựa được một đồng mỹ nhân cho con ông giải khuây.

Lúc Yamamoto đang đắc ý, AJ lại ngồi chồm hổm trên mặt đất, lén nhìn xa xa. AJ cảm nhận được ánh mắt khắc nghiệt của cậu chủ, ông khẽ rung mình, ông thấy đôi môi mỏng của cậu chủ đang mím chặt lại, báo hiệu nguy hiểm, không xong rồi, cậu chủ sắp nổi điên rồi. Mấy ả đàn bà này không biết trời cao đất dày là gì, lũ đàn kia, không biết cậu chủ nhà hấn ưa sạch sẽ nhất sao, thiếu gia ghét nhất bị ai sờ soạng cơ thể.

Quả nhiên! Ở giữa đám oanh oanh yến yến, những âm thanh tình tứ không ngừng cất lên thì Sài Trọng Sâm mở miệng.

Anh ngẩng đầu, nhướn mày, nhìn cha, nụ cười nhạt hiện lên trên khuôn mặt lạnh lẽo. "Tôi nghĩ ngài thật sự không hiểu con mình rồi." Anh mỉm cười, nhưng ánh mắt lạnh như băng, khiến cho da đầu của Yamamoto tê dại, máu lập tức đóng băng.

Ý này là sao... Yamamoto lập tức kích hoạt trí nhớ trong kho não, cố gắng nhớ lại —— về mặt con ông đang rất vui vẻ sao? Không không không, ánh mắt rất lạnh đó! Vậy là đang tức giận? Nhưng mà thằng nhóc đang cười cơ mà...

Khô thân Yamamoto, quả nhiên vẫn chưa hiểu con, mà ngay cả việc con hi vọng ai ở cũng phân biệt không ra, còn không biết tự lượng sức mình muốn an ủi con.

Sài Trọng Sâm liếc nhìn cô gái đang ngồi chồm hổm trên người mình, nói với cha già: "Nếu như cha không bảo cô ta biến ngay lập tức, không biết con có thể làm ra cái chuyện gì nữa đâu"

Chuyện gì? Yamamoto nhìn con nắm chặt ly rượu, giống như chuẩn bị nện lên đầu ả kia. Ông biết rồi, con ông đang tức giận! Tất nhiên, Yamamoto mau chóng ân cần thăm hỏi quý tử. "Mà, con... Con không thích sao? Mấy cô gái này không đủ xinh đẹp?" Khổ thân Yamamoto sợ đến nỗi phải nói lấp.

Ý thức được Sài Trọng Sâm vì tức giận mà thân thể căng cứng, các mỹ nữ giật mình, lúc này toàn bộ im lặng, không dám lộn xộn.

Sài Trọng Sâm dò xét các cô, anh liếc qua cô gái đang ôm tay trái anh, liếc xuống nhìn cô gái đang ôm bắp đùi anh, cuối cùng ánh mắt cố định trước mắt, cô gái đang ngồi ngang hông anh.

Được lắm, sắc mặt của anh càng âm trầm hơn, mắt nheo lại, dường như mấy cô gái ngừng hô hấp, bị vẻ mặt nghiêm khắc của anh dọa cho sợ chết khiếp.

"Các vị, tôi cảm thấy rất buồn nôn." Anh rất thành thật miêu tả cảm giác của mình, nhưng dễ dàng làm ba người con gái thẹn đến muốn chui xuống đất, nhất thời nháy dưng lên tay trong tay chạy trốn, mặt thể diện quá! Để lại Yamamoto lúng túng vẫn đứng nguyên tại chỗ

"Cha... Cha chỉ là muốn giúp con vui vẻ..." Ông cảm thấy rất khó hiểu, mình vừa làm sai sao?

"Bây giờ con cảm thấy giống như đang đưa đám ." Sài Trọng Sâm chán ghét cời áo ngoài, dường như mấy cô gái kia vừa làm dơ bẩn người anh.

Anh lộ ra vẻ mặt khó chịu, không khí nồng nặc mùi nước hoa lại càng khiến mặt anh nhăn lại. Anh thích mùi hoa thanh nhã, giống loại nước hoa người nào đó thường dùng, dường như mùi hương người đó thường thức cao cấp hơn nhiều, nhưng cô gái kia không thể nào bì kịp. Chỉ cần người kia liếc mắt nhìn anh một cái, hoặc khoe miệng khẽ nhếch lên thành một nụ cười, là có thể dễ dàng khiến ngực anh nóng rực, mạch đập loạn nhịp, hô hấp căng thẳng rồi.

Thế nhưng mấy cô gái mê trai này, vừa sờ vừa ôm một lúc chỉ khiến anh thấy buồn nôn, khó chịu. Hồng bét! Lại nghĩ tới người nào đó, haiz, mất hứng quá. Đã quyết định quên cô, thế mà giờ lại nghĩ tới.

Yamamoto còn mất hứng hơn, vẻ mặt ông ủ rũ. Quả nhiên, ông lại sai rồi, mỗi lần muốn giúp đứa con yêu quý, bồi dưỡng thêm tình cảm cha con, kết quả càng làm càng hỏng, lãng phí thời giờ. Con ông chính là thử thách lớn nhất của đời ông, đến giờ vẫn chưa thể khám phá hết! Bà xã ơi ~~ tôi nên làm thế nào bây giờ? Yamamoto nghĩ đến người vợ đã mất, càng thêm sầu muộn.

Nhìn trong đình viện vang lên thanh âm của mọi người, Sài Trọng Sâm phiền chán buông một câu: "Ồn quá!"

Yamamoto lập tức triệu tập đàn em, ngưng hẳn party, giải tán!

Không tới một giây, đồ đạc được dời đi hết, đám người cũng bị xua ra hết bên ngoài. Đám đàn em nghe theo chỉ thị của AJ, biết điều đứng chờ ở ngoài phòng, không dám ồn ào.

Đình viện khôi phục sự yên lặng, cỏ cây xum xuê, đắm chìm trong ánh trăng mờ ảo, Sài Trọng Sâm cảm giác tâm tư của mình cũng đang chìm đắm trong mê cung, cứ bay long vòng mãi một chỗ. Ngực đau, tổn thương không cách nào có thể chữa lành. Anrất đau khổ, thậm chí lười giấu diếm chuyện anh đang đau. Cho nên mới hại AJ lo lắng đã điện khẩn cho cha anh, chuẩn bị buổi party buồn cười tới vậy.

Yamamoto ngồi xuống, ở bên cạnh quý tử lộ vẻ bất lực. "Con à, cha biết con đang rất khổ sở, cha phải giúp con thế nào?"

Sài Trọng Sâm lãnh đạm nhấp một ngụm rượu. "Cha không cần lo mấy chuyện này, cha là cha của con, không cần phải cố gắng lấy lòng con." Như vậy quan hệ cha con sẽ rất biến thái, rất không được tự nhiên.

"Nhưng mà..." Yamamoto đau lòng gãi gãi đầu, than thở. "Cha thật xin lỗi con." Rất muốn đền bù cho con, rất muốn vì con làm chút chuyện, khó có được sự tự tin thường ngày, vì quý tử quá ưu tú kiệt xuất, khiến Yamamoto khó có cơ hội biểu hiện tài năng của mình, hết lần này tới lần khác ông không những tay điều khiển được.

Con thất tình, vậy phải làm sao? Ông vắt hết óc suy nghĩ. "Cha có thể giúp con tìm người con gái thích hợp, con nói cho cha biết, con thích người như thế nào. Cha lập tức giúp con an bài. Con muốn chân dài thì chân dài. Con muốn người có cơ thể đầy đặn thì sẽ có cơ thể đầy đặn, con muốn thích vị thành niên thì ..."

Sài Trọng Sâm trừng ông một cái, Yamamoto lập tức đổi lời nói: "Chỉ có vị thành niên là không được, khụ khụ, cha đã thay đổi triệt để, từ chính sách giám sát, duy trì phong tục thiện lương toàn giới Nhật Bản. Trừ vị thành niên là không được, những loại khác cha cũng có thể tìm người cho con. Con nói xem, nếu con thích Tiết tiểu thư như vậy, yên tâm, cha cũng có thể tìm giúp con một người giống cô ấy, chỉ cần con miêu tả chút cá tính của cô ấy, cha lập tức sẽ trở về Nhật Bản tìm giúp con!"

"Cha." Sài Trọng Sâm nhìn cha.

"Này."

"Cha bị điên rồi phải không?"

"..." Yamamoto dừng lại, lại bắt đầu cảm thấy mồ hôi chảy ròng ròng.

"Nếu như có thể tìm người thay thế, con có cần phải buồn như đưa đám thế không?" Sài Trọng Sâm cười cười, cười mà khổ sở như vậy, Yamato cảm thấy rất đau lòng.

"Này, này." Yamamoto cầm lấy chiếc khăn tay nhỏ bé lau mồ hôi. Con ông trình độ quá cao, ông rất cố gắng mà vẫn không đuổi kịp ý nghĩ của con.

"Cha."

"Sao con?"

"Cha còn nhớ mẹ không?"

"Cái này..." Chiếc khăn nhỏ bé dịch xuống khóe mắt, không chảy mồ hôi, thì lại là roi nước mắt.

Nhìn thấy cha đang gãi đầu, dáng vẻ không được tự nhiên, Sài Trọng Sâm thở dài, chậm rãi nói: "Tình cảm của con đối với Tổ Đình, cũng giống như tình cảm của cha với mẹ vậy, cha hiểu chứ?"

Yamamoto hít một hơi sâu, vỗ vỗ vai con, ngẩng đầu nhìn trắng rằm phát sáng. Người đàn ông lưng hùm vai gấu ấy, giọng mũi rất nặng nói: "Con à, cha rất muốn cho mẹ con có thể nhìn trắng rằm một lần nữa..." Ôm vai con, ông cảm khái nói: "Con rất giống mẹ con, rất có thiên phú nghệ thuật, rất hiểu cuộc sống tình thú, còn rất thông minh... Cha... Cha chỉ là một người đàn ông thô lỗ, cục mịch, cũng không hiểu nổi hai người, cha chỉ biết là... rất yêu mọi người..." Yamamoto cúi đầu, sờ sờ cánh mũi. "Chỉ cần có thể giúp con vui vẻ, cha cái gì cũng nguyện ý làm, thật đấy."

Sài Trọng Sâm vỗ vỗ lưng cha, anh không nói chuyện, bởi vì ... giây phút này, anh cũng giống, đang nhớ về mẹ. Lòng ngực vì đau đớn mà phình lên, gắng sức kiềm chế, nếu mở miệng, sẽ không ngăn được nước mắt.

~oOo~

"Chúng ta hãy vỗ tay chúc mừng Tổ Đình!"

Bốp bốp bốp ~~~ trong phòng họp, các biên tập viên dùng hết sức vỗ tay. Trong tiếng vỗ tay này còn có sự tham gia của bàn hội nghị trung ương uy phong凛凛, đó là: Tổng giám sát sảo, cùng với chủ bút ngồi bên phải. Nằm chính giữa trên bàn là bản thảo vừa được hiệu đính lại, tác giả chính là cái người mà được nêu đích danh ở chương trước! Khương Lục Tú tiểu thư.

"Quyển sách này nhất định sẽ tạo được tiếng vang lớn!" Xem xong cuốn sách biên tập Trương cứ tấm tắc khen mãi, không dứt miệng.

Tổ Đình như một ngôi sao mới nổi, quanh người tỏa hào quang lấp lánh, đang lúc mọi người đều lên tiếng khen ngợi cô thì trái lại vẻ mặt cô rất lãnh đạm. Giọng điệu rất bình thường nói: "Khương tiểu thư vì viết quyển sách này, bề quan rất lâu, lạnh nhạt với bạn trai, cô ấy thất tình, cho nên..."

Tổ Đình nói: "Tôi hy vọng bìa sách sẽ dùng tông màu đen Czech làm chủ đạo, ngoài ra tôi còn có một nguyện vọng: hi vọng có thể tuyên truyền quyển sách này, giúp nó đứng vị trí thứ nhất trong bảng xếp hạng."

"Được." Tổng giám lập tức đối với bộ phận PR hạ chỉ thị: "Tháng này tổng lực tuyên truyền quyển sách này."

Hội nghị kết thúc, mọi người chúc mừng Tổ Đình hoàn thành nhiệm vụ, lại một lần nữa có thể lấy được bản thảo của Khương tiểu thư. Nhưng chẳng thể khiến Tổ Đình cảm thấy vui vẻ.

Tổ Đình cầm lấy phiếu uống trà sữa miễn phí của Tinh Tinh, đi đổi trà sữa, ngồi ở bên ngoài cửa hàng, thưởng thức vị trà ngọt ngào, sau mười hai giờ trưa, cảnh vật thật là đẹp, lặng lẽ yên tĩnh, nhưng sao tim cô lại lạnh giá.

Phụ nữ không có tình yêu, tựa như hoa không có mùi thơm

Những lời Gia Lệ nói như vang lên bên tai. Tổ Đình khẽ kêu một tiếng, không có mùi thơm tự nhiên thì chịu khó xịt nhiều nước hoa một chút. Cô ở như thẳm, lấy điện thoại di động ra, kiểm tra cuộc gọi nhớ ——

Không có, anh không gọi điện thoại cho cô. Ngoài điện thoại ra, ngay cả bưu kiện cũng không có, hằng ngày các cộng sự đều nhận về rất nhiều thư tín, nhưng không có cái nào của anh, trước đây hân hạnh thường bày trò gửi mấy cái thư tín nhằm chán cho cô...

Tổ Đình dùng sức hút trà sữa, nhìn chỗ trống đối diện, không thể không thừa nhận, được rồi, là nghĩ anh. Còn thừa nhận, được rồi, là có chút khổ sở. Nhưng rồi cô lập tức tự an ủi mình, cũng chẳng sao cả, nếu như Sài Trọng Sâm quyết định buông tha cho cô, chẳng bao lâu sau, cô sẽ quen với việc không còn anh bên cạnh, nhất định là cô sẽ làm được.

~oOo~

"Quý tiến vũ của tôi ~~~ "

Đình viện nhà họ Sài, có chàng thanh niên kêu rên khe khẽ.

Bên kia, danh nhân trồng hoa Sài Trọng Sâm mà người thanh niên ngưỡng mộ, đang nằm trên ghế gấp dưới mái hiên, trên người mặc kimono màu đen,

trên mặt đang úp một quyển sách: vốn mở sách ra đọc, mái tóc đen dài, thân hình cao lớn. Ở dưới ánh nắng chói chang, lại có cảm giác quý dị, giống như đưa sai người từ cổ đại tới đây.

"Thầy, tiền bối, không phải thầy đã hứa giúp tôi cứu sống nó ư?" Thanh niên đang cầm bồn hoa quý tiền vũ còn ỉu hơn lúc trước, khóc rầm rức.

"Ha~~" phía dưới sách, đôi môi mỏng khinh miệt cười cười.

Chàng trai trẻ sững sốt. Không nghe lầm đấy chứ? Khi hắn đang kêu rên hết sức thương tâm như vậy, tiền bối lại còn cười hắn? Rất là vô tình đó.

"Đây là di vật mà cha tôi đã để lại..." Cậu thanh niên chán nản quỳ xuống đất, thương tâm khóc rống lên.

Lúc này, trong đình viện thanh âm còn trùng chít chít, mùi hoa cùng cây mùi phiêu tán khắp không khí. Bây giờ, cộng thêm thanh âm nức nở của người thanh niên, làm không khí nơi này càng có vẻ tối tăm hơn.

Nghe tiếng khóc thương tâm của chàng trai trẻ, Sài Trọng Sâm thờ ơ buông thông cánh tay, biếng nhác nằm một chỗ, giống như tất cả mọi chuyện trên đời đều chẳng liên quan gì tới mình. Rốt cuộc, khi thấy cậu nhóc khóc được năm phút, Sài Trọng Sâm bỏ quyển sách úp trên mặt, nhìn về phía chàng trai trẻ đang khóc nức nở.

"Cậu khóc thật đấy à?" Anh cười. Khủy tay cử động chậm rãi, hé mở vạt áo để lộ mảng ngực phía trước.

"Tiền bối..." Haiz, thanh niên vừa đỏ mặt. Đẹp trai quá!

Sài Trọng Sâm hất mái tóc dài ra phía sau lưng, ngồi dậy nhìn người thanh niên. "Tới đây."

Người thanh niên lập tức cầm chậu hoa đứng dậy, sau đó chạy như bay tới trước mặt Sài Trọng Sâm.

"Cậu tên là gì?" Sài Trọng Sâm hỏi.

"Lưu Mẫn."

Sài Trọng Sâm nhìn hắn, hỏi vấn đề kỳ quái: "Cậu... Đã từng yêu ai bao giờ chưa?"

"A?" Sao tự nhiên lại hỏi cái này?

"Trả lời tôi."

"Không có... Không có."

Sài Trọng Sâm khẽ thở dài nói: "Sau này, nếu có thích ai, nhớ phải đối xử với người đó thật tốt, đừng để cô ấy đau khổ."

"Ách..." Tiền bối có chút là lạ đó.

Sài Trọng Sâm nhận lấy quý tiền vũ từ trong tay của hắn, nhìn chăm chú vào chậu hoa héo rũ. "Tôi yêu một người con gái, bởi vì quá thẳng tính, quá đa nghi, hại tôi theo đuổi rất cực khổ." Nhớ cô, thật sự rất nhớ cô.

"Có người có từ chối tiền bối sao?" Không thể nào?

Sài Trọng Sâm mỉm cười, đặt chậu hoa lên chiếc bàn bên cạnh. "Bây giờ tôi sẽ chỉ cho cậu cách làm thế nào để chăm sóc cho quý tiền vũ, còn nói cho cậu biết bí quyết nuôi trồng. Việc đầu tiên là cần thay một cái chậu mới. Cái chậu này đã không thể cung cấp đủ chất dinh dưỡng cho nó rồi. Tỉ lệ đất và độ ẩm cũng không đúng, bốn mùa thay đổi, cần phải chú ý đến thuộc tính của thực vật và mức độ phù hợp của đất đai." Anh thấp giọng chỉ đạo.

"Tạ ơn Sài tiền bối chỉ giáo." Lưu Mẫn cảm kích lấy tay quệt quệt nước mắt.

Kế tiếp, Lưu Mẫn ngồi bệt xuống đất nhìn chăm chăm vào vị tiền bối đang nhẹ nhàng bung quý tiền vũ ra khỏi chậu, thay đất mới, thêm phân bón. Nhìn người đàn ông tóc dài lãng tử làm việc này, thời gian như ngừng lại trên nhịp những ngón tay của anh. Anh làm việc chăm chú, kiên nhẫn đến mức Lưu Mẫn ngồi bên cạnh xem cũng quên mất luôn cả thời gian.

Sài Trọng Sâm xử lý quý tiền vũ xong, viết bí quyết chăm sóc giao cho Lưu Mẫn. Sau đó đứng lên, mắt nhìn xuống Lưu Mẫn vẫn đang ngồi dưới đất. "Cứ làm theo cách tôi hướng dẫn, nó có thể sống cùng cậu tới đầu bạc răng long."

"Cám ơn, tạ ơn Sài tiền bối." Lưu Mẫn yên tâm, còn nghiêng mình kính cẩn chào Sài Trọng Sâm.

"Có chuyện muốn nhờ cậu đây." Sài Trọng Sâm vào nhà, mang bồn hoa thượng phẩm mà người trong giới mơ ước "Cơ nước quang" ra ngoài, giao cho Lưu Mẫn, còn đưa cho hắn một tờ giấy. "Đưa nó đến địa chỉ này giúp tôi."

"Tiết Tỏ Dĩnh?" Lưu Mẫn nhìn tờ giấy. "Cô ấy cũng là một nghệ nhân trồng hoa sao?"

Sài Trọng Sâm trong mắt lóe nụ cười. "Không, cô ấy không biết gì về việc trồng hoa đâu, nhưng cô ấy rất thông minh, có lẽ sẽ sớm biết đây là loại hoa

gi."

"Tiền bối, cô ấy không hiểu biết về nghệ thuật trồng hoa, cơ nước quang chăm sóc không đúng cách sẽ chết sớm." Luru Mẫn không giải thích được.

"Dụng ý của tôi là muốn để cô ấy chăm sóc nó chết càng sớm càng tốt, đi nhanh đi." Trên môi Sài Trọng Sâm nở nụ cười cao thâm khó lường.

Bạn đang đọc truyện *Theo Dấu Người, Hào Cực Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6

Các biên tập viên vây quanh chỗ ngồi của Tổ Đình, nhìn chăm chăm vào chậu thực vật kỳ quái vừa mới được đưa tới.

"Đây là loại cây gì vậy?" Biên tập họ Trương thắc mắc.

"Tại sao cảnh thì nhỏ mà quả lại giống như quả táo nhỉ?" Về mặt biên tập họ Lý đầy nghi ngờ.

"Kỳ lạ thật, chưa từng thấy chậu hoa cảnh nào như thế." Chủ bút cứ lăm bằm mãi.

"Lạ thật, đây rốt cuộc là gì? Tổ Đình, cô biết không?" Tổng giám xoa xoa cằm hỏi Tổ Đình.

"Mẹ kiếp, lại đưa tới cái thứ quỷ quái gì không biết." Quỷ quái thật, Tổ Đình đang ngồi lật sách tra cứu tên loại thực vật kia.

"Dường như nó không được ai chăm sóc lâu rồi..." Lý biên tập cảm lấy chén nước chuẩn bị tưới.

"Dừng lại!" Tổ Đình không ngẩng đầu lên, quát lớn khiến biên tập họ Lý dừng tay. "Trước khi biết nó là loại cây gì, không nên tưới nước."

"Không biết quả này có thể ăn được không nhỉ?" Trương biên tập đưa tay muốn chạm vào quả.

"Đề yên đó!" Tổ Đình tóm được tay của Trương biên tập. "Không được sờ linh tính, còn chưa biết loại quả này có độc không nữa."

Có độc? Lời vừa nói ra khiến mọi người đều sợ hãi mà cùng lui một bước.

"Không thể nào. Sài Trọng Sâm không hạ độc cô đâu." Chủ bút lạnh lạnh nói.

"Việc này rất khó nói..." Chẳng phải có rất nhiều vụ án mạng do hận tình xảy ra hay sao chứ? "Để tôi tìm hiểu rõ cái gốc cây quái vật này đã." Tổ Đình ôm lấy chậu hoa, bước ra khỏi vòng vây của mọi người, định rời đi.

"Cô quay lại đây cho tôi." Tổng giám nhíu lấy Tổ Đình. "Đang giờ làm việc cô định đi đâu chứ?"

Tổ Đình cười hắc hắc nói: "Chưa từng thấy loại thực vật nào như vậy, mọi người không muốn biết lai lịch của nó sao?"

Mọi người nhìn nhau, chẳng ai có chút biểu hiện tích cực nào cả.

Chủ bút lạnh lùng hỏi: "Cô đem nó đi, có chắc chắn sẽ biết được lai lịch thật của nó?"

Tổ Đình gãi gãi đầu, rồi lại cười cười nói: "Chẳng lẽ lại đùa sao, tôi là ai cơ chứ, mấy vị cao nhân trồng hoa tôi cũng biết đó."

"Đúng, cô quen biết rộng." Tổng giám cười. "Đi đi đi đi." Dù sao Tổ Đình làm việc kỹ lưỡng, thỉnh thoảng cho nghỉ ngơi chút cũng được, không cần so đo quá nhiều nữa.

Tổ Đình tuân lệnh, lập tức chạy đi truy xét quái vật trong tay.

Ba tiếng sau, từ trong nhà người bạn chuyên chăm sóc cây cảnh đi ra, cô đã nhận được đáp án.

Đây là cơ nước quang, là loại chậu hoa quý hiếm trồng, đáng sợ nhất —— nó rất khó trồng. Không phải lúc nào người ta cũng có dịp nhìn thấy nó. Nếu không phải Tổ Đình kiên trì, người bạn trồng hoa kia đã cố bắt cóc chậu hoa để giữ lại cho riêng mình. Tổ Đình ngồi nghe gần ba tiếng, ca ngợi cái người đã nuôi sống cơ nước quang này quả là một vị thần, thật lợi hại, vân vân.

Tốt lắm, bây giờ cơ nước quang rơi vào tay cô rồi, cái chậu hoa ngu ngốc này đã ở trong tay cô ——

Chuẩn bị chết đi !

Tổ Đình ôm cơ nước quang đi nhờ xe về nhà. Nhìn cơ nước quang, cô mỉm cười. Bất chợt lại cảm giác trong lòng có chút ảm đạm buồn bã. Quay đầu nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ, cô trầm tư —— không có Sài Trọng Sâm chăm sóc, cơ nước quang có thể sống mấy ngày? Anh cố ý đưa đến loại thực vật yếu ớt như vậy, là có ý gì...

Sau khi về đến nhà, Tổ Đình đặt cơ nước quang ở trên bàn làm việc cạnh giường.

Đến đêm, qua ánh trăng soi bên ngoài cửa sổ, Tổ Đình nằm trên giường thầm đánh giá chậu cơ nước quang.

Trong không gian yên tĩnh, cơ nước quang giống như có thể nói, cô phảng phất nghe thấy nó nói: "Sài Trọng Sâm nhớ cô, muốn cô tìm anh ta."

"Không có Sài Trọng Sâm, mày có thể sống mấy ngày?" Tổ Đình nhìn cơ nước quang tự ước lượng, thật giống như lại nghe cơ nước gọi ——

"Không muốn ta chết, mau mạng ta đi tìm anh ta."

"Sài Trọng Sâm khỏe không? Đạo này anh ấy thế nào?" Yên lặng nhìn cơ nước quang, nghĩ tới Sài Trọng Sâm.

Cô nhòm dậy, khẽ vươn tay, đầu ngón tay chạm vào quả.

"Mày có thể ăn sao? Mày là loại trái cây gì vậy?" Tổ Đình cười khanh khách vừa hỏi, vừa ngây ngốc chui vào trong chậu.

Sài Trọng Sâm, tôi đã bại dưới tay anh rồi!

~oOo~

Ba ngày sau, Tổ Đình quyết định: đem trả cơ nước quang cho chủ nhân của nó. Không còn cách nào khác, mới ba ngày thôi mà trái cây đã héo lại, cảnh cây cúi xuống ứa vàng. Cảm giác nó sắp chết, cô vội vàng đi tìm Sài Trọng Sâm.

Buổi tối, cầm cơ nước quang đi trên đường, ánh trăng như nước, trên mặt đất cái bóng chập chờn, cảm giác thật sự rất lạ.

Tổ Đình khẽ nhấn chuông cửa, không biết tại sao, tim đập rộn lên, gương mặt nóng dần, có chút khẩn trương vội vã. Phải chăng vì mấy ngày nay bọn họ không gặp nhau?

Cửa mở ra, Sài Trọng Sâm nhìn thấy cô, đôi mắt đen đen khẽ rung động, một cảm giác đau lòng pha lẫn với niềm vui sướng nho nhỏ, thậm chí anh cảm thấy được an ủi. Anh che giấu sự vui mừng bằng cách nhướn mày nhìn cô, cặp mắt kia cứ như muốn soi thấu cô.

"Em gầy đi nhiều."

"Gần đây có rất nhiều việc." Cô tránh không nhìn vào đôi mắt như có lửa đó.

"Sao mắt bị thâm nhiều vậy?"

"Anh không biết ngồi chỉnh bản thảo cũng làm tổn thương thị lực sao?"

"Mắt quầng thâm rất nghiêm trọng, em ngủ không ngon à?"

Tổ Đình run sợ, trừng anh một cái. Miệng anh nhếch lên thành nụ cười, vẻ mặt có chút đắc ý, từ vẻ mặt của anh Tổ Đình ý thức được mình rất yếu thế, có chút chật vật.

Đứng, nhìn qua sẽ thấy cô thật thê thảm. Đứng, cô ăn không ngon ngủ không yên. Đứng, trong đầu cô rất muốn chối cãi về nguyên nhân gây nên tình trạng bây giờ của cô, nhưng trong lòng đã quá rõ ràng, cô tiêu tụy như vậy cũng là tại gã đáng ghét trước mặt. Thế mà bây giờ anh ta lại có thể vui vẻ, kiêu ngạo rồi sao?

"Cầm lấy!" Đem cơ nước quang cho anh, Tổ Đình xoay người rồi đi.

Sài Trọng Sâm giữ tay cô lại, dễ dàng kéo cô trở về, khiến cô ngã vào ngực anh.

"Giúp anh một việc." Anh nói.

"Sao?"

"Cầm lấy." Sài Trọng Sâm lại ấn cơ nước quang vào tay cô, Tổ Đình đành phải giữ lấy.

"Làm gì?" Cô tức giận.

Sài Trọng Sâm kéo cô vào trong lòng, ôm chặt. Cô vội vàng giữ lấy chậu cơ nước quang, sợ làm rơi nó, mà Sài Trọng Sâm thì lại đang ôm chặt cô, chặt đến mức cô cảm giác không thể thở nổi. Qua làn áo, cô có thể cảm nhận được nhịp đập trái tim anh.

Nghe thấy tiếng anh thì thầm bên tai: "Anh nhớ em quá." Giọng nói trầm thấp dịu dàng, có chút đau thương, khiến trong lòng cô cũng cảm thấy chua chát.

Anh cảm thấy thỏa mãn khi ngửi thấy mùi nước hoa quen thuộc, chớp mũi cọ nhẹ nhẹ vào mái tóc suôn dài mềm mại của cô, khẽ thở dài, ảo não nói: "Em làm anh giận muốn phát điên được... Anh không biết phải làm thế nào với em nữa... Anh yêu em." Anh đầu hàng, những lời này, chính là lá cờ hàng của anh.

"Anh là đồ ngốc." Tô Đình cúi đầu, ánh mắt như có một màn sương phủ lên, nghẹn ngào nói.

"Em có biết chậu hoa này là gì không?" Anh áp mặt vào má cô, giọng nói dịu dàng vọng bên tai cô, còn có hơi thở ấm áp của anh làm tai cô nóng rực lên.

"Nó là cơ nước quang."

"Em giỏi lắm."

"Gì cơ?"

Sau đó, anh nhẹ nhàng ôm lấy khuôn mặt cô, cúi đầu xuống hôn cô, dường như đồng thời đánh tan nỗi lo âu trong lòng cô.

Tô Đình không phản kháng, trên thực tế, cũng không có tay để có thể đẩy anh ra. Đến lúc đầu óc có phản ứng lại thì đôi môi nóng bỏng ấy đã chiếm đóng môi cô mất rồi. Anh ôm chặt lấy cô, đầu lưỡi ngang ngược xâm nhập miệng cô, bá đạo cướp đoạt hơi thở của cô... Cô ngơ ngẩn, dạ dày căng thẳng, giống như có một ngọn lửa lớn cháy trong lòng.

Trong ánh trăng dịu dàng, Tô Đình ôm chặt cơ nước quang, đầu gối như nhũn ra. Sài Trọng Sâm giữ bả vai cô. Áp sát vào ngực mình, nhiệt tình hôn cô.

Tình cảm bị đè nén bao lâu trong lòng, bây giờ được dịp bộc phát. Mùi thơm của cơ nước quang, mùi thơm của từ vải áo ki-mô-nô, còn có thân thể ấm áp của anh khiến Tô Đình đột nhiên mơ màng.

Sài Trọng Sâm tham lam ngấu ngiến môi cô, cô vẫn cứ xinh đẹp như vậy. Mấy ngày liên tiếp nhớ nhung, dục vọng càng kích thích, tình cảm đối với cô không những không giảm mà càng kịch liệt, như thiêu đốt trái tim anh! Thậm chí anh có thể nghe thấy rõ trái tim mình đang đập loạn, thân thể cũng bởi vì cô mà nóng lên.

Làm sao anh có thể rời bỏ cô cơ chứ? Nữ thần của anh, có cô bên cạnh khiến anh thấy vui vẻ. Cô khiến anh nổi giận, nhưng lúc này đây, khi ôm cô trong tay, tất cả mọi chuyện buồn phiền như chưa từng tồn tại. Cô làm tổn thương anh, khiến anh có cảm giác thất bại, anh có cảm giác bất lực nhưng lúc này lại cảm giác thực sự rất vui vẻ?

Anh lại ấn môi mình vào môi cô một lần nữa, hôn đến mức cô thở không nổi, lúc này mới buông cô ra, thỏa mãn nhìn cô. Bởi vì bị hôn nhiều, ánh mắt của cô trong vắt trông thật cuốn hút, gương mặt đỏ ửng lên, cánh môi cũng bởi vì những nụ hôn mà căng mọng, lóe sáng bóng, vô cùng, vô cùng gợi cảm.

"Em, vắng đầu..." Tô Đình thở hổn hển nói.

Đôi mắt đen của Sài Trọng Sâm trở nên sâu thẳm, anh tóm lấy cơ nước quang, một tay đặt chậu hoa ra chỗ khác, kéo tay phải của cô, đẩy cô tới trước cửa, tay trái giữ lấy cổ tay cô, ép chặt cô trên cánh cửa.

Tô Đình ngây ngốc ở trước cửa, tâm hoảng ý loạn, không biết phải làm sao. Về mặt rất xa lạ, đôi tròng mắt đen ngó chừng anh. Ánh mắt chính là không hề phép, mang hàm ý xâm phạm.

Anh ép thân tới, bầu không khí nóng bỏng vây lấy cô, khiến cô sợ hãi, cả người như mềm đi dựa vào cánh cửa, phòng thủ cuối cùng đã hạ xuống, cô như rơi vào vực sâu không đáy.

Anh áp sát hơn, làn môi nóng một lần nữa miết lên môi cô, mút nhẹ cánh môi hồng, cô nhắm mắt lại, thân thể run rẩy, những sợi lông tơ bị hưng phấn mà dựng đứng lên, cô cảm giác mình đang tan chảy, sự tan chảy ngọt ngào.

Anh lại hôn cô, thân thể cường tráng cứng như thép ấy chống đỡ cô, anh bắt đầu xâm chiếm miệng cô lần nữa.

Cô không phản kháng, cũng không còn ôm lấy anh, chẳng qua là ngây ngốc, e thẹn lẫn say mê, đắm mình trong những nụ hôn, cùng anh triền miên, hưởng ứng nụ hôn của anh.

Hành động to gan này, cũng chính là « cờ hàng » của cô với anh.

~oOo~

Cơ nước quang trở lại vị trí ban đầu của nó, trong phòng khách, bên cạnh bình pha trà đang phun hơi. Sài Trọng Sâm và Tô Đình ngồi đối diện nhau bên chiếc bàn kiểu Nhật, lặng lẽ ngồi thưởng trà.

Cố ý quên đi những hành động lúc nãy, Tô Đình có chút ảo não, tâm loạn như ma, nhưng vẫn cố tự trấn tĩnh, cầm chén trà cùng anh nói chuyện phiếm.

"Trước kia nghĩ anh trồng hoa... mấy loại cây cảnh chẳng qua chỉ là hứng thú nhất thời, không nghĩ tới có thể nuôi ra cơ nước quang, thì ra còn rất chuyên nghiệp..."

"Anh làm bất cứ chuyện gì cũng rất chân thành, một khi đã hạ quyết tâm, sẽ không dễ dàng dao động." Anh cố ý nói với cô.

Cô không ngốc, nghe ra ý tại ngôn ngoại.

Bây giờ cô còn có thể mặt dày nói bọn họ chẳng qua chỉ là bạn bè hay sao? Lần trước uống rượu say mới phạm sai lầm, lần này là do đâu? Mới vừa rồi thậm chí cô còn hưởng ứng nụ hôn nóng bỏng của anh.

Minh sao vậy chứ? Tô Đình tránh tầm mắt anh, tâm thần không yên. "Thảo nào mỗi khi anh ra sách, lượng tiêu thụ cũng rất tốt." Rất xấu hổ, cô vội vàng tìm đề tài khác để nói.

"Anh đã mua tiểu thuyết của Khương Lục Tú, phải thừa nhận rằng cô ấy viết rất tốt, nhưng anh đánh giá cao năng lực biên tập của em hơn."

"Quyển sách này Khương tiểu thư đã dồn biết bao nhiêu tâm huyết, tất nhiên em cũng phải dồn hết sức để làm cho, uhm..." Hăng giọng, rất tốt, không có nói lúng túng. Đầu là do... những nụ hôn chết tiệt vừa rồi, làm hại cô không được tự nhiên. Nhấp một ngụm trà, vội vàng túm lấy túi xách định cáo từ.

"Đã muộn, em..." Cô phát hiện một bên túi xách bị anh giữ lại.

"Ngồi chơi lúc nữa đi."

"Ừm..." Tô Đình ngồi xuống, nhưng lập tức hối hận, bởi vì Sài Trọng Sâm lại bắt đầu nói lung tung.

Hiển nhiên lần này anh đã quyết tâm, muốn đem vấn đề của bọn họ mở ra, nói thẳng câu chuyện còn dang dở, tiến thẳng đến vấn đề trọng yếu ——

"Lần trước em nói, cha em muốn gả em cho ai thì em sẽ lấy người đó..." Cho nên vấn đề chính là cha cô.

Tô Đình mặt trầm xuống, cắt đứt lời của anh: "Chúng ta lại muốn cãi nhau sao?" Bíp bip bip bip bip bip bip bip, trong lòng giống như vang lên một hồi chuông cảnh báo.

"Lần này anh sẽ không nổi giận nữa, anh chỉ muốn làm rõ tất cả mọi lý do mà thôi." Anh lười biếng nói.

"Nếu đã xong rồi sao còn bàn đến chuyện hôn nhân đại sự của em làm gì nữa?" Bíp bip bip bip bip bip bip bip ~ Tô Đình bắt đầu phòng ngự. Cho rằng hôn cô đến mức khiến cô choáng váng đầu óc, thì mọi chuyện sẽ thay đổi sao? Cô cảnh giới, bắt đầu võ trang.

Sài Trọng Sâm chú ý ngay điều đó, cô lại bắt đầu cái thái độ phòng thủ quá độ. Haiz, khổ ghê, yêu đúng cái cô nàng hơi chút là nhe nanh trợn mắt. Anh rất thông minh, không thể chọc giận cô, anh sẽ cố gắng thật ngoan. Vừa mới ăn đủ đau khổ, chắc chắn anh không ngốc đến mức giẫm lên vết xe đổ.

Anh cố ý ra vẻ bất cần nói: "Bởi vì em nói anh là người bạn tốt nhất của em, tất nhiên anh nên quan tâm đến hôn nhân đại sự của em rồi, điều này không hợp lý hay sao?"

"Có sao? Em nói lúc nào nhỉ?" Có vẻ mơ hồ quá!

"Chờ anh chút." Sài Trọng Sâm trở về phòng, đem nhật ký mang tới, mở ra ngày nào đó đêm nào, chỉ vào một đoạn, đọc lớn ——

"Anh đã nói với em rằng nếu như chỉ có thể làm bạn thì anh muốn là người bạn đặc biệt nhất. Em đã nói, anh đã là người như vậy rồi." Sài Trọng Sâm để xuống nhật ký, dò xét Tô Đình. "Chính em nói đấy nhé."

Tô Đình cực kỳ ngạc nhiên, có phải mấy vị nhà văn này đều bị bệnh nghề nghiệp là viết bút ký, đem những lời người khác nói ghi lên trên giấy? Kinh khủng!

Tô Đình ngồi thẳng, khẽ háng giọng. "Được, anh thích nghe thì em sẽ nói cho anh biết. Tuần này, em sẽ phải đi tới nhà hàng Diệu Hoa xem mắt, cha em đã quyết định rồi. Buổi sáng đi xem mắt một vị công chức nhà nước, buổi tối thì gặp một kiến trúc sư."

Lúc này nước nóng đã sôi, âm thanh bip bip của bình trà vang lên không ngừng. Tô Đình chỉ vào bình trà: "Kìa, nước sôi rồi!"

Khói nước bốc lên nghi ngút, tiếng bip bip vang lên thật chói tai, nhưng Sài Trọng Sâm vẫn cứ ghệt mặt ngồi đó như không nhìn thấy.

Anh không nghe làm chứ? Cô sẽ đi xem mắt? Chết rồi! Anh phải nhanh chóng nghĩ cách, đúng vậy, không cần quá lo lắng, chỉ cần nghĩ ra biện pháp tốt là ổn rồi. Nhưng mà anh vẫn còn chưa nghĩ ra đối sách, cũng chưa từng nghĩ Tô Đình sẽ đi xem mắt với người khác, mặc áo cưới kết hôn mà chú rể không phải là anh! Ý nghĩ đáng sợ đó vừa xuất hiện, khiến anh lo lắng!

"Nước sôi rồi kìa!" Tô Đình nhắc nhở lần nữa, không biết nên ngồi yên chờ anh hay đứng dậy làm cho rồi. Cuối cùng quyết định, cô xắn tay áo, tiếp nhận công việc pha trà. "Là tại tự anh muốn biết, nghe xong lại biến thành như vậy." Đúng là đồ ngốc mà!

Tô Đình rửa chén, đổ bã trà, thay một bình trà mới, còn châm trà giúp anh. "Đây, anh uống trà đi."

Sài Trọng Sâm trầm mặt lại, cố gắng trấn tĩnh. Hỏi cô: "Em sẽ kết hôn với một công chức nhà nước hoặc kiến trúc sư sao?"

"Không biết, quan trọng là đó là người cha em thích."

"Em có thể có được sự gần gũi giữa hai người sau kết hôn sao?"

"Tỷ lệ không lớn, nói thật ra em cũng không muốn gần gũi giữa hai người xa lạ, chẳng qua là cho cha em một cái công đạo, em không tính toán gì việc kết hôn ấy cả."

Cô đi cô lệ, không thể nào lập tức lập gia đình ! Anh tự an ủi mình, nhưng vẫn vì tin tức này mà giật mình lo sợ.

Anh nâng chén, nhấp một ngụm trà, lại đặt cái chén xuống, nhìn cô. "Nếu như em kết hôn, anh nhất định sẽ chịu không nổi."

Tổ Đình buồn cười hỏi: "Tại sao? Muốn tự sát ư?" chẳng qua cô chỉ nói đùa, nhưng cặp mắt đen láy của anh nhìn cô chăm chăm cũng không buồn chớp mắt, khiến cô cảm thấy lo lắng, lông tơ như dựng đứng. "Đây, em cảnh cáo anh, em xem thường nhất chính là cái kiểu động chút là đòi tự sát của anh đó."

Sài Trọng Sâm nhăn mặt, cười khổ nói: "Mấy ngày không gặp em, anh mơ thấy một giấc mơ."

"Mơ thấy cái gì?"

"Mơ thấy em đang mặc lễ phục áo cưới thật xinh đẹp, lộng lẫy. Đứng trước bàn thờ Chúa, em đồng ý theo anh cả đời."

"Đúng là nằm mơ có khác." Tổ Đình ha ha cười.

"Bây giờ em đang ngồi đây nói chuyện với anh, nhưng anh thấy em nói chuyện với người khác dường như còn uyển chuyển hơn." Anh cũng cười, trong nụ cười ấy cất giấu sự bao dung vô hạn.

Tổ Đình ngậy ngốc, khuôn mặt hiện lên vẻ suy tư. "Dường như ..."

Sài Trọng Sâm kéo kéo cô lại gần. "Tổ Đình, cho dù không thể kết hôn cũng không sao, chỉ cần thỉnh thoảng có thể cùng em ngồi uống trà nói chuyện phiếm, anh cũng cảm thấy rất hạnh phúc."

Ánh mắt dịu dàng của anh, hấp dẫn toàn bộ sự chú ý của cô. Nhìn anh như vậy, trong tim cô tràn ngập cảm giác vui sướng, lời nói của anh khiến tim cô đập nhanh hơn. Cô cúi đầu, cảm chén trà, cười cười.

"Anh đúng là một quái nhân." Thoạt nhìn lạnh lùng, nhưng thường khiến cô cảm thấy ấm áp.

"Em cũng là quái nhân mà." Khóe môi anh nhếch lên thành một nụ cười lười biếng.

"Em?"

"Đúng."

"Em kỳ quái chỗ nào chứ?" Tổ Đình kháng nghị.

Anh mỉm cười với cô, đôi mắt ấm áp, nhẹ nhàng nói: "Thoạt nhìn thì em rất khéo léo giỏi giang, nhưng thực ra đôi lúc cũng rất hậu đậu. Dáng vẻ thì rất thông minh nhưng đôi lúc lại rất ngốc nghếch. Nhìn qua người ta sẽ cho rằng em là người có tính độc lập cao, lạnh lùng nhưng càng ở bên cạnh lâu càng thấy em là người rất quan tâm người khác. Em là người có tình thương lớn giống như tình mẹ, như Thánh mẫu Maria..."

"Thánh mẫu Maria?" Tổ Đình nghi ngờ nhìn anh dò xét rồi bọn họ cùng nhau bật cười lớn.

Anh ngồi sát lại gần cô, yêu chiều xoa nhẹ má cô, ánh mắt lóe lên nụ cười hạnh phúc.

"Nếu ai cưới được em, người đó thật hạnh phúc."

Đêm đó, dù Tổ Đình không uống rượu, nhưng lúc rời đi lại giống như đang say khướt, là vì đã bị Sài Trọng Sâm đánh bật ba hồn bảy vía mất rồi.

~oOo~

"Hai người chính thức hẹn hò rồi hả?" Trương biên tập hỏi Tổ Đình.

"Không có." Tổ Đình lắc đầu, đang cố sức để có thể hát xì.

"Hoa là ai tặng thế?" Lý biên tập chỉ vào bó hoa hồng đỏ trên bàn làm việc của Tổ Đình.

"Sài... Sài, Hmm~~" Dị ứng với phấn hoa thật là mệt nha.

Trương biên tập và Lý biên tập liếc nhau một cái, gật đầu cùng kêu lên nói: "Chắc chắn là của Sài Trọng Sâm rồi."

Hai vị biên tập hướng về phía Tổ Đình lắc đầu, chép miệng không ngừng, bọn họ như thế mà không yêu nhau mới là lạ đó.

Lý biên tập mắng: "Nói sao!"

Trương biên tập hừ lạnh: "Đối trá!"

Tổ Đình chảy nước mắt, xoa mũi giải thích: "Chúng tôi chỉ là bạn tốt."

Hai vị biên tập ngửa đầu, kêu thật to một tiếng, nói rõ không tin.

"Hoa hồng rất đẹp đó." Chủ bút đi tới nâng bó hoa lên thưởng thức, Tổ Đình hắt xì liên tục, chủ bút dò xét Tổ Đình. "Vẫn còn hắt xì sao, cô bị dị ứng với phấn hoa à?"

"Hình như là... Hmm~~" Tổ Đình hắt xì một cái thật lớn.

"Ai da, vậy thì bó hoa này tặng cho tôi là được rồi." Chủ bút thổi nhẹ lên những cánh hoa.

"Dừng lại." Tổ Đình đưa chân cản cô ta, ánh mắt lộ ra sát khí. "Đề hoa xuống!" Muốn cướp hoa của cô sao, cũng to gan lớn mật gớm!

Chủ bút và các biên tập dò xét Tổ Đình, chủ bút hỏi: "Cô và Sài tiên sinh có phải đang hẹn hò không? Gần đây thường thấy anh ấy đến đón cô mỗi lúc tan tầm."

"Không có, thật không có." Tổ Đình dùng sức lắc đầu.

Chủ bút mắt liếc dò xét Tổ Đình: "Giả mù sa mưa!"

"Ha ha ha ha ha ha ha~~" Tổ Đình ngẩng đầu giật mình cười, đập nhẹ vào vai chủ bút rồi cười ngọt ngào nói: "Chủ bút nói chuyện thật thú vị, rất có hài hước đó."

Mấy biên tập viên nhìn chằm chằm Tổ Đình, tay ngứa ngáy, rất muốn đập cho cô một trận.

Tổng giám lại gần, đặt một tấm thiệp lên bàn làm việc của Tổ Đình. "Buổi tối tôi khách sạn KK dự tiệc, ăn mừng tác phẩm mới của Khương Lục Tú được xếp hạng bán chạy nhất."

"Khương Lục Tú sẽ không đi đâu." Tổ Đình đem thiệp trả lại cho Tổng giám. "Cô ấy không thích tham gia các bữa tiệc." tâm trạng Khương Lục Tú đang buồn chán, chắc chắn sẽ không ra khỏi cửa

Tổng giám đem thiệp đẩy trở về. "Tôi biết cô ấy sẽ không tới, là nhà xuất bản chúng ta lên ăn mừng, coi như đền bù cho các đồng nghiệp đã mệt nhọc công sức suốt thời gian qua."

"Tôi biết rồi, vậy còn cần đưa thiệp cho tôi làm gì? Đạo này lại còn bày đặt lễ nghĩa nữa à?" Tổ Đình cười cười, lại đem thiệp đẩy qua.

Tổng giám nhìn chằm chằm cô, tâm trạng bắt đầu giống với mọi người xung quanh, thật muốn đập cho Tổ Đình một trận. Gần đây Tổ Đình vui vẻ cái gì chứ? Suốt ngày tám chuyện loạn cả lên, rồi thỉnh thoảng lại còn cười ngây ngô, vô si nữa chứ. Chán quá đi!

Tổng giám lạnh lùng nói: "Ai nói thiệp này là cho cô? Thiệp là cho Sài Trọng Sâm."

"Gì chứ? Chúng ta đi giao lưu hữu nghị còn lời anh ta theo làm gì?"

"Chúng tôi muốn anh ta!" Chủ bút, Tổng giám, các biên tập toàn bộ nhìn chằm chằm Tổ Đình cùng đồng thanh kêu lên.

Tổ Đình ngơ ngẩn, ông trời ơi~~ những cô gái độc thân này ham muốn suýt ca đến vậy sao?

"Anh ta nhất định sẽ không tới đâu." Tổ Đình nhận lấy tấm thiệp, định bụng lát nữa sẽ tìm nơi nào đó kín đáo sẽ hủy nó đi.

"Tôi sẽ đích thân gọi điện lần nữa mời anh ta, nếu để cho tôi biết cô không mang thiệp tới mời anh ấy, cô chết chắc rồi!" Tổng giám quăng tấm thiệp xuống đi ra ngoài.

~oOo~

Buổi tối ở câu lạc bộ, các biên tập viên chứng tỏ rõ trình độ trang điểm của mình: dùng tất cả mọi kỹ năng, thủ thuật để làm cho mình xinh đẹp hơn. Tất nhiên là phải xịt nước hoa, nhất định phải trang điểm, còn phải đi làm đầu, bữa tối chắc chắn sẽ không ăn, nếu mặc quần thì phải mặc quần cạp trễ, còn cổ áo đương nhiên càng thấp càng tốt, ngoài ra còn dùng áo nâng ngực cho thật quyến rũ, chân đi giày cao gót, thắt lưng thắt chặt, dùng sức hít sâu, cố gắng giữ vững vẻ đẹp hoàn mỹ của cơ thể, tất cả những việc làm trên chính là để cung nghênh Sài đại soái ca tới, chuẩn bị dùng điện áp cao tăng không biết là bao nhiêu nghìn volt gọi cảm để áp điện anh~~

Rốt cuộc, Sài Trọng Sâm đã xuất hiện.

Các biên tập đang muốn phỏng điện với anh, kết quả chỉ cần vừa nhìn thấy anh, nhìn thấy thân hình phong độ của anh, cùng đôi mắt quyến rũ đã đủ phỏng điện chết các biên tập rồi!...Các nữ biên tập viên lúc này mạnh vì gạo, bạo vì tiền, không phải là cà lăm, chính là con mắt ngốc, nhìn Sài tác gia, thoáng chốc xấu hổ.

Hmm ~ các cô mờ to tầm mắt thường thức suất ca, thật không uống công các cô tham gia, người này quả có gu thẩm mỹ rất cao. Các coo chăm chú nhìn Sài Trọng Sâm, tìm đập tình thích không cách nào kìm lại được.

Sài Trọng Sâm chỉ mặc một chiếc vest nhưng đơn giản của Pháp, bên trong mặc áo sơ mi đen bằng tơ tằm, không cài ba cúc áo đầu, mở ra một khoảng lớn lồng ngực, cơ ngực như ẩn như hiện. Thấy cảnh đó, tất cả các nữ biên tập viên đều thấy nhiệt huyết sôi sào, vội vàng ôm khăn giấy bịt mũi, hận không được vùi mình trong lồng ngực ấm áp kia triển miên đêm ngày.

Anh xuất hiện, sau đó đi từng bước vững chãi, gờ tay bắt tay từng người, tràn đầy ưu nhã tự tin, khoe môi nhếch lên thành nụ cười lười biếng, đôi mắt đen thâm thúy đã tìm thấy mục tiêu.

Các biên tập xuân tình nổi lên xông lên chào hỏi Sài Trọng Sâm, nhưng mọi người bị anh nhanh chóng bỏ qua. Chưa tới năm phút, anh đã đi tới bên cạnh mục tiêu của mình ——

Mục tiêu Tiết Tổ Đình, đang cùng Lý biên tập đo tửu lượng.

"Để anh giúp em." Sài Trọng Sâm động thủ hỗ trợ.

Tổ Đình cố ý không nhìn anh, thấp giọng cảnh cáo: "Đứng xa em ra một chút" Mọi người đã nghi ngờ cô hẹn hò với Sài Trọng Sâm, thế mà người này còn cố ý đứng gần nữa.

Sài Trọng Sâm cố ý ghé vào bên tai cô thì thầm: "Anh muốn hôn em quá."

"Muốn uống rượu a? Ha ha ha ha ha, lập tức rót cho anh một chén ~" Tổ Đình giẫm lên chân anh.

"Sài tiên sinh, đã lâu rồi không thấy anh ra tác phẩm mới, tiến độ như thế nào a? Có thể tiết lộ một chút được không?" Trương biên tập bước tới đây lấy lòng, cô sôi nổi giả bộ đáng yêu, bộ đồ bó sát trên người càng làm tôn rõ những đường cong cơ thể cô.

Tổ Đình cảm thấy đau đầu mất, chớp mắt vài cái, cúi đầu chăm chú vào chai Kê Vĩ Tửu bằng thủy tinh trong suốt.

"Cho anh chén nữa, rượu này khá là ngon." Sài Trọng Sâm quay qua nói với Tổ Đình, lơ đãng câu hỏi của biên tập họ Trương.

"Người ta đang hỏi sách của anh kia." Tổ Đình cắn răng nhắc nhở anh.

"Anh muốn cho thêm nhiều Vodka một chút." tay phải Sài Trọng Sâm ôm vai cô, tay trái nắm chặt tay cô đang pha Kê Vĩ Tửu, cùng cô pha trộn rượu.

"Em có thể tự làm được." Tổ Đình cắn răng.

"Không sao, để anh giúp em." Anh nói nhỏ vào tai cô.

Trương biên tập và Lý biên tập nhìn bọn họ chăm chăm, rồi cùng nhất trí đồng thanh hỏi ——

"Hai người đang hẹn hò phải không?"

"Có phải đã yêu nhau rồi không?"

"Ha ha, nói nhăng nói cuội gì đó?" Tổ Đình đưa cho Sài Trọng Sâm một chén rượu, rồi tránh một bước xa anh. Cô nắm tay hai vị biên tập, kéo các cô đi nghe đồng nghiệp ca hát.

Sài Trọng Sâm thật là lợi hại, đứng ở bên quầy bar có vài phút, mấy vị biên tập cùng các em phụ tá trẻ tuổi đã nhanh chóng vây quanh anh.

"Dạo này Sài tiên sinh đang bận chuyện gì hay sao?"

"Không có gì." Sài Trọng Sâm trả lời cho có lệ, ánh mắt đuổi theo Tổ Đình.

"Mấy hôm trước anh gửi cơ nước quang tới nhà xuất bản, vậy cách nuôi thể nào vậy a?"

"Tùy tiện nuôi." Hần nhìn Tổ Đình, ở trong lòng thầm khen! Thật xinh đẹp, dù nhìn ở góc độ nào cũng thấy gần đây rất xinh.

"Chiếc áo vest của anh rất đặc biệt, là do nhà thiết kế của Nhật đặc biệt thiết kế hay sao?"

Sài Trọng Sâm quyết định đi, lúng búng Tổ Đình, bỏ lại một bầy phụ nữ ngưỡng mộ anh ở sau lưng.

Lúc này, ánh đèn sân khấu đột nhiên tập trung trên người Sài Trọng Sâm, trên bục là Tổng giám đốc nhân đã uống say khướt, nắm Microphone rống lên: "Bây giờ xin cho một tràng pháo tay hoan nghênh Sài tiên sinh lên sân khấu ca hát ~ "

YES! Quần chúng hoan hô vỗ tay.

Phi~~ Tổ Đình cười, có nghe lắm hay không? Bảo Sài Trọng Sâm hát á? Anh nghe Beethoven, Tiêu bang nữa, sao anh có thể hát được chứ?

Sài Trọng Sâm bị đẩy lên sân khấu, Tổ Đình cùng với một biên tập khác nhìn về phía anh. Tổ Đình cười vui vẻ nhất, thậm chí cô còn nháy mắt khiêu khích với Sài Trọng Sâm đang ở trên sân khấu, giống như đang nói "Ai kêu anh tới, lần sau thì chừa nha" !

"Sài tiên sinh muốn hát bài gì nhỉ?" Tổng giám cầm mic lên, dáng vẻ say rượu vừa nãy biến mất tiêu từ lúc nào.

"Tôi không biết hát." Sài Trọng Sâm đẩy mic ra.

Tổ Đình cười trộm.

Tổng giám đưa mic lần nữa. "Muốn hát gì cũng được, cùng mọi người vui vẻ đi, không cần câu nệ, khách sáo gì hết."

"Ai khách sáo với cô vậy?" Sài Trọng Sâm dò xét Tổng giám.

Rất tốt, cái này mới lạnh lùng làm sao? Không khí hiện trường lâm vào tình trạng lung túng, qui dị.

Tổng giám bị hỏi đều còn ha hả cười, say thì cần quan tâm gì chứ.

Tổ Đình và các biên tập viên chảy mồ hôi lạnh ròn ròn, các cô bắt đầu cá cược, vì mặt mũi của nhà xuất bản, số người thua phải kéo quản lý đi xuống.

"Một bài là được rồi..." Tổng giám vỗ bả vai Sài Trọng Sâm lần nữa, tiếp tục lần nữa!

Rất đau đó, Sài Trọng Sâm đẩy mic ra. "Tôi thật sự không biết hát."

"Tốt, tốt nha, được rồi ~~" Tổng giám vẫn cứ ngu ngơ nhét mic.

"Tôi không biết."

"Làm sao có thể? Không nên khách sáo nữa, ha ha ha."

"Tôi nói không được."

"Cho xin chút mặt mũi nha, tôi là Tổng giám mà, tất cả mọi người đang nhìn tôi đó..." Tổng giám ha hả cười, quả nhiên kẻ say là kẻ có gan lớn, mặt mũi coi là gì! Chính là muốn ép Sài Trọng Sâm tức giận đến mức muốn mắng chửi người ta là được rồi.

"Không." Sài Trọng Sâm thứ n lần đẩy mic ra.

"Tốt."

"Không được, tôi sẽ không, nếu không..."

Nếu không cái gì? Các biên tập ngưng thần nghe Sài Trọng Sâm nói chuyện.

Sài Trọng Sâm nhận mic, quay đầu hỏi ban nhạc: "Nếu không... Có thể đàn bài『 giới hạn tình yêu 』không?"

Một đám biên tập ngã nhào, hóa ra là muốn nam nữ song ca sao? Ban nhạc ngây ngẩn cả người, Tổng giám say khướt dùng sức vỗ tay.

"Tốt cũng ~~ tốt cũng..." Tổng giám say rượu cứ thích giả điên? Không muốn giữ thể diện sao? Thật là chẳng đáng yêu chút nào. Trên mặt đất một nhóm các biên tập lúc nãy ngã xuống giờ lại lồm cồm bò dậy, phui bụi trên người thảo luận sôi nổi ——

"Thật không thể tin được!"

"Sài Trọng Sâm muốn hát song ca?"

"Giới hạn tình yêu ư?"

"Bài đó là vừa hát vừa nhảy đúng không?"

"Nam nữ song ca, ai sẽ hát cùng anh ấy?"

Âm nhạc nổi lên, đáp án công bố, Sài Trọng Sâm cầm mic, nhìn dưới sân khấu, cố ý nói to vào mic: "Tổ Đình? Tổ Đình! Tổ Đình ~~ "

Shit! Biết ngay mà!

Tiết Tổ Đình bò lổm ngổm trên mặt đất, đang chuẩn bị bò ra cửa, chủ bút dẫm lên chân cô, hét về phía sân khấu: "Tổ Đình ở chỗ này!"

Sài Trọng Sâm nhếch miệng cười nói: "Mau kéo tới đây song ca nào."

"Tốt cũng ~~~" Tổng giám đại nhân hoan hô.

Ông trời ơi, thật can đảm a, dám hăm hại mình! Tổ Đình khóc không ra nước mắt, bị kéo lên đài sân khấu, đứng bên cạnh Sài Trọng Sâm.

"Vỗ tay! Vỗ tay! Mọi người vỗ tay!" Tổng giám u a u a kêu loạn, mọi người chảy mồ hôi biết điều vỗ tay bôm bốp.

Bây giờ sẽ thế nào đây? Nếu tổng giám tiếp tục High quá, rất có thể sẽ xông lên giúp Sài tác gia nhảy. Cho dù công việc có bị áp lực nặng nề thế nào cũng không thể như thế chứ? Các biên tập viên lúng túng nhìn Tổng giám nổi điên.

Những tiếng cười vui vẻ cùng ánh đèn trên quả cầu lấp lánh, mọi người xôn xao gọi, hướng về phía trên sân khấu huyết gió, huyết sáo.

Tổng giám đưa mic cho Tổ Đình, Tổ Đình nhìn chằm chằm Sài Trọng Sâm, anh giao hoạt đá lông nheo với cô. Tổ Đình cầm mic, kiên trì hát, may là bài này cô cũng hơi thuộc một tẹo.

Tổ Đình liếc Sài Trọng Sâm, hát: "Làm sao có thể nói hết nỗi lòng của em cho anh biết? Suy nghĩ của em, sao lại kém tới vậy, cứ gặp anh là em lại không thể nói lên lời, không thể làm gì khác hơn là cúi đầu ~~~"

"Mọi người nhảy đi, mau, cùng nhau nhảy ~~~" quả nhiên! Tổng giám đi theo tiết tấu bắt đầu nhảy nhót, dưới sàn nhảy các biên tập không thể làm gì khác hơn là rung rung cùng nhau nhảy. Sống trong giang hồ, thân thể cũng khó lòng tự định đoạt a...

Sài Trọng Sâm cầm tay Tổ Đình, Tổ Đình muốn rút ra tay, nhưng tiếc là tên kia nắm rất chặt, không có cách nào rút tay ra được.

Anh hát liên khúc: "Rất muốn nói cho em biết suy nghĩ trong lòng anh, muốn nói cho em biết mỗi ngày anh đều nghĩ về em, tâm tình như gió xuân phơi phới, không thể làm gì khác hơn là viết nên bản tình ca này, ~~~"

"Hay quá ~~~" Tổng giám la lên.

Tổ Đình và Sài Trọng Sâm song ca: "A ~~~ những lá thư mới có thể diễn tả hết tình yêu của đôi ta."

"Sự điếm đạm của anh ~~~"

"Phong thái của em ~~~" anh ôm em cô.

"Khiến cho anh/em rơi xuống đáy sâu của biển tình ~~~" hai người hợp ca.

"Tôi cũng muốn hát ~~~" Tổng giám vạch đám đông leo lên, chẳng biết từ lúc nào đã chiếm lấy một chiếc mic. "!" Mọi người cùng nhau hát, u a ~~~" Tổng giám ra lệnh cho các biên tập ở dưới: "Nhảy đi! Mau nhảy đi!"

Mọi người méo mặt, bắt đầu lắc đầu vắn eo giả bộ hưng phấn, đi theo Tổng giám cùng nhau u a u a giống như muốn dọa trẻ con.

Tuy rằng là cưỡng ép, nhưng quả thật Tổng giám đã khơi dậy bầu không khí náo nhiệt, lợi hại a! Nhảy múa dồn dập, đến mức nhiều người cảm thấy bắt đầu hoa mắt chóng mặt, gục trên mặt đất muốn nôn ra mọi thứ.

Lúc này mọi người bắt kể trên dưới, cùng nhau hát loạn lên bài hát tình yêu, ban nhạc cũng hưởng ứng nhiệt tình, trống đánh đập đình, tiếng đàn tiếng hát hòa vào nhau.

Tổ Đình nhảy rất hăng hái, cô vaf Sài Trọng Sâm nhảy loạn. Hai người vừa nhảy vừa hát, chọc cho mọi người cười ha ha.

Mọi người nhìn hai người bọn họ nhảy loạn xạ, liền cùng nhau nháy mắt, cấu kết làm bậy, cười gian xảo. Sài Trọng Sâm sửa lời bài hát thành một câu ngớ ngẩn khiến Tổ Đình cười đến đau cả bụng, cô cũng đau có thuộc hết lời bài hát.

Lúc kết thúc, Sài Trọng Sâm ôm lấy Tổ Đình tung lên cao làm cho cô hoảng hốt kêu ầm lên nhưng anh đã vững vàng đón được cô.

Mọi người ồ lên ngạc nhiên, nhìn Sài Trọng Sâm bằng ánh mắt kính nể, Tổ Đình dù rất tức giận vì con hoảng hốt vừa rồi nhưng nhìn thấy vẻ mặt khôi hài của Sài Trọng Sâm lại phì cười, cùng anh náo loạn, chọc cười mọi người.

Trải qua buổi tối nay Sài – Tiết cùng hợp lực khôi hài, không ai tin rằng bọn họ không yêu nhau. Hai người này ca hát ăn ý như vậy, lúc nhảy cũng phối hợp rất tốt. Làm hoạt náo viên cũng rất tuyệt, cần bản là giống như một đôi trời sinh vậy.

Chỉ cần nhìn thấy Sài Trọng Sâm nhìn Tổ Đình nở nụ cười, ai cũng hiểu ——

Người đàn ông này đã phát điên vì Tổ Đình rồi!

Bạn đang đọc truyện *Theo Đuổi Người, Hào Cực Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Sài Trọng Sâm nghĩ rằng, có lẽ trên đời này có rất nhiều loại tình yêu, những cuộc tình thực sự lãng mạn hoặc có những chuyện tình chỉ có thể ẩn nấp trong bóng tối. Rất nhiều người dù có được tình yêu lãng mạn của mình nhưng cuối cùng vẫn có những phút giây xao lãng trước bóng hình của người khác, còn những người ngoài mặt trông có vẻ bình lặng nhưng khi yêu lại trở nên điên cuồng, chết đi sống lại, không có người đó thì không được.

Nếu Tô Đình không thừa nhận bọn họ là người yêu của nhau cũng chẳng sao, anh vẫn cứ coi cô là người phụ nữ duy nhất của mình là được, anh không tin Tô Đình có thể tùy tiện kết hôn. Chẳng phải chính cô từng nói, kết hôn chẳng qua chỉ là cho cha nàng một cái công đạo hay sao?

Công chức nhà nước có thể hài hước được như anh ư? Kiến trúc sư đó có thể hiểu được tình cảm của cô như anh ư?

Cho nên buổi sáng chủ nhật, khi Tô Đình đi xem mắt thì Sài Trọng Sâm ngoan ngoãn ở nhà chăm sóc hoa.

Trong đình viện có một bàn gỗ thô dài, bày hơn chục chậu hoa lớn nhỏ, cùng với các dụng cụ chăm sóc cần thiết. Sài Trọng Sâm mặc tạp dề màu xám, buộc tóc lên thành đuôi ngựa, bắt đầu công việc tu bổ lại các chậu cây.

“AJ, bây giờ là mấy giờ rồi?” Trước khi bắt tay vào làm, anh còn quay qua lão quản gia hỏi.

Đang quét dọn dở, AJ vắt cây chổi ở đó đi vào xem đồng hồ, rất nhanh sau đó đi ra trả lời: “Chín giờ rồi ạ.”

“Ừm.” Sài Trọng Sâm cuộn dây thép lên cành cây để tạo dáng cố định cho nó, một lúc sau lại hỏi AJ: “Mấy giờ rồi?”

AJ đang tưới nước, ném ống nước chạy vào phòng nhìn đồng hồ, một lúc sau đi ra trả lời: “Bây giờ là mười giờ mười lăm phút.”

Như vậy là buổi xem mắt vừa mới bắt đầu. Sài Trọng Sâm gặt đầu, đổi chậu cây khác, giúp những cành cây tự lại thành một khóm. Thời gian lặng lẽ trôi qua, Sài Trọng Sâm phát hiện ánh nắng đã chênh đi mấy tấc, lại hỏi AJ: “Vậy giờ là mấy giờ rồi?”

“Bây giờ là khoảng ba giờ chiều rồi.” AJ đang ăn đồ ăn nhanh.

“Mới ba giờ thôi sao?” Sài Trọng Sâm thờ dãi, sao anh lại cảm thấy thời gian trôi qua lâu lắm rồi nhỉ.

“Cậu chủ, cậu có hẹn với ai sao?” Sao cứ hỏi giờ liên tục như vậy cơ chứ?

Sài Trọng Sâm lắc đầu, nhặt một đoạn cành cây bị gãy, cứ nhìn chăm chú không rõ là định ném nó về phía nào nữa. Ngó nghiêng một lúc, Sài Trọng Sâm đặt cành cây xuống, quay qua dò xét AJ, ngờ ông đang ăn đồ ăn nhanh.

“Đồ ăn nhanh ăn ngon lắm à?”

AJ đặt đồ ăn xuống. “Có com ăn với thịt xiên đó, tôi có mua một phần, cậu chủ muốn ăn không?”

“Tôi muốn ăn cháo.”

“Sao cơ?”

“Thôi, bỏ đi.” Sài Trọng Sâm lại quay về với mấy chậu cây, những ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn, chăm chú ngắm nhìn một con bướm trắng đang khiêu vũ trên đám cỏ.

Không đúng! Anh gạt phắt đi ý nghĩ lúc trước. Anh không thể nhân nhượng chỉ đứng ở phía sau, anh muốn chiến đấu một lần dứt khoát. Không chỉ tác động tình cảm tới Tô Đình mà anh còn phải đối đầu trực tiếp với cha cô. Cha cô mới là mấu chốt, đúng không? Anh phải tìm cách để có thể đối phó với tâm tư của cha cô.

Cách nào thì hợp lý nhỉ? Sài Trọng Sâm tự định giá. Nhớ lại những lời nói của Tô Đình, sau đó anh phân việc cho AJ: “AJ, tôi muốn ông đi làm giúp tôi một chuyện.”

“Chuyện gì?”

“Ở hội sở của Bộ nội vụ, ông có quen ai không vậy ???”

“Luật sư Trương, cha của luật sư Trương hiện đang làm ở Bộ nội vụ.”

“Tốt, giúp tôi điều tra...” Sài Trọng Sâm cầm tờ giấy, viết một số yêu cầu rồi giao cho AJ.

“Ài? Sao cơ?” AJ nhìn chăm chăm vào tờ giấy, buồn bực nói. “Cậu chủ, cậu điều tra mấy chuyện này làm gì vậy?”

Sài Trọng Sâm mỉm cười. “Ông không cần quan tâm, cứ điều tra giúp tôi là được.”

~oOo~

Uống cà phê tại đại sảnh của khách sạn, buổi ra mắt đang được tiến hành thì bên nhà gái đột ngột vang lên tiếng chuông điện thoại.

“Thật xin lỗi, tôi nghe điện thoại một lát.” Tô Dĩnh nói lời xin lỗi với vị kiến trúc sư, quay qua nhìn cha như ngầm nói, rồi bỏ máy ra nghe điện.

“A lô?”

“Đã gặp mặt chưa?” tiếng của Sài Trọng Sâm vang lên.

“Sặc...” Tô Dĩnh lúng túng quay qua cười cười với cha mình một cái rồi lại quay lưng đi, nhỏ giọng hỏi: “Sao anh lại gọi điện tới làm gì vậy?”

“Em đã gặp người ta chưa?”

“Đang gặp đây này.”

“Cảm giác như thế nào?”

“Bây giờ em không rảnh để buồn chuyện đâu.” Tô Dĩnh tắt điện thoại, cười dịu dàng chỉ vào điện thoại nói xin lỗi. “Chuyện làm ăn.”

Tiết Cương nhú mày nhìn con gái, cô le lưỡi ra vẻ vô tội rồi tiếp tục giương mắt nhìn vị kiến trúc sư.

“Tiết tiểu thư... Tôi, tôi cảm nhận được em... Em là một người con gái tốt...” Anh chàng kiến trúc sư có vẻ nôn nóng tới mức nói lưu lười.

“Cám ơn.” Vị kiến trúc sư họ Trương này tướng mạo cũng tạm được, chẳng qua mắt hơi lồi một chút, trán hơi bóng một chút, đã thế nhìn lại có chút ngốc nghếch nữa. Ở bên cạnh cha, Tô Dĩnh giả bộ ân cần nói: “Lúc rảnh rồi Trương tiên sinh có sở thích gì không?”

“Tôi... Tôi thích... Tôi thích leo núi.”

“Leo núi rất tốt.” Tô Dĩnh vuốt đuôi. Cha cô rất hài lòng, vui vẻ cười cười.

“Tiết tiểu thư. Em cũng thích leo núi sao?” Kiến trúc sư hỏi.

“Tôi ư? Tôi rất lười, leo núi à... Tôi thích.” Cha cô véo nhẹ vào bắp đùi cô, Tô Dĩnh cố nén đau đớn nói ra lời trái với lương tâm. Ai ngờ chàng kiến trúc sư mừng rỡ, lập tức nói lên ý muốn mời ——

“Vậy... Chúng ta đi tới núi Thất Tinh chơi nhé.”

“Nhưng thật đáng tiếc, hôm nay tôi lại mang giày cao gót.”

“Rất may bên cạnh đây có cửa hàng giày.” Tiết Cương nói.

“Tôi sẽ chờ một chút giúp Tiết tiểu thư mua đôi giày vải.” Kiến trúc sư mặt mày hơn hờ, rạng ngời.

“Nhưng mà y phục tôi đang mặc mà đi leo núi có vẻ không được tốt cho lắm.” Tô Dĩnh ném ra lời phản biện.

“Thật may gần đây cũng có cửa hàng quần áo.” Tiết Cương đón đường giết ngay ý tưởng mới đang ngoi ngóp từ trong trứng nước.

“Đêm qua tôi ngủ rất muộn, e rằng không đủ sức để đi leo núi.” Tô Dĩnh giả bộ đáng thương.

“Nếu như con quá mệt mỏi, có thể nhờ Trương tiên sinh đỡ con.” Tiết Cương nói xong, Trương tiên sinh ha ha cười.

“Bác trai thật hài hước.”

Tô Dĩnh nhìn chăm người đàn ông lồi mắt ngồi trước mắt, tưởng tượng mình nhảy lên lưng hắn, sau đó bị hắn cõng trên lưng leo lên đỉnh núi Thất Tinh, lại còn cái kiểu tóc kiểu Địa Trung Hải của hắn... Ông trời ơi, tại sao hình ảnh đó chẳng có chút xiu lãng mạn nào cả?

“Không bằng để lần sau chúng ta đi sẽ tốt hơn.” Tô Dĩnh yếu ớt đề nghị.

Tiết Cương lờm con gái, Tô Dĩnh cúi đầu, đúng lúc điện thoại cô reo lên, coo lập tức nghe máy.

“Tô Dĩnh, anh đang tới nè.” Sài Trọng Sâm nói.

“Sặc, cái gì?” Tổ Đình há hốc mồm.

“Anh đứng thứ ba nhé.”

“Ài? Cái gì thứ ba?”

“Anh sẽ là người thứ ba xem mắt với em trong ngày hôm nay.” Sài Trọng Sâm nói rất tự nhiên, giống như chuyện này là sự thật. Hai Tổ Đình nhất thời sững sờ, ba giây sau mới hoàn hồn.

“Anh nói vậy?” Tổ Đình nhảy dựng lên. “Anh không được phép!” Nhưng đã quá trễ rồi.

“Cháu chào bác trai.” Sài Trọng Sâm xuất hiện bên cạnh bàn, thông thả gấp điện thoại nhét vào trong túi áo.

Tiết Cương ngo ngoe, Tổ Đình kinh hãi, kiến trúc sư nghệt mặt ra.

Kiến trúc sư hỏi Sài Trọng Sâm: “Tiên sinh, cậu là?”

“Xin chào, tôi cũng tới xem mắt.” Sài Trọng Sâm hỏi Tổ Đình: “Đến lượt anh chưa nhỉ?”

Tổ Đình cất điện thoại đi, bắt đầu chống đỡ “lực lượng xâm chiếm” mới tới, cảm thấy nhức đầu.

Tiết Cương quay đầu lườm con gái, trong mắt đều là nghi vấn.

Sài Trọng Sâm giơ tay lên, dễ dàng đẩy anh chàng kiến trúc sư ngồi sang một bên.

Sài Trọng Sâm giơ tay ra trước mặt Tiết Cương. “Bác trai, cháu họ Sài, Sài Trọng Sâm. Rất hân hạnh được gặp bác.”

Tiết Cương lạnh lùng quan sát anh, rất không hài lòng, khoanh hai tay trước ngực nói: “Cậu từ đâu tới? Mau biến khuất mắt tôi!” tâm tình không Tiết Cương được tốt.

“Cha, đừng tức giận, để con giải quyết.” Tổ Đình lập tức giúp cha rót nước, sau đó cầm túi xách, chỉ vào Sài Trọng Sâm ra lệnh: “Anh, qua đây, chúng ta ra ngoài nói chuyện.”

Tiết Cương mắng Tổ Đình: “Con ngồi xuống! Cậu ——” ông chỉ vào Sài Trọng Sâm. “Đi ra ngoài cho tôi.”

“Bác trai.” Sài Trọng Sâm không đi ra ngoài, anh ngồi xuống, thật can đảm ngồi trước người đàn ông đang trợn mắt với mình, vui vẻ nói: “Cháu muốn cùng con gái bác hẹn hò, mong bác đồng ý cho tụi cháu.” Chọn lựa trăm cách không bằng vào thẳng vấn đề trực tiếp. Cùng lắm là bị mắng, nhiều lắm là bị đánh mấy cái hoặc đập mấy đá, dù sao anh bị đánh từ nhỏ tới giờ quen rồi, cái gì cũng không sợ. Nếu Tổ Đình sợ cha, thì anh sẽ trực tiếp đối đầu với cha cô.

Hiệu quả không tệ, Tiết Cương vô cùng sững sờ, đầu óc tự nhiên trống rỗng, không tiêu hóa nổi lời Sài Trọng Sâm vừa nói. Chàng trai này kiên cường đẩy —— Tiết Cương dùng sức nháy mắt, không thể không thừa nhận, khi cậu ta vừa ngồi xuống liền làm cho cậu kiến trúc sư ngồi cạnh thần sắc trở nên âm trầm.

Sài Trọng Sâm rất đẹp trai, rất cuốn hút, trang phục thời thượng, còn giữ một tóc dài, rất lãng tử, lại còn nhã nhặn cười với ông, người này quả rất nổi bật.

So sánh cậu ta với cái tên ngốc kiến trúc sư mắt lồi kia... Hic, càng nhìn càng thấy cách biệt, giống như đặt thiên thần và ác quỷ ngồi cạnh nhau vậy. Thật là thê thảm đến mức không nở nhìn, kiến trúc sư Trương tội nghiệp quá. Mà lúc này tại sao lại đến gặp mặt cơ chứ? Chẳng phải là tới gây sự sao?

Kiến trúc sư buồn bực hỏi: “Đang xảy ra chuyện gì vậy?”

“Xin lỗi, tôi lập tức xử lý.” Tiết Cương ngoắc tay gọi phục vụ. “Lời người đàn ông này ra ngoài giùm tôi.”

“Cha, đừng như vậy.” Tổ Đình lườm Sài Trọng Sâm “Còn không đi?”

Chẳng những không đi, còn tiếp tục làm loạn. “Bác trai, chúng cháu đều có tình cảm với nhau, đang hẹn hò ——”

“Sài Trọng Sâm?!” Tổ Đình sợ hãi kêu. Đòi cô coi như xong ——

“Đây là sổ tiết kiệm cùng bất động sản của cháu.” Sài Trọng Sâm mở cặp lấy công văn, trình lên chứng minh tài lực của mình. “Cháu có khả năng chăm sóc Tổ Đình, xin bác yên tâm, cháu sẽ đem lại hạnh phúc cho cô ấy.”

“Cái gì?!” Kiến trúc sư giật vội quyển sổ tiết kiệm cùng bất động sản nghiên cứu, nhìn xong cúi đầu, vành mắt rung rung. “Tôi thua.”

Tiết Cương hỏi con gái “Hai đứa quen nhau khi nào?”

“Cha, chúng con... Chúng con...” Ai da, cái chết không còn xa nữa.

“Anh ta chính là kẻ trong cuộc nói chuyện lần trước trên radio- Sài Trọng Sâm ư?” Tiết Cương sắc mặt tối sầm.

“Cái này... Chúng con thật ra là... Thật ra là...” Tổ Đình dịch dịch vị trí, sợ bị cha trách mắng đang nghĩ tới việc chui xuống gầm bàn. Đáng sợ, thật là đáng sợ ~

“Không phải con từng nói hai người chỉ là bạn bè bình thường? !” Tiết Cương giận điên nổi gân xanh.

Tổ Đình lén nhìn cha. “Cái này... Cha... Cha nghe con giải thích đã, thật ra thì...”

“Bạn bè bình thường có đi theo tới tận nơi này cầm sổ tiết kiệm đến cho tôi xem?!” Tiết Cương gầm lên với con gái, đập bàn quát lên với Sài Trọng Sâm: “Cậu yêu con tôi sao? Hai đứa quen nhau từ bao giờ? Hừ, Cậu nhất định không phải người tốt, chỉ cần là người con gái tôi coi trọng thì nhất định không phải là người tốt!”

“Cha, Sài Trọng Sâm không phải người xấu.” Tổ Đình đan hai tay vào nhau, nhỏ giọng nói thầm.

Rầm! Tiết Cương đập bàn, hung hăng dọa Tổ Đình sợ phát khiếp .

Kiến trúc sư đứng dậy đứng nghiêm trang nói. “Tôi nghĩ... Các vị cứ giải quyết xong việc nội bộ, liên lạc sau vậy.” Tự trọng bị tổn thương, cầm cặp lên đi về.

“Rất tốt, rất tốt, làm hỏng chuyện...” Tiết Cương nghiêng răng nghiêng lợi, chất vấn Sài Trọng Sâm: “Tên nhóc, cậu theo đuổi con gái tôi bao lâu rồi?”

“Ba năm rồi ạ.”

“Cậu làm nghề gì?”

“Viết sách.” Tổ Đình giúp Sài Trọng Sâm trả lời. “Cha, anh ấy là người hai lần đoạt huy chương trong giới văn học đấy ạ.”

“Hừ!” Tiết Cương cầm cốc nước uống một ngụm lớn. “Viết bản thảo thu nhập không ổn định, xin hỏi cha cậu làm nghề gì?”

“Mở công ty cho vay ạ.”

“Công ty cho vay? Công ty cho vay ở nơi nào chứ?”

“Cha cháu mở công ty cho vay ở các thành phố Tokyo, Nagoya, Osaka.”

“Đội một chút!” trong lòng Tiết Cương vang lên hồi chuông cảnh báo. “Tại sao lại ở Nhật Bản?”

“Cha cháu là người Nhật.” Thành thực chính là thượng sách, tránh sau này bị lộ chuyện, Sài Trọng Sâm đành hoảng trả lời.

Hay rồi, câu “người Nhật” làm Tiết Cương căng thẳng, gân xanh lần thứ hai lộ ra. “Vậy cậu cũng là người Nhật?” Thù hận của nước nhà làm nhiệt huyết Tiết Cương sôi trào, cầm chặt cốc nước, cắn răng hỏi: “Cái gọi là công ty cho vay chẳng phải chính là cho vay lấy lãi cao sao?”

“Cháu không phủ nhận trước đây cha cháu từng làm ăn như thế nhưng hiện tại kinh doanh chỉ là thủ tiêu khiến trong sự nghiệp của cha cháu mà thôi...”

“Tổ Đình, Tổ Đình!” Tiết Cương tìm con gái, gì chứ ~ người đâu? Ông lật khăn trải bàn, dưới gầm bàn trống rỗng. Ngang đầu tìm kiếm, mục tiêu đang chạy như điên ra phía cửa lớn.

“Quay lại đây cho cha!” Tiết Cương dừ dội gào lên.

Hu hu hu... Số mình thật khổ, Tổ Đình không quan tâm nữa, để cho bọn họ tự đối đầu với nhau đi, cô chạy trốn chết trước. Tuy nhiên vừa chạy tới cửa thì va phải một người, liền bị người đó kéo lại.

“Chị?”

“Em?”

“Chị, sao chị lại ở ngoài này?”

“Em đến đây làm gì?”

“Đây chính là Tiết Tổ Đình sao?” Lý Dung Dung cầm tay Tổ Đình, cười cười chào hỏi: “Xin chào.”

Tổ Đình có dự cảm, hôm nay là ngày tận thế, quả nhiên ——

“Gia Cần? !” Tiết Cương rống lên.

Tiết tiểu đệ ôm lấy Lý Dung Dung, khẩn trương nói: “Em nghe thấy giọng nói rất quen thuộc.”

“Cha đang nổi giận đó.” Tổ Đình sợ hãi.

Tiết Cương chạy tới, Tiết Gia Cần tay phải lôi kéo Lý Dung Dung, tay trái túm tay chị gái. “Chúng ta chạy thôi ~” nói xong, ba người hướng phía cửa chạy trốn.

“Thằng ranh kia, con mau tới đây cho cha, không được phép chạy! Còn dám chạy? Không cho phép chạy, nghe thấy không? !” Tiết Cương kêu to.

Nói đùa gì vậy, không chạy là chết chắc. Gia Cần kéo hai cô gái, phát huy tinh thần sánh ngang tốc độ đường truyền ADSL, trong nháy mắt đã thấy không còn bóng dáng đâu nữa.

Tiết Cương đuổi theo ra bên ngoài khách sạn, mấy phút sau, hậm hực trở về, mặt mày trở lại chỗ ngồi ngồi xuống. Mọi người chạy hết, chỉ còn Sài Trọng Sâm. Sài Trọng Sâm giật nhẹ cà vạt, dương dương tự đắc, rất ưu nhã ngoan ngoãn ngồi yên một chỗ, bộ dạng hết sức thành khẩn, đánh giá mục tiêu cần tấn công- Tiết lão tiên sinh.

“Hai đứa con không có tiền đồ!” Tiết lão tiên sinh đang nổi nóng, có chút mặt mày ảm đạm than thở: “Tôi không thể tin được...” Hiện giờ ông rất hỗn loạn, Tiết Gia Cần cùng với sếp nó tới khách sạn làm gì? Ông lăm lăm giới thiệu: “Vừa rồi chính là con trai tôi.”

“Dạ.” Sài Trọng Sâm giúp Tiết Cương rót trà, ông đang hết sức buồn chán.

Tiết Cương hoảng hốt phỏng đoán: “Tôi không nhìn lầm chứ? Nó cùng với sếp của nó tới khách sạn, tới khách sạn làm gì? Hẹn hò sao? Không, không phải là hẹn hò...” Đang lúc trầm tư nghe thấy Sài Trọng Sâm cười, Tiết Cương lườm anh hỏi: “Cười cái gì?”

“Cậu ấy vừa thấy bác đã bỏ chạy, dĩ nhiên không phải là tới hẹn hò.” Được rồi. Tổ Đình đa chạy, như vậy hẳn càng dễ đối phó với cha cô.

“Bọn họ tới thuê phòng?” Tiết Cương hỏi.

“Còn không phải sao?” Sài Trọng Sâm nhướn mày.

“Tại sao con tôi có thể cùng với người phụ nữ hơn nó nhiều tuổi như vậy... Cái kia...” Tiết Cương háng giọng, đỏ mặt.

“Bây giờ thịnh hành tình cảm chị em lắm ạ.” Sài Trọng Sâm thấy nhưng không thể trách, lúc này Tiết cha phải biết anh cùng Tổ Đình là rất bình thường.

“Không thể nào.” Tiết Cương nhức đầu.

“Bác à, cháu thấy nhân tiện chúng ta đang ở trong khách sạn, chúng ta dùng luôn bữa tối, có được không ạ?”

“Cậu có phải bị bệnh hay không? Được rồi, cậu có bệnh tâm thần, yêu thích con gái tôi đều có bệnh.” Tiết Cương đánh giá Sài Trọng Sâm.

Sài Trọng Sâm cười, chuyện này Tiết Cương và Tổ Đình giống nhau thật đó, thật đáng yêu! “Bác à, ăn xong bữa tối chúng ta cùng đi uống rượu nhé, được không ạ? Được rồi, tới phòng trọ kiểu Nhật uống rượu, bác có ăn gỏi cá không ạ? Dạo này mới có món cá đen, mùi vị không tồi, cháu mời bác nhé.”

“Thằng nhóc, cậu không thấy tôi rất ghét cậu sao? Còn dám mời tôi uống rượu? Da mặt cậu dày đến đến thế sao?” Tiết Cương khóc không ra nước mắt.

Sài Trọng Sâm mặt không đỏ hơi thở không gấp nói: “Nhờ công con gái bác huấn luyện cháu đấy ạ.”

Có chút gan dạ sáng suốt đó, Tiết Cương nhìn hấn. “Được rồi, cha cậu cho vay cát cổ, còn mẹ cậu đâu?”

“Mẹ cháu đã mất từ lâu, hồi còn ở Nhật, mẹ cháu từng là một ca sĩ nổi tiếng.”

“Tôi biết, tôi biết...” Tiết Cương ôm đầu rống: “Yêu con gái tôi cũng không bình thường.” Thật đáng buồn, bây giờ ngay cả Gia Cần cũng không bình thường. Trời ạ, sao số ông khổ như vậy chứ? Tiết Cương rơi vào tình trạng như đưa đám.

Tuy nhiên, nhiệt tình của Sài Trọng Sâm vừa mới được dấy lên, ý chí chiến đấu đang tràn đầy. Chỉ cần ‘giải quyết’ xong Tiết Cương, anh muốn kết hôn Tổ Đình là chuyện rất dễ dàng.

“Bác trai, sở thích của bác là gì ạ?” Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng.

“Hỏi cái này làm gì?” Tiết Cương hừ khí vô lực.

“Cháu nghĩ cho bồi dưỡng tình cảm.”

“Tôi! Cậu tỉnh lại đi, con gái tôi không thể nào gả cho người Nhật.” Tiết Cương cười lạnh.

“Bác có muốn chơi cờ Trung Quốc với cháu không ạ?”

“Cậu muốn nói tới cò tướng?”

“Cháu chơi được ạ.”

“Cò vậy được không?”

“Cò vậy cháu cũng có thể chơi.”

“Cò Tây Dương?”

“Tây Dương cũng được tốt ạ.”

“Nhóc con, định lừa tôi sao? Hừ, làm sao cò nào cậu cũng biết chơi được chứ?” Tiết Cương giận dữ mắng mỏ: “Tôi ghét nhất loại người không thành thật.”

“Bác có thể thử trình cò của cháu, cháu đưa bác đi nhé.” Sài Trọng Sâm cười cười, cầm lấy cặp, lấy ra một tờ quảng cáo. “Cháu có một người bạn là hội trưởng hội cò...”

Tiết Cương nhìn chằm chằm Sài Trọng Sâm nói không ra lời.

~oOo~

Trên chiếc ferrari của Lý Dung Dung, Tiết Gia Cần ôm Dung Dung khóc.

“Cha nhất định sẽ đánh anh đến mức tàn phế, em phải cứu anh, đưa chìa khóa của em cho anh ~”

Stop! Bị K. “Chị anh đang ở đây, còn ngồi đó nói nhảm gì thế?” Lý Dung Dung đẩy Tiết Gia Cần ra, quay đầu cười với Tổ Đình. “Ha ha... Chúng tôi chỉ là bạn bè bình thường.” Một phụ nữ rất đoan trang nha.

Tổ Đình yếu ớt cười khan mấy tiếng, ngồi ở ghế sau nhìn bọn họ. “Hai người cứ thoải mái đi, không sao đâu, coi như tôi không có ở đây.”

“Chị, cha sẽ giết em mất.” Tiết Gia Cần kêu rên với chị gái.

“Không sao, chúng ta sẽ được chôn chung một chỗ.” Cô cũng sẽ bị làm thịt.

“Cha của hai người khủng bố đến vậy sao?” Lý Dung Dung không giải thích được. Gia Cần và Tổ Đình đều buồn bã.

“Ông không kinh khủng, ông là độc tài.” Gia Cần nắm chặt tay Dung Dung. “Cha anh là quân nhân đã về hưu, nhà anh quản lý áp dụng chiến thuật quân sự hóa.”

Nghe chuyện thâm trầm như vậy nhưng Dung Dung lại cười to. Cô vỗ vỗ mặt Tiết tiểu đệ, đầy vẻ yêu chiều: “Thật nhìn không ra đó...” Bỗng nhiên, ý thức được có người ngoài, lập tức cúi đầu làm bộ như ở không có gì. “Chúng tôi chỉ là bạn bè.” Giấu đầu hở đuôi lần nữa.

Tổ Đình buồn cười nói: “Được, chẳng qua chỉ qua là bạn bè.” Nói xong ngo ngắc, cũng cúi đầu. Minh và Sài Trọng Sâm trong mắt người khác cũng như vậy sao? Tổ Đình không thể không nghĩ tới.

Đứng trước những ánh mắt tò mò của mọi người, bọn họ nói hươu nói vượn là chẳng qua chỉ là bạn bè bình thường. Trong mắt người khác, chẳng phải rất hoang đường hay sao? Sự thật là gì chứ? Sự thật là hai người rất ấn ý với nhau, đã sớm vượt qua cái lằn ranh giới bạn bè từ lâu. Sự thật là từ lâu trong mắt cô đã tràn ngập hình ảnh của Sài Trọng Sâm, không còn hứng thú với bất kỳ người đàn ông nào. Sự thật là, trong lòng cô đã sớm có khát vọng được yêu thương, thân thể cô còn thành thật hơn, nó đã chứng minh điều đó từ lâu rồi.

Xa Gia Lệ mắng cô nghĩ một đằng nói một nẻo, nửa phần chính xác cũng không có. Buổi xem mắt vừa rồi thật nhàm chán và sai lầm thì chòng chát. Đầu tiên, Sài Trọng Sâm đem một cuộc xem mắt hoang đường tới cắt đứt cái buổi gặp nhàm chán kia, cô sợ cha trách mắng đã cùng chạy trốn với em trai, vậy anh ở đâu? Anh sẽ không gây lộn với cha cô, hay thậm chí có thể xảy ra đánh nhau chứ?

Cha là người rất cố chấp, Tổ Đình không lo lắng cha bị Sài Trọng Sâm lừa dối, cô hiểu tính Sài Trọng Sâm, anh sẽ không gây chuyện đắc tội với cha cô, cùng lắm là khi nói chuyện không hợp nhau, sẽ tự khắc rời đi, ai về nhà nấy.

Điều làm Tổ Đình lo lắng nhất chính là, cha cô là quân nhân, rất có thể không thích Sài Trọng Sâm sẽ nổi giận mà đánh anh. Tổ Đình lấy điện thoại ra, gọi cho Sài Trọng Sâm, điện thoại vang lên thật lâu, Sài Trọng Sâm mới nghe máy ——

“A lô?” Giọng nói anh có chút mơ hồ, còn nghe thấy tiếng nước chảy nhỏ nhỏ.

“Em đây.”

“Hi.” Sài Trọng Sâm cười nhẹ.

“Anh vẫn đang ở cạnh cha em sao?” Nghe thấy giọng nói của anh vẫn bình thường, Tổ Đình hơi yên tâm.

“Ừ, có muốn nói chuyện với cha em không?”

“Không cần, không cần ~” Tổ Đình sợ hãi kêu, Sài Trọng Sâm cười vang. Tổ Đình mắng: “Cũng là tại anh gây họa, anh ăn no rảnh rỗi đi gây chuyện, không được gây sự với cha em đấy nhé.” Tổ Đình hung hăng dặn dò.

“Anh biết rồi.”

“Hai người đang làm gì đấy?” Tổ Đình cảm thấy kỳ quái.

“Cha em đang thư giãn này ~”

“Sặc, cái gì?” Tổ Đình hoảng hốt: “Cha em đang thư giãn là sao?”

“Bởi vì anh đang ở tiệm cắt tóc, ông thấy buồn, anh rủ ông đi thư giãn, tiện thể xoa bóp luôn.”

“Cái gì? Anh tới tiệm cắt tóc?” lần thứ hai Tổ Đình sợ hãi kêu lên, liếc nhìn Tiết Gia Cần và Lý Dung Dung đang ngồi ở ghế trước.

Tổ Đình hỏi nhỏ: “Sao tự nhiên lại đi tới tiệm cắt tóc?”

Sài Trọng Sâm hi một tiếng. “Cha em nói, ông ghét đàn ông để tóc dài. Tổ Đình, anh vì em mà cắt tóc đó. Em phải chịu trách nhiệm.” Anh cố ý giả bộ đáng thương, nhưng trong giọng nói không giấu nổi ý cười.

“Cho nên anh lập tức đi tới tiệm cắt tóc?”

“Bởi vì cha em không thích mà.”

“Anh nói cho em biết, anh định cắt kiểu tóc nào?”

“Chưa rõ nữa, cha em đang ngồi bàn bạc với thợ cắt tóc.”

Tổ Đình ngơ ngẩn, nắm chặt điện thoại, một giây sau, cô bật cười, cười đến chảy nước mắt. “Em thật sự đã thua, tốt, tốt lắm, anh dũng cảm, anh quá dũng cảm rồi.” Tổ Đình cười đến đau bụng.

Sài Trọng Sâm hỏi: “Muốn tới đây nhìn kiểu tóc mới không?”

“Không cần, bây giờ mà qua chỗ đó, cha nhất định sẽ hỏi em một đống vấn đề. Cắt tóc thì cắt, sao còn dẫn cha em đi nữa?”

“Lão nhân gia ông muốn làm sao, anh liền làm theo. Em yên tâm, anh có cách để ông thấy vui vẻ”

“Anh điên rồi? Điên rồi sao? A?” Tổ Đình không biết nên khóc hay là cười. “Hai người sao có thể ở chung một chỗ?”

“Chẳng phải là vì em sao?”

“...” Tổ Đình thoáng cái không biết nên nói cái gì, nhưng trong lòng rất ấm áp, ấm áp đến mức nước mắt lại rơi ra.

“Không nói nữa, anh phải đi gọi đầu.” Sài Trọng Sâm kết thúc cuộc nói chuyện, Tổ Đình cũng gấp máy lại.

“Sao rồi? Tình hình bên kia thế nào rồi?” Tiết Gia Cần nhìn chằm chằm chị gái.

“Em sẽ không tin được đâu.” Tổ Đình cười khanh khách, lưng đau nhức.

“Đã đánh nhau sao?” Gia Cần hoảng hốt.

“Không, cha nói cha không thích đàn ông để tóc dài, Sài Trọng Sâm lập tức cùng cha đi cắt tóc.”

“Nói đùa sao?”

“Thật.” Tổ Đình cười. “Nghe nói cha còn cùng thợ cắt tóc bàn bạc xem nên để cắt cho anh ấy kiểu nào nữa cơ.”

“Chị không sợ rằng, có thể lúc này Sài tiên sinh đã thành đại gia đầu trọc à?” Gia Cần buồn cười nói, nói xong cùng Lý Dung Dung cười to.

“Em cảm thấy cha anh thật đáng yêu a!” Lý Dung Dung cười cười.

Gia Cần hỏi Tổ Đình: “Chị, Sài Trọng Sâm không sợ cha ư?”

“Anh ấy không sợ, da mặt dày anh ấy dày lắm.” Tổ Đình lắc đầu cười. Dù sao anh cũng xuất thân từ gia tộc xã hội đen, quả nhiên lá gan cũng lớn hơn so

với người thường.

“Hai người hẹn hò thật hả?” Gia Cần hỏi Tổ Đình.

Tổ Đình xoa xoa mũi, quay đầu nhìn ngoài cửa xe, mỉm cười. “Cứ coi như thế đi.” Lần đầu tiên thừa nhận quan hệ của hai người.

“Cho nên chị lại yêu lần nữa?” Gia Cần hỏi.

Tổ Đình liếc Gia Cần cùng Lý Dung Dung. “Đúng, chị cùng anh ấy hẹn hò đấy. Còn hai người thì sao?”

Gia Cần hướng về phía Lý Dung Dung cười, Lý Dung Dung liếc Tiết tiểu đệ, ánh mắt tràn ngập yêu thương.

Tiết tiểu đệ ôm Lý Dung Dung, cùng Tổ Đình giới thiệu: “Chị, đây là bạn gái em.”

Lý Dung Dung e lệ cúi đầu, vuốt vuốt mái tóc nói câu: “Tạm thời.”

“Cái gì tạm thời? Chính là bạn gái.”

“Xin chào, tôi tên là Lý Dung Dung, rất thích đọc sách của các chị.” Lý Dung Dung chủ động nắm tay Tổ Đình.

“Vậy cô thật lòng với em tôi?”

“Đương nhiên là thật.” Tiết tiểu đệ cướp lời, liền bị Tổ Đình lườm.

Lý Dung Dung gãi đầu, do dự trả lời Tổ Đình: “Cô cảm thấy chúng tôi rất quái lạ đúng không?” Cô rất mâu thuẫn. “Dù sao chúng tôi cũng cách nhau rất nhiều tuổi...”

“Đã nói với em rồi, tuổi tác không thành vấn đề,” Tiết Gia Cần dạy dỗ bạn gái: “Hẹn hò với em chính là anh, anh đã nói không sao chính là không sao.”

“Nhưng cha anh sẽ không chấp nhận.” Lý Dung Dung tương đối thực tế.

“Cho nên vừa rồi mới bảo em đưa chìa khóa nhà cho anh. Anh sẽ lựa thời cơ trốn nhà ra đi.” Tiết tiểu đệ tương đối thật tình.

Trốn nhà? Nói rất dễ dàng! Tiết Tổ Đình cười.

Lý Dung Dung phản bác: “Đối với anh mà nói dĩ nhiên cũng không có vấn đề gì, ở chung cũng không sao, trốn nhà cũng không sao, nhưng nếu như không phải em có tiền, anh cũng sẽ không yêu em phải không?”

Tổ Đình giật mình, Tiết tiểu đệ lạnh lùng nhìn chằm chằm bạn gái.

“Em thấy vấn đề giữa chúng ta không phải là tuổi tác, mà chính là thu nhập phải không?” Tiết Gia Cần đẩy cửa xe, bỏ ra ngoài.

Lý Dung Dung sùng sốt, người mềm nhũn trên ghế.

Tổ Đình hỏi: “Cô không đuổi theo sao?”

“Đi giày cao gót làm sao đuổi kịp anh ấy?” Lý Dung Dung nước mắt lưng tròng, cười khổ. “Giờ thì hay rồi, tôi yêu em cô, đây chính là thời điểm vui vẻ nhất trong đời tôi, anh ấy nói gì cũng dễ có thể chọc cho tôi cười, nhưng mà...” Lý Dung Dung gạt lệ. “Tốt như vậy thì sao? Em cô chỉ là nhất thời thôi, phải không?”

Tổ Đình nhận ra Lý Dung Dung thích Gia Cần, trên vẻ mặt thấp thỏm lo sợ kia, sợ yêu thương sẽ khiến chính mình bị tổn thương, nàng cảm thấy rất quen thuộc.

“Em trai tôi, chưa bao giờ thật lòng như vậy.”

“Thật?” Lý Dung Dung giật mình nhìn Tổ Đình.

“Lần trước vì giúp cô xin chữ kí, suýt nữa hấn phải quỳ trước tác giả, lại còn bị nhà văn đó trêu đùa. Vị nhà văn đó tính tình rất quái lạ, cô ấy vừa nhìn đã biết em tôi thật lòng yêu cô.”

Tổ Đình còn nói: “Nếu như cô yêu nó thật lòng, cũng biết nó không phải hạng người lợi dụng người khác. Tôi nhớ trước đây nó từng nói có những công ty dùng nhiều thủ đoạn, mời mọc nó đi làm chỗ khác, nó không chịu, còn bị tôi cười đấy!”

Lý Dung Dung hốc mắt đỏ lên, mũi cũng hồng lên đau nhói.

Tổ Đình cười nói: “Tôi thấy hai người rất hợp, hơn nữa yêu thương thật vui vẻ, hạnh phúc ấy không dễ gì có được đâu.” Câu này giống như tự nói cho chính mình nghe.

Tổ Đình nhìn Lý Dung Dung mở cửa xe, tháo giày cao gót, cầm trong tay, gọi tên em trai mình, bất chấp thân phận ra sao, không để ý tới ánh mắt của người khác, cô ấy chạy, chạy đi đuổi theo người yêu.

Tổ Đình nhìn em trai không quay đầu lại, nhưng cổ ý đi chậm rãi, nên con rùa Lý Dung Dung nhanh chóng đuổi kịp, sau đó bọn họ do dự ở trên đường cái cọ một hồi, một thoáng thì lạnh lùng, một lúc sau thì cười vui vẻ, rồi nhanh chóng cầm tay nhau cùng đi trên đường.

“Thật xúc động nha, em trai.” Tổ Đình cười nhẹ, ánh mắt hơi ướt ướt. Điện thoại lại vang lên, Tổ Đình nghe máy, giọng nói của đối phương buồn bã vang lên.

“Tổ Đình. Anh bị chọn kiểu đầu húi cua, huhu.” vừa nãy Sài Trọng Sâm còn rất tự tin, tự cho là có thể dễ dàng giải quyết xong bác trai họ Tiết ấy, vậy mà lúc này giọng điệu lại rất ai oán đó.

“Tóc húi cua rất đáng yêu nha!” Tổ Đình cười vui vẻ.

“Đời anh thế là hết.” Sài Trọng Sâm buồn như đưa đám. “Chúng ta tạm thời không gặp mặt.”

“Ha ha ha ha ha Hmm ~ phải đợi đến khi tóc dài sao?” Tổ Đình nắm chặt điện thoại, cười đến chảy nước mắt. Xem ra, có một người đàn ông đang cần cô an ủi.

~oOo~

“Cậu nói xem, cậu nói tôi làm sao yên tâm để con bé tự quyết định gặp gỡ với ai chứ? Cậu nói cho tôi biết đi, thân làm cha, tôi rất quan tâm, thương yêu chúng nó, vậy mà con gái tôi cứ như vậy... ~” Tiết Cương gào lên, giống như đã thú bắt đầu ra võ đài.

Sài Trọng Sâm khiêng Tiết Cương đi nhanh trên đường. Haiz, Tiết Cương cao lớn, thân thể nặng tới tám mươi kg, phải cố hết sức mới khiêng nổi, thật may lúc bình thường anh chăm tập thể hình. Hơn nữa Tiết Cương uống rượu say, Sài Trọng Sâm khiêng ông, đi về phía bãi đậu xe, dọc theo đường đi Tiết Cương gào ầm ỹ, thu hút rất nhiều ánh mắt tò mò của người đi đường.

“Bác trai, bác đừng cử động.” Sài Trọng Sâm mặt mũi tối tăm, trên đầu anh chỉ còn một lớp tóc mỏng. Thợ cắt tóc an ủi anh, còn khen đầu anh rất đẹp, để tóc húi cua rất giống Bối Khắc Hán.

“Thoạt nhìn rất mất đó.” Thợ cắt tóc nói như vậy.

Một cái shit! Sài Trọng Sâm là một tác gia có vẻ ngoài phong nhã, trong nháy mắt xuống cấp thành ông trùm giới xã hội đen. Cộng thêm bây giờ bộ dạng đang rất tức giận, mặt mũi xám xịt, thoạt nhìn rất có sát khí, người đi hai bên đường tự động nhanh chóng nhường đường, không dám cùng anh... bước song song. Chỉ cần mặc ki-nô-nô cầm võ sĩ đao nữa thôi, anh có thể đi diễn vai đại võ sĩ.

Tiết Cương tiếp tục la ó: “Tình cảm có thể kiếm được cơm ăn sao? A? Năm đó con bé không chịu nghe lời tôi, yêu đến chết đi sống lại, kết quả thì sao chứ? Bị lợi dụng cũng không biết, nhà cửa cũng bị tịch thu. Sao con bé lại đàn như vậy a? Đàn như vậy tôi yên tâm làm sao được?”

Sài Trọng Sâm thở dài, lỡ tai bị gào thét đến nổi ong ong cả đầu. Anh có ý tốt mang Tiết Cương đi uống rượu, không ngờ Tiết Cương đã lâu không uống rượu, vừa quá muốn ngừng mà không được, lần trước Tổ Đình uống rượu say cũng vậy, quả nhiên là phụ nữ a!

Sài Trọng Sâm đỡ Tiết Cương ngồi xuống nền bãi đậu xe, rồi đỡ ông trong xe.

Tiết Cương gục ở trước kính chắn gió, bắt đầu khóc thét. “Tôi rất thương con gái, tại sao tình duyên lại lận đận như vậy? Tính nết rất tốt mà tại sao lại luôn gặp phải đàn ông xấu xa chứ?”

Bởi vì tâm tình Sài Trọng Sâm cũng không vui, nên lười an ủi Tiết Cương, anh khởi động xe hơi, chạy nhanh ra bãi đậu xe.

“Tiên sinh, quá thời gian rồi, xin nộp thêm ba trăm tệ nữa.” Nhân viên trông xe trong bãi là một cậu thiếu niên ngăn xe lại.

Sài Trọng Sâm kéo cửa kính xe xuống, dò xét cậu bé. “Cậu nói gì?”

Hic! Thiếu niên lui về phía sau vào bước. xã hội đen? Sát thủ? ! Nhìn mái tóc húi cua hung hăng của Sài Trọng Sâm, thiếu niên mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. “Anh... Xe của anh... Vượt quá thời gian...”

“Tôi đập chết những thằng đàn ông chó chết, chém chết bọn họ!” Tiết Cương gầm thét, cậu thiếu niên trở mặt, căng thẳng mỉm cười với Sài Trọng Sâm.

“Không có... Không sao... Các vị cứ đi đi.” Thiếu niên vội vàng tránh qua một bên, Sài Trọng Sâm lại không lái đi, nhìn chằm chằm cậu nhóc, cậu nhóc bị dọa cho sợ đến mức sắc mặt trắng bệch. Đôi môi mấp máy. “Anh à... Không nộp tiền cho tôi cũng được, không sao...”

Sài Trọng Sâm mở cửa xe, đi về phía cậu nhóc.

“Đừng đánh tôi!” Cậu nhóc bị sợ hãi trốn xuống gầm bàn.

Sài Trọng Sâm ngồi chồm hổm xuống nhìn cậu ta, vẻ mặt vô cùng phiền muộn hỏi: “Cậu thấy mái tóc tôi rất buồn cười phải không?”

Gi cơ? Thiếu niên sững sốt, vung mạnh tay. “Không, kiểu tóc này của anh rất giống như Bối Khắc Hán, tôi rất thích, hôm nào rảnh tôi cũng sẽ đi cắt kiểu tóc này.”

“Nói thật.”

Thiếu niên bắt đầu khóc. “Đừng dọa tôi, đại ca, rốt cuộc anh muốn thế nào chứ? Mới vừa rồi ngăn xe anh là lỗi của tôi, xin đừng nổi giận!”

“Đi ra ngoài nói chuyện.”

“Không cần ~” Sài Trọng Sâm cảm chân cậu nhóc, kéo luôn ra ngoài.

“Cái mũ trên đầu cậu cũng không tồi.” đột nhiên Sài Trọng Sâm có chủ ý.

“Sao ạ?” Thiếu niên ngã ngồi trên mặt đất. Thấy Sài Trọng Sâm đưa tay lấy cặp, thiếu niên la lên, tiếng hét chói tai: “Không nên động thù a!”

“Tôi ~” Sài Trọng Sâm móc trong ví, thả hai tờ một nghìn tệ ra. “Hai nghìn mua cái mũ.” Che giấu a!

“Gi?”

“Cảm ơn.” Sài Trọng Sâm đi tới đoạt lấy cái mũ của cậu nhóc rồi đội lên đầu mình.

“Sao?”

“Cảm ơn nhé.” Sài Trọng Sâm nắm chặt tay cậu ta, đứng dậy trở về bên trong xe, lái xe rời đi, để lại một cậu nhóc cứ đứng ngệt mặt trông theo.

Bạn đang đọc truyện *Theo Dấu Người, Hào Cực Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8

Đặt Tiết Cương lên giường, đắp chăn cho ông cẩn thận xong thì cũng đã mười hai giờ đêm.

Trong ánh sáng lay lắt của ngọn đèn vàng trong phòng khách, trên sập cỏ, Sài Trọng Sâm đội mũ lưỡi trai ca rô màu lam trắng, ngồi xếp bằng, khoanh hai tay trước ngực, vẻ mặt đàng đàng sát khí.

"Không được cười." Anh lườm lườm.

"Bỏ mũ ra cho em nhìn chút nào." Ngồi chồm hồm ở đối diện, Tô Dĩnh phải lấy tay che miệng mà vẫn không kiềm chế được nụ cười khoái trá.

"Không."

"Em sẽ không cười anh đâu."

"Bây giờ em đã đang cười rồi còn gì." Anh khó chịu, nhướn mày, chỉ ra hiện thực tàn nhẫn.

"Cho em xem đi mà, chỉ nhìn qua chút thôi."

"Anh nhìn xem ~ có con chim lợn kia!" tay phải Tô Dĩnh chỉ ra cửa sổ, tay trái nhanh nhẹn nhấc mũ lên.

Sài Trọng Sâm kịp thời giữ chặt tay cô, cũng không nhúc nhích. "Anh chỉ cắt tóc, chứ không có bị cắt mất não đâu nhé, OK?" Dám dùng đến chiêu này lừa anh!

"Tóc thì cũng đã cắt rồi, sao anh cứ giấu kĩ thế chứ?" Tô Dĩnh quan sát anh. "Để cho bản cô nương nhìn một lát thì làm sao nào? Hẹp hời."

"Được, em cho anh xem vết bớt ở mông em, anh sẽ cho em nhìn kiểu tóc mới của anh." Sài Trọng Sâm ra đề nghị.

"Ai u ai u, anh là đồ sắc lang." Tô Dĩnh kêu ầm ĩ lên.

"Anh chỉ muốn cho em biết cảm nhận của anh mà thôi." Haiz, chuyện lần này là sao đây? Nan giải quá. Chủ ý của anh là dù cho Tiết Cương có đánh, có mắng thì anh vẫn có thể kiên nhẫn vì Tô Dĩnh, nhưng mà lại bảo thợ cắt tóc cắt thành kiểu đầu húi của như thế này, thì thật là quá đáng mà.

Tô Dĩnh nháy mắt rồi cười khanh khách nói với anh rằng: "Thôi nào, đừng có ngốc như vậy nữa, anh định đội mũ hai mươi tư trên hai mươi tư à ? Ngoan, bỏ ra xem nào, em sẽ không cười anh đâu, thật đó."

"Ai cũng có thể nhìn, riêng em thì không được." Trong lòng người con gái mình yêu, việc giữ hình tượng là hết sức quan trọng.

Tổ Đình sắc mặt trầm xuống. "Tại sao? Em giận rồi." Tổ Đình bắt chước anh làm lý cái mặt, hai chân ngồi xếp bằng, khoanh hai tay trước ngực. "Không cho em xem, không chơi với anh!" Nói được làm được.

Sài Trọng Sâm nhếch miệng cười, ánh mắt lóe sáng. "Em đang bị lộ hàng kìa."

Tổ Đình cúi đầu, hoảng hốt kéo áo xuống che phủ hình ảnh thấp thoáng của cái quần bé bé. "Shit!" Khi này co chân lại, quên mất là đang mặc quần cạp trễ, lộ cảnh xuân quang, mất thể diện quá đi, hu hu.

"Chẳng phải em rất ít kiên nhẫn hay sao?" Hấn cười nhẹ.

"Như vậy đi, anh cho em xem, em nhất định sẽ đồng ý một yêu cầu của anh."

Được đấy, Sài Trọng Sâm dao động, khóe môi nhếch lên thành nụ cười ranh mãnh. "Thế ý kiến vừa nãy thế nào?"

"Hôn nhẹ có được không?"

"Được rồi, hôn thì hôn." Tổ Đình cò kè mặc cả, dù sao cha ngủ say như chết. Không nhìn thấy. Tổ Đình bò tới gần chỗ của Sài Trọng Sâm rồi hôn nhẹ lên má hấn.

"Tổ Đình, miệng cơ mà." Ánh mắt anh sáng lấp lánh nhìn cô cười.

"Hôn miệng anh á?"

"Ừ."

"Anh đúng là đồ sắc lang mà."

"Vậy em có hôn hay không?" Ánh mắt anh hiện rõ lên vẻ hứng thú khi trêu cô.

"Thật là, sao mà cứ như trẻ con ấy, anh bao nhiêu tuổi rồi? Ngây thơ như vậy? Được rồi——" Tổ Đình lại ngồi sát hơn, gờ tay lên vuốt mặt, quệt miệng muốn hôn nhưng lại đột ngột dừng lại.

"Anh cứ nhìn chăm chăm như vậy, em làm sao hôn được chứ?"

"Vậy em muốn anh phải làm thế nào?" Anh cố nén cười toan tính.

"Anh nhắm mắt lại đi."

"Nhưng anh muốn nhìn em hôn anh."

"Anh ~ nhắm mắt lại."

"Không." Giọng anh tràn ngập ý cười. "Anh mà nhắm mắt lại, em sẽ lập tức lột mũ anh ra, em nghĩ anh không biết chắc?" Anh sẽ không rút lui đâu nhé.

"Nhìn em giống loại tiểu nhân hèn hạ đó sao?"

"..." Sài Trọng Sâm chớp chớp mắt nhìn cô cười.

Được lắm, im lặng đã nói lên tất cả. Tổ Đình than thở, ôm cổ anh. "Em sẽ hôn, nhưng anh nhất định phải bỏ mũ ra đó." Điều kiện đã được giải quyết, Sài Trọng Sâm gật đầu. Tổ Đình quệt miệng, nhưng khi nhìn vào mắt anh, lại bật cười.

Sài Trọng Sâm cười nhẹ ho khan. "Anh cho rằng đây là hành động rất lãng mạn."

"Được rồi, được rồi!" Tổ Đình nhanh chóng ép môi mình chạm vào môi anh. "Được chưa? Giờ thì bỏ mũ ra, nhanh lên."

Sài Trọng Sâm háng giọng. "Được, anh bỏ xuống, em nhớ không được cười đó."

"Em xin lấy lượng tiêu thụ kỳ này của nhà xuất bản ra đảm bảo, em sẽ không cười."

"Anh muốn gọi điện thoại cho Tổng giám, nói cho cô ấy biết em sử dụng lượng tiêu thụ của nhà xuất bản ra bảo đảm linh tinh."

Tổ Đình bật cười. "Được rồi được rồi!" Cô gờ tay lên nói: "Em lấy nhân cách của em ra đảm bảo, em không cười."

"Anh sẽ bỏ xuống."

"Ừ."

"Thật sự sẽ bỏ xuống."

"Mau."

"Anh không bỏ đâu."

"Tại sao? !"

Anh hừ lạnh: "Sở trường nhà báo của em, chắc muốn chụp hình anh đúng không hử?"

Tổ Đình yếu ớt cười, bỏ điện thoại xuống. "Được rồi, em không chụp hình, anh mau bỏ mũ đi, nhanh lên."

"Anh bỏ mũ đây này."

"Mau!"

"Không được cười nhé."

"Em có cảm giác, cứ mãi rập rình như thế này, chúng ta sẽ bị người khác đánh."

"Bị ai đánh? Nơi này đâu có ai khác."

"Anh chắc chắn chứ?" Tổ Đình khoanh hai tay trước ngực nhìn anh.

Hai người ngồi đối diện, mặt đối mặt, mơ hồ cảm giác được có rất nhiều ánh mắt ở rình coi, phảng phất có vô số người rất có hứng thú với chuyện hai người bọn họ vừa hôn nhẹ.

Tổ Đình khuyên bảo: "Sài Trọng Sâm, đối mặt thực tế đi, ở trước mặt em không cần căng thẳng, mau cho em nhìn kiểu tóc mới của anh, em sẽ không cười."

"Haiz, được rồi." Sài Trọng Sâm đưa tay lên bỏ mũ xuống.

Tổ Đình ngơ ngẩn, này... Thế này không phải là quá ngắn hay sao? Thật... Thật là... Quá làm cô chấn động.

"Ha ha ha ha ha ha ha ha ha ha!" Có người cười rất lớn tiếng, nhưng không phải là Tổ Đình.

Tiết tiểu đệ vừa cười vừa đi vào, cười đến bỏ nhào quỳ gối, vỗ vỗ cái sập, vẫn không thể dừng lại.

"Cha mẹ ời ~ ha ha ha ha ha Hmm, cái kiểu đầu này là sao vậy trời? Trời ạ, ha ha ha ha ha Hmm ~ anh cho rằng anh là Bối Khắc Hán sao?"

Sắc mặt Sài Trọng Sâm không chút thay đổi, hoặc là giận quá không nói lên lời.

Đoàng! Có người, là em trai có. Tổ Đình nạt. "Không cho phép, im miệng cho chị!" Tổ Đình kẹp khuỷu tay phải vào cổ em trai mắng: "Không cho phép, nghe thấy không? Có gì buồn cười chứ? Không được cười!"

"Đúng... Thật xin lỗi." Tiết tiểu đệ nằm ngửa, suýt tắt thở.

Tổ Đình buông hấn ra, nhìn Sài Trọng Sâm. Cô dè dặt bờ vai em trai, quay sang nhìn anh. Ánh mắt anh, anh đang buồn bực nhìn cô chăm chăm. Sau đó, Tổ Đình rất đứng đắn, an ủi anh: "Anh vẫn rất đẹp trai mà."

"Ha ha ha ha ha ha ha..."

Tiết tiểu đệ không nhìn được co quắp trên mặt đất quay cuồng, Tổ Đình lườm hấn một cái, bảo hấn cầm miệng. Cô tiếp tục nhìn Sài Trọng Sâm, lấy mũ lưỡi trai từ trong tay Sài Trọng Sâm, đội lên đầu mình.

Bọn họ ngồi đối diện, nhìn lẫn nhau. Tổ Đình mang mũ lưỡi trai, ánh mắt chớp chớp, bỗng nhiên, cô cười.

"Sài Trọng Sâm, em yêu anh." Sau đó, Tổ Đình khóc. Haiz ~ cô vừa nói gì? Sài Trọng Sâm sùng sốt, kinh ngạc nhìn Tổ Đình che kín mặt khóc nức nở.

"Chị, sao chị lại khóc?" Tiết tiểu đệ ngồi dậy, Tổ Đình lập tức đập hấn nằm xuống.

"Ngu ngốc, em thì biết cái gì chứ?" Cô chỉ vào Sài Trọng Sâm, ra lệnh cho em trai: "Từ nay phải gọi là anh rể!"

Ánh mắt Sài Trọng Sâm sáng lên. "Tổ Đình?" Cô nói gì? Ý là...

"Ai?" Chị ấy điên rồi sao? Tiết tiểu đệ gục mặt, rất buồn bực. "Hai người định lên cha kết hôn trộm sao?"

Tổ Đình mắng em: "Có gì buồn cười chứ? Em có thể vì Lý Dung Dung làm như vậy không?" Tổ Đình ôm lấy Sài Trọng Sâm, khóc òa lên. "Em rất cảm động!"

Cuối cùng cũng đã cura đồ được Tổ Đình, nhưng lại là do Sài Trọng Sâm cắt kiểu tóc buồn cười. Quý dị a ~~~ Sài Trọng Sâm ngồi yên, không biết nên vui hay nên buồn. Chỉ vì nguyên nhân này? Chỉ đơn giản như vậy thôi sao?

Ở một góc khác trong phòng, Tiết Cương nằm yên trên giường, vẫn còn đang say giấc mộng, không biết rằng vì chính mình ra lệnh cho thợ cắt tóc cắt kiểu đầu đó gián tiếp đã quyết định tình cảm của con gái mình. Đợi tới lúc ông tỉnh lại biết được chuyện này, sợ sẽ kháng nghị, phản đối lắm.

"Vận mệnh a, ta thật là không hiểu người a!"

~oOo~

Sài Trọng Sâm khoái trá đi về nhà, lồng ngực anh tràn đầy tình yêu, mới vừa rồi trong lúc bố vợ tương lại còn đang say ngủ, trên chiếc sập cỏ Tổ Đình đã đồng ý hẹn hò với anh. Sài Trọng Sâm bỏ mũ xuống, kiểu tóc buồn cười này lại khiến anh rất vui vẻ, tình yêu đã giúp anh kiêu hãnh ngẩng cao đầu đi trên đường cái.

Thật sự là rất đáng giá, thậm chí anh còn nghĩ mình nên cảm tạ người thợ cắt tóc đó nữa.

Tóc có thể dài ra, kiểu tóc có thể sửa lại, nhưng Tổ Đình là duy nhất, chỉ cần Tổ Đình yêu anh thì chẳng có gì là quan trọng cả. Giây phút này Sài Trọng Sâm cảm giác lâng lâng, giống như đang cưỡi mây đạp gió, còn có chút không khí mờ ảo, tựa như uống rượu say vậy. Không thể tin được, theo đuổi cô bao lâu như vậy, giờ mộng đẹp đã thành sự thật, anh thật sự không dám tin! Anh hoảng hốt đi trên đường phố đã về đêm, ánh đèn đường làm rực sáng bóng anh, anh cứ cười mãi không thôi, cứ nhớ mãi tới những hình ảnh vừa rồi của Tổ Đình, những lời cô nói...

Cô nói: "Em yêu anh."

Cô nói: "Chúng ta sẽ hẹn hò ư?"

Cô nói: "Nếu hẹn hò thuận lợi thì sẽ kết hôn sao?"

Cô nói: "Thật ra em cũng rất thích anh."

Cô nói: "Cho dù kiểu đầu của anh rất ngô, trông cái mặt hơi béo một chút nhưng em nghĩ em vẫn rất thích anh, vì anh thật sự là người tốt."

Sau đó Tổ Đình hỏi anh buổi tối ăn gì, sau đó Tổ Đình ân cần hỏi xem anh và cha cô đã nói những chuyện gì với nhau, hỏi xem tối nay anh có ăn no hay không? Anh nói hơi đói một chút, cô liền nấu mì cho anh. Tiết tiêu đệ cũng đói, nhưng vì nhà chỉ còn một gói mì tôm nên cô đã thẳng chân đập em trai ra, để dành mì tôm cho anh ăn.

Mì tôm bình thường là thế, nhưng dưới bàn tay nấu nướng của Tổ Đình, thật sự rất ngon!

Sài Trọng Sâm về nhà, hưng phấn đến mức không ngủ được, đã hai giờ đêm mà anh vẫn trần trọc trên giường. Anh sợ khi tỉnh dậy vào sáng mai, tất cả những chuyện hôm nay chỉ là giấc mộng, cho nên xuống giường, gọi điện cho AJ.

"A lô? " AJ bị đánh thức, giọng nói vẫn còn ngái ngủ.

"Tôi đây."

"Cậu chủ?"

"Tôi đã thành công rồi."

"Sao ạ?"

"Cô ấy đã đồng ý hẹn hò với tôi, cô ấy yêu tôi."

"Cái gì? Tiết tiêu thư á?"

"Đúng, ông có biết hôm nay xảy ra những chuyện gì không? Bây giờ tôi vẫn không ngủ được..." Hai giờ đêm, AJ bị buộc phải ngồi nghe Sài Trọng Sâm tâm tình, cứ kể đi kể lại chuyện đã diễn ra ngày hôm qua, nghe đến mức đau nhức cả hai tai, tới mức mà ông đã ngủ thiếp đi mà Sài Trọng Sâm vẫn còn đang nói!

"Cô ấy nói cho dù kiểu tóc này trông tôi hơi béo một chút, nhưng mà cô ấy vẫn thích tôi, ông có hiểu không? Tôi nghĩ, thật ra cô ấy yêu tôi từ rất lâu rồi... AJ? AJ?"

Đáp lại lời anh gọi là tiếng ngáy của AJ. Ghét thật, lại còn dám ngủ thiếp đi.

Sài Trọng Sâm cúp điện thoại, nằm ở trên giường, tâm tư anh vì quá hưng phấn mà không thể nào tĩnh tâm nổi. Không được, không được, kỷ niệm đáng

giả như vậy, sao có thể không ghi lại cơ chứ?

Sài Trọng Sâm nhấc gối lên, lôi quyển nhật ký ra, cầm bút ghi chép lại từng lời nói của Tô Đình, như vậy sẽ không sợ quên mất, bất cứ lúc nào cũng có thể lấy ra đọc, vui vẻ tới già.

~oOo~

Cũng trong buổi tối hôm ấy, cũng có người không ngủ được. Trong phòng khách, chị em nhà họ Tiết cùng nhau ngồi hàn huyên tâm sự.

"Em thấy chị lại bắt đầu cảm động rồi, mỗi lần chị dính vào tình yêu là em lại cảm thấy nhức đầu." Tiết tiểu đệ phân nản. "Hơn nữa em e rằng mỗi lần chị yêu là lại làm cho đàn ông sợ chạy mất dép, chị nhìn mình xem, bệnh cũ lại tái phát rồi."

"Có sao?"

"Không phải chắc?"

"Áo len rất ấm mà." Tô Đình vừa nói vừa đan áo.

"Còn lâu lắm mới tới mùa đông." Tiết tiểu đệ nhắc nhở.

"Một ngày đan một chút, đến mùa đông anh ấy có thể mặc!" Dưới ma lực tình yêu, Tô Đình hoàn toàn đổi khác, cả người như tỏa ra một vòng hào quang, tràn đầy tình yêu ấm áp.

Tiết tiểu đệ hừ lạnh: "Vừa mới quyết định hẹn hò, chưa đầy bốn tiếng đồng hồ, chị đã quyết định đan áo cho anh ta mặc, nhìn đi, có phải chị quá nhiệt tình hay không?"

"Có sao?"

"Có."

Tô Đình đang cầm sợi len cùng que đan, xấu hổ cười cười. "Nếu như là em, em có thể không cảm động hay sao?" Một người đàn ông đẹp trai anh tuấn như vậy, lại có thể vì cô để tóc húi cua.

"Cảm động thì cảm động, nhưng tình cảm thì phải tìm hiểu lâu dài, chị hiểu không? Không nên quá mù quáng, tiến tới quá nhanh, chị cần phải bình tĩnh."

"Em ở đây làm gì thế?" Tô Đình hỏi ngược lại.

"Chị không nhớ sao?"

"Sặc, sao lại lấy quần áo đi?"

"Đó, em muốn lấy ít quần áo đem đi." Tiết tiểu đệ lôi valy ra, nhét mấy bộ quần áo vào đó.

"Em định đi đâu?"

"Đến sống chung với Lý Dung Dung."

Tô Đình nắm lấy tai em trai kéo lại. "Vừa rồi còn mạnh miệng nói chị, mấy lời đó chị trả lại cho em đó!"

Tiết tiểu đệ cười hi hi. "Nhân lúc cha không có ở đây, em phải bỏ trốn, chứ sợ tới lúc cha tỉnh lại, em sợ rằng đi không được."

"Em nói gì? Vì người yêu mà bỏ nhà ra đi? Em nhìn mình xem, chẳng khác chị lắm đâu, tỉnh táo lại, ngồi xuống đi." Lấy uy quyền của một người chị, cô chỉ tay xuống sàn nhà, ý bảo em trai biết điều thì ngồi xuống nói chuyện.

Từ trước tới giờ Tiết tiểu đệ không sợ chị gái, cho nên hẳn cũng chẳng thèm ngồi xuống, mà động tác đóng gói hành lý còn nhanh hơn. "Chị, Dung Dung là cô gái tốt, em không thể phụ cô ấy, em phải chịu trách nhiệm."

Tô Đình sùng sốt, cười ha ha. "Em đang nói tới Lý Dung Dung sao?" Giống như đang nói tới một cô gái mới mười tám tuổi, người ta còn hơn em cô nhiều tuổi lắm, nó có nhớ không nhỉ?

"Em muốn đi chăm sóc cô ấy, cô ấy rất ngốc, làm việc và nghỉ ngơi đều không hợp lý, toàn thức đêm, lại còn không biết nấu ăn, em muốn chăm sóc cuộc sống của cô ấy, gánh vác công việc cho cô ấy."

Tô Đình cười xòa, chỉ vào. "Ngồi xuống ngồi xuống, em cứ ngồi xuống trước đi."

Tiết tiểu đệ ngồi xếp bằng. "Chị tốt nhất đừng cố can ngăn em, nếu không tình nghĩa chị em ta chấm dứt.!"

"Không phải em khuyên chị không nên quá vội vàng sao?"

"Em đâu có vội vàng, em thăm mền Dung Dung lâu rồi, em yêu cô ấy."

"Tốt, hay lắm." Tô Đình vỗ vỗ vai em. "Vấn đề là, sống chung là cách tốt nhất sao?"

"Đúng vậy, em đang tính là tuần sau sẽ cầu hôn Dung dung. Chị, chị cảm thấy nó thế nào?" Tiết tiểu đệ móc một chiếc hộp nhỏ bọc nhung từ trong túi áo, mở bên trong ra có một chiếc nhẫn kim cương lóe sáng.

"Thật sao?" Tô Đình nhìn vào chiếc nhẫn, vẻ mặt em trai cô hết sức kiêu ngạo.

"Đương nhiên là thật, toàn bộ tiền tiết kiệm hai năm của em dùng để mua nó đấy. Chị à, cô ấy sẽ không chê nó nhỏ quá chứ, em định mua loại lớn hơn nhưng em không muốn đi vay mượn, như thế không tốt."

"Không ngờ em trai chị cũng lãng mạn quá..." Tô Đình nhìn nhẫn kim cương cười cười.

"Chị, chị đừng nhìn Dung Dung trên cương vị lãnh đạo, tuy bộ dáng thông minh là thế nhưng thật sự cô ấy rất ngốc, cần còn người chăm sóc, thường làm em rất lo lắng..." Tiết tiểu đệ tâm sự thật tình.

Tô Đình nhìn vẻ mặt chân thành của em trai, cảm thấy lời này rất quen tai. Cô lắc đầu bật cười: "Em đã trưởng thành rồi." Có phải khi yêu một người nào đó, liền cảm thấy họ đều rất nhỏ bé cần phải chăm sóc hay không? Tô Đình đặt nhẫn vào trong hộp, nói: "Yên tâm, chiếc nhẫn rất đẹp, cô ấy nhất định sẽ thích."

"Bao giờ kết hôn, em sẽ thông báo với chị."

"Em không định thông báo với cha sao?"

"Trước tiên cứ để cha yên tĩnh vài ngày, em sẽ gọi điện về thông báo cho cha, tránh gặp trực tiếp, em sợ sẽ bị cha đánh."

"Em đã suy nghĩ kỹ rồi? Thật sự muốn cùng cô ấy kết hôn? Kết hôn là chuyện quan trọng cả đời, không phải là trò đùa, nếu làm không tốt, em có biết chuyện sẽ nghiêm trọng tới mức nào không?" Tô Đình lôi tất cả những nguy cơ có thể xảy ra nói cho em nghe. "Cô ấy hơn em mấy tuổi, sau này về già, sức khỏe cô ấy không tốt, sẽ không thể so sánh với em được. Tới lúc đó em còn quan tâm tới cô ấy, còn có hứng thú cùng nhau ham mê hợp lại không? Có sống với nhau lâu dài được không?"

"Cô ấy mà đợi lâu sẽ nổi giận đó." Tiết tiểu đệ đứng dậy, kéo hành lý cáo từ. "Chị, hôm nay chị ở nhà đi, chờ cha tỉnh lại đã."

"Được, còn phải đỡ tội giùm em nữa, đúng không?"

"Chị, em sẽ hậu tạ chị sau."

"Hừm hừ!" Tô Đình cười lạnh. "E rằng chị không đợi nổi đến lúc đó." Xem ra không thể làm gì khác hơn là ngồi chờ cha nổi giận rồi.

"Chị, chị nói trước với cha giùm em một tiếng, để cha có thể chuẩn bị tinh thần."

"Được rồi."

Tiết tiểu đệ kéo hành lý đi về phía cửa. "Tạm biệt."

"Em định đi thế nào?"

"Dung Dung chờ em ở bên ngoài."

"Cái gì?" Thì ra là hai người đã lên kế hoạch hết rồi. "Tạm biệt." Tô Đình giơ tay lên phất nhẹ một cái chào em.

Tiết tiểu đệ quay đầu lại hỏi: "Chị ở lại sẽ không có vấn đề gì chứ?"

"Vốn là rất có vấn đề, nhưng giờ vấn đề của em còn lớn hơn nên chị nghĩ cha sẽ không mắng chị nhiều đâu, sẽ mắng em trước đó."

"Đúng." Có đạo lý. "Không cần quá cảm kích em đâu."

"Được rồi, đi đi, nói nhiều quá."

Tiểu đệ giơ tay ý chào, đi thẳng ra ngoài, đi theo tiếng gọi của tình yêu.

Tô Đình đóng cửa, tới phòng cha cô, đắp lại chăn cho ông. Sau đó quay ra dọn nhà sạch sẽ, nấu cho cha một nồi cháo, vừa làm xong thì trời đã tờ mờ sáng, hai tiếng nửa cô đã phải đi làm.

Cả đêm cô không ngủ, nhưng tâm tình lại rất tốt. Cô quyết định đi tắm rửa, giúp cho tinh thần phấn chấn, lên kế hoạch trưa nay sẽ gọi Sài Trọng Sâm tới ăn cơm cùng cô, rồi sẽ hỏi xem tối nay anh có muốn đi xem phim hay không? Nhưng lỡ anh muốn cô về nhà anh, có nên từ chối hay không nhỉ? Ngay

rồi, có nên về qua nhà, thay một bộ đồ lót gọi cảm không nhĩ? Tổ Đình nghĩ tới đó liền đỏ mặt ngượng ngùng.

Tổ Đình viết giấy để lại, đơn giản thông báo một chút về tình trạng hiện giờ của em trai, dặn cha không cần lo lắng, sau đó mới đeo túi xách đi ra cửa.

Ngày hôm nay thật đẹp, trên người vẫn còn vương vấn mùi sữa tắm, Tổ Đình bước từng bước nhẹ nhàng. Mới đi tới đầu phố thì thấy một chiếc xe chặn ngang lại, lúc cửa xe hạ xuống, nhìn thấy rõ người lái, Tổ Đình không khỏi hoảng hốt, kêu khê.

"Sài Trọng Sâm? Sao anh lại tới đây?"

"Tôi đón em đi làm, qua nhà em không thấy nên nghĩ em đang ở đây, mau lên xe."

Cảm động, Tổ Đình mở cửa bước vào trong xe, Sài Trọng Sâm lái xe thẳng hướng tới nhà xuất bản.

"Mắt em có quầng thâm kìa!" Sài Trọng Sâm cười cô, Tổ Đình lờm anh một cái.

"Chẳng lẽ chỉ mình em có chấy?"

Có hai đứa ngốc thức trắng đêm không ngủ kìa!

"Những lời tôi qua em nói vẫn còn nhớ đấy chứ?" Sài Trọng Sâm nhắc nhở cô.

Tổ Đình cười khanh khách nói "Em nhớ mà, anh đừng xe đi, em mua tờ báo thôi mà."

Xe dừng trước cửa hàng tạp hóa, Tổ Đình xuống xe, đi vài vòng trở ra, mua sandwich làm bữa sáng, lại tới quầy báo mau một tờ báo văn nghệ, đây là thói quen hàng ngày trong công việc của cô.

Tổ Đình trở lại bên trong xe, đưa lon cà phê cho Sài Trọng Sâm, rồi mở tờ báo ra bắt đầu đọc..

"Em không ngủ sao? Dứt khoát phải nghỉ một ngày mới được." Sài Trọng Sâm lo lắng Tổ Đình.

Đột nhiên, Tổ Đình nắm chặt lấy tờ báo, hét lên: "Shit!"

"Sao thế?" Sài Trọng Sâm nhìn cô đang chăm chú đọc tin tức ở trang nhất, vẻ mặt hết sức nghiêm trọng, liền lái xe dừng lại ở vệ đường. "Đưa anh xem nào."

"Sách mới của Khương Lục Tú, bị ám chỉ là đạo văn." Tổ Đình ném tờ báo. "Trần Sĩ Đồng, em muốn tìm cái tên nhà báo đó để tính sổ!" Tổ Đình lôi điện thoại ra, bắt đầu liên lạc với đồng nghiệp. "Tốt nhất, hán đừng có để em tìm ra chứng cứ, Shit! Shit! Để cho Khương Lục Tú biết được sẽ nguy mất."

Một ngày tốt đẹp như vậy, đã bị gã Trần Sĩ Đồng phá hủy.

~oOo~

Tại nhà xuất bản Lam Kinh, khi Tổ Đình vừa pha được ba tách cà phê đặc xong thì Thẩm luật sư tới, liền cùng Tổ Đình và chủ bút bàn bạc.

Xem bình luận sách xong, Thẩm luật sư nói: "Người viết bình luận đã dùng từ « có thể » để ám chỉ Khương Lục Tú bất chú tác phẩm trình thám của nhà văn Mai Sa... Đây là một cách lẩn tránh trách nhiệm trước luật pháp, chúng ta không thể chủ trương kháng cáo."

"Tổ Đình, không thể nào thắng kiện được đâu, những chuyện này là thường xuyên xảy ra, những người này rất giáo hoạt ..." Chủ bút xoa xoa huyệt Thái dương.

"Đó, cộng thêm『 có lẽ, có thể 』. Có thể viết loạn thế sao? Như thế có còn công bằng đạo lý nữa hay không?" Tổ Đình nổi dóa.

Thẩm luật sư nói: "Bình thường gặp những chuyện như vậy nên coi là một lần gặp xui xẻo đi."

Chủ bút than thở: "Tôi cũng đã nói với cô ấy như vậy nhưng cô ấy vẫn nhất quyết muốn hỏi anh."

Tổ Đình tức giận nói: "Tôi tới nhà Khương Lục Tú rất nhiều lần, cô ấy vì sợ bị ảnh hưởng nên không đọc tiểu thuyết trình thám bao giờ, đây chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên! Thế này là không công bằng với cô ấy!"

"Còn có cách khác ——" Thẩm luật sư đề nghị: "Cô có thể gọi điện tới tòa soạn kháng nghị, xin họ chuyển bài bình luận đó xuống, rồi đăng một bài xin lỗi là được."

"Tôi không đồng ý." Chủ bút nói. "Không có chứng cứ mà làm loạn lên, hậu quả sẽ không lường trước được. Tổ Đình, trước hết cô hãy đi trấn an Khương Lục Tú."

"Cô ấy không chịu nghe điện thoại, chắc chắn là đã đọc bài báo đó, cảm thấy rất tức giận rồi."

Sau khi tan họp, Tổ Đình thông qua mấy người bạn bên truyền thông dò hỏi được số điện thoại của Trần Sĩ Đồng, liền gọi luôn vào số máy đó. Sau mười

lăm phút, phòng biên tập liền trở thành chiến trường, chỉ nghe thấy giọng của Tô Dĩnh gầm rung trời mắng mỏ, mắng đến mức các biên tập đều ngo ngẩn ngồi nghe.

"Tôi là người biên tập của cô Khương, xin hỏi bài báo hôm nay anh đăng, căn cứ vào cái gì mà dám ám chỉ tác phẩm của cô Khương là đạo văn?"

"Tác phẩm của cô Khương tương tự với tiểu thuyết của Mai Sa." Trần Sĩ Đồng cũng không phải là đèn đã cạn dầu liền đối đáp.

"Anh dám khẳng định là giống hệt hay sao?"

"Tôi chỉ nói là có thể, chứ không nói là khẳng định."

"Nếu không dám chắc, chứng tỏ anh cũng không có mười phần chắc chắn đúng không? Nếu không có mười phần chắc chắn lại dám ám chỉ cô ấy sao chép của người khác, liền viết lên trên báo mà chưa kiểm chứng với nhà xuất bản sao? Anh coi danh dự của nhà văn kém tới mức thế sao?"

Trần Sĩ Đồng cười nhẹ, đây là lần đầu tiên hắn gặp một biên tập viên máy móc như vậy. "Có nghiêm trọng như thế sao? Nếu như cứ viết một bài bình luận nào đó mà cũng phải hỏi qua biên tập của tác giả, tôi nghĩ các vị sẽ bị làm phiền chết mất."

"Nếu như biết tác giả bị chà đạp như vậy, tôi tin tưởng các biên tập tình nguyện bị làm phiền."

"Vậy cô muốn thế nào?"

"Trong vòng hai ngày đăng bài xin lỗi."

"Không thể nào?!" Trần Sĩ Đồng vừa cười. "Đã có bản lĩnh ra sách, sẽ phải có sự độ lượng rộng rãi tiếp nhận những bình luận, đây chính là quyền lợi của độc giả."

"Anh còn có lương tâm không vậy? Anh không thấy thẹn với lương tâm hay sao? Anh bỏ ra mấy trăm đồng mua một quyển sách, còn tác giả phải bỏ ra hai năm tâm huyết để viết nên một quyển sách. Chỉ vì mấy câu nói của anh nói người ta sao chép, không cảm giác mình quá đáng sao?"

Hắn nói một câu chẳng liên quan: "Tôi cảm thấy cô đang cố tình gây sự."

"Đúng thế, tôi chính là đang cố tình gây sự!" Tô Dĩnh cúp điện thoại cái rầm, khiến biên tập họ Trương liền ra trấn an.

"Tô Dĩnh, bình tĩnh."

Lý biên tập cũng tới khuyên: "Chuyện đã như vậy rồi, đừng cố nữa."

Tô Dĩnh kéo ngăn bàn, tìm viên kẹo ăn, thuận tay đem báo chí, văn kiện, giấy tờ đầy trên bàn nhét vào trong túi.

"Tôi nhất định phải bắt Trần Sĩ Đồng xin lỗi." Kéo khóa túi lại đeo lên vai, Tô Dĩnh muốn đi gặp Trần Sĩ Đồng, nhưng đã có người đứng chắn trước cửa.

"Vào phòng tôi." Tổng giám kéo Tô Dĩnh vào phòng làm việc.

"Tôi vừa nhận được điện thoại của chủ bút tòa soạn, họ thay Trần Sĩ Đồng xin lỗi chúng ta, cô không nên đi gây chuyện nữa."

"Sau đó thì sao? Chẳng lẽ không đem lại sự trong sạch cho Khương Lục Tú sao?"

Tổng giám dò xét Tô Dĩnh. "Cô vào nghề này được bao nhiêu năm? Nên biết rằng làm biên tập viên, quan hệ rộng là rất quan trọng, không nên vì một tác giả trẻ mà hỏng mối quan hệ, huống chi người ta đã chủ động nói xin lỗi."

"Tôi không thể chấp nhận."

"Chuyện như thế này không phải là chưa từng xảy ra trước đây, tôi cùng luật sư cũng đã nói qua, trừ phi kiện anh ta tội phỉ báng, nhưng tỷ lệ thắng kiện rất thấp, có cần thiết phải thế không?" Tổng giám cảm thấy Tô Dĩnh chuyện bé xé ra to.

"Lần này không giống với những chuyện trước đây." Tô Dĩnh ném túi ngồi xuống.

"Sao lại không giống?"

"Chính là tác giả không giống, cô không biết đấy thôi, cô ấy là người theo chủ nghĩa hoàn mỹ, tôi rất lo lắng..."

"Cô nói Khương Lục Tú à? Tôi vừa mới đem hoa đến nhà cô ấy, thông báo lập trường của nhà xuất bản, cô hãy khuyên cô ấy nghĩ thoáng ra một chút, thay nhà xuất bản mời cô ấy đi ăn một bữa cơm hoặc đi uống gì đó giải sầu, cô cảm thấy thế nào?" Tổng giám tự định giá. "Lượng tiêu thụ sách của cô ấy rất tốt, coi như là thương công cô ấy đã vất vả cực nhọc."

"Tôi biết rồi." Tô Dĩnh xách túi rời đi.

"Tô Dĩnh?" Tổng giám đuổi theo ra. "Tôi nói cô có nghe hay không?"

"Biết rồi." Tổ Đình găm giữ trở về chỗ ngồi. "Không công bằng, thật sự là không công bằng mà." Tổ Đình nhai một viên đường, tức giận khó tiêu.

"Tổng giám nói sao?" Các biên tập xúm lại hỏi

"Bảo tôi không nên làm hỏng mối quan hệ."

"Tổng giám nói vậy là vì muốn tốt cho cô, chỉ vì một nhà văn trẻ mà đắc tội với tòa soạn báo sao?" Các biên tập thử khuyên Tổ Đình, không ai muốn làm lớn chuyện cả.

~oOo~

Khương Lục Tú cầm kéo, cắt bỏ bài báo của Trần Sĩ Đồng.

Những tia nắng cuối cùng của mặt trời rơi rớt trên mặt bàn, ánh sáng yếu ớt chạm tới tờ báo chỉ chút chữ, từng chữ như nhảy nhót trước mặt cô, thật khó coi. Cô vừa nhìn vừa run rẩy, điện thoại vẫn không ngừng vang lên, giọng nói của Tổ Đình không ngừng ...

"A lô? Khương tiểu thư? Tôi là Tổ Đình, tôi biết cô bị oan, cô có ở nhà không? Chúng ta nói chuyện một lát được không? Xin cô gọi lại cho tôi, tôi rất lo lắng." Ba giờ sau! "Khương tiểu thư? Tôi là Tổ Đình đây, tôi đang ở trước cửa nhà cô, cô có thể mở cửa cho tôi vào không?"

Khương Lục Tú liếc nhìn về phía cửa, chẳng buồn đứng dậy.

Tổ Đình tiếp tục gọi điện thoại. "Khương tiểu thư? Tôi là Tổ Đình đây, tôi mua bánh ngọt đặt trước cửa nhà cô đó, cô ở trong nhà đúng không? Mau mở cửa đi, tôi rất lo lắng..."

Khương Lục Tú gục xuống bàn cầm tờ báo lên xé nát, rồi lại mở ngăn kéo đem tập bản thảo cho vào máy hủy hết. Giờ đây cô chẳng thiết tha làm gì nữa, đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi, cô nằm dài lên ghế salon thả tầm mắt nhìn ra bên ngoài cửa sổ...

Bạn đang đọc truyện *Theo Đuổi Người, Hào Cực Khổ* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Năm giờ chiều, Sài Trọng Sâm nằm dài trên giường, nhắc máy gọi điện thoại tìm Tổ Đình.

"Em đang ở đâu vậy?"

"Haizz ~ ~ "

"Vẫn đang lo vụ bản quyền cuốn sách sao?"

"Chán quá." Tổ Đình buồn bã nói.

"Còn chưa ăn cơm sao? Chúng ta đi Mẫu Đan lâu ăn nha, không phải em thích ăn cơm thịt xiên ở đó nhất sao?"

"Được."

"Nơi đó trà sữa trân châu không tồi."

"Vâng."

"Giờ anh qua đón em nha, em đang ở đâu?"

Tối đón Tổ Đình xong, Sài Trọng Sâm đưa cô đến Mẫu Đan lâu ăn cơm.

Trong lúc dùng bữa, anh kinh ngạc nhìn chằm chằm Tổ Đình, vẻ mặt cô làm anh không khỏi mỉm cười. Tổ Đình đang biểu diễn kỹ năng đặc biệt, trong tay cô cầm đôi đũa, đầu không ngừng gật gù, hai mắt cũng díp lại dần... Aiza, nằng ngu gà ngu gật.

"Tổ Đình? Tổ Đình? !" Sài Trọng Sâm buồn cười gọi cô.

"Đây." Tổ Đình tỉnh lại, cố gắng mở to đôi mắt mơ hồ hỏi: "Mấy giờ rồi?"

"Mấy giờ cái gì chứ ? Em còn chưa ăn xong cơm." Anh véo nhẹ má cô. "Mau ăn đi."

Nâng bát com lên, và được vài miếng, cô lại bắt đầu mơ hồ, đầu lại gật gù liên hồi như trống bỏi, còn suýt đụng trúng bát com.

Sài Trọng Sâm gọi cô: "Tổ Đình? Tổ Đình?"

"Em đây." Tỉnh lại, cô dụi dụi mắt. "Em xin lỗi."

"Em xin lỗi?" Anh cười, múc cho cô một bát canh. "Ăn chút canh đi, uống canh nóng sẽ làm cho tinh thần em khá hơn."

"Đứng, ăn canh." Tổ Đình ngồi thẳng dậy, múc canh uống. "Thật không có ý nghĩa..."

"Không có ý nghĩa còn cô làm chi."

"Mất bao nhiêu công lao mới hoàn thành được một cuốn sách, lại bị người ta chụp mũ cho cái tội sao chép."

Nhìn dáng vẻ ủ oải của cô, Sài Trọng Sâm rất đau lòng. Anh đi qua ngồi cạnh cô, vô cùng dịu dàng dùng cánh tay xoa bóp bả vai, giúp cho cô bớt đi mệt mỏi.

"Em quá mệt mỏi rồi, com nước xong, nghỉ ngơi thật tốt, những chuyện khác ngày mai rồi hãy nói."

"Bực mình chết mất, còn không có cách nào để kiện tên đó!" Tổ Đình nhìn lại Sài Trọng Sâm. "Em rất giận, nhưng mà khổ nỗi, mệt mỏi quá không còn sức mà nổi giận nữa..." Cô miễn cưỡng đưa tay chống má, tiếng nói khàn khàn, đượm vẻ đau lòng cùng một mệt.

Anh mỉm cười nói: "Đúng, còn không có cả sức mà khen ngợi kiểu tóc mới của anh nữa cơ mà."

Tổ Đình cười. "Không phải em đã nói rồi sao? Rất tuần tú mà."

Anh vươn tay vén sợi tóc lòa xòa trước trán cô, thắm thiết mà thương tiếc nhìn nàng. "Tổ Đình, Tú em không nên quá để ý chuyện của Khương Lục."

"Em rất muốn đập cho Trần Sĩ Đồng một trận." Tổ Đình lười biếng nhìn anh.

"Tổ Đình, dáng vẻ buồn ngủ này của em rất gọi cảm." Anh cố gắng làm dịu đi sự phẫn nộ của cô.

"Dáng vẻ làm sao chứ?" Tổ Đình nâng bát com lên, và một miếng thật lớn.

"Cả kiểu này cũng gọi cảm." Anh không nhịn được mỉm cười.

"Em cảm thấy mệt mỏi quá." Tổ Đình le lưỡi cuộn hột com nơi khóe miệng.

"Anh thấy mà."

"Em thật sự ăn không nổi, chúng ta đi thôi!" Tổ Đình đứng dậy mặc áo khoác.

Sài Trọng Sâm dắt tay cô, đi tới quầy tính tiền rồi rời khỏi nhà hàng, Tổ Đình bỗng nhiên là đi, may mắn vừa kịp lúc Sài Trọng Sâm đỡ được cô ——

"Tổ Đình?" Anh không nghe thấy câu trả lời của cô, cũng đồng thời nghe thấy tiếng ngáy. Cô ngủ thiếp đi! !

Tổ Đình dựa vào cánh tay anh, nhắm chặt hai mắt, ngủ mê.

Rất tốt, ngày hôm qua khiêng Tiết bá bá, hôm nay khiêng con gái bác. Sài Trọng Sâm bật cười, bế Tổ Đình lên, không thềm để ý ánh mắt tò mò của người bên cạnh, ôm Tổ Đình đi thẳng tới xe, mang về nhà.

~oOo~

AJ đang quét dọn nhà cửa, dọn dẹp đình viện, thấy cậu chủ ôm Tiết tiểu thư đi vào.

"Cô ấy làm sao thế ạ?"

"Đóng cửa lại." Sài Trọng Sâm ôm Tổ Đình đi vào trong nhà, đặt cô xuống giường, giúp cô đắp chăn, lại còn đứng ở cạnh giường thương thức cảnh cô ngủ say. Về mặt cô lúc ngủ say thật ngoan hiền, anh cao hứng cười tùm tùm.

AJ tiến vào, hỏi: "Cô ấy ốm sao?"

"Suýt!" ý bảo AJ chớ có lên tiếng, cung chiêu nhìn Tổ Đình nhỏ giọng nói: "Cô ấy ngủ thiếp đi."

Chủ tớ ra khỏi phòng, Sài Trọng Sâm nhẹ đóng cửa lại, AJ nhìn cảm thấy rất buồn cười.

"Cậu chủ, bây giờ tôi biết cậu sợ gì rồi, cậu chỉ sợ Tiết tiểu thư."

Sài Trọng Sâm lờm AJ một cái, anh phát phát ổng tay áo, khề đặng hăng cho thanh cổ họng. "Tốt rồi, ông có thể về rồi."

"Nhưng mà sân còn chưa có quét xong."

"Tôi tự làm được."

"Rác còn chưa có đổ nữa."

"Tôi sẽ làm."

"Cậu chủ, làm sao có thể để cho cậu đổ rác chứ?"

Sài Trọng Sâm lờm lờm ông, lạnh lùng nói: "Nếu không biến nhanh, tôi lập tức đem ông trở thành đồ bỏ đi ném ra sọt rác."

"Được được." Hiểu rồi, cậu chủ muốn cùng Tiết tiểu thư một chỗ. AJ vừa cất đồ, vừa nói thầm: "Sớm biết sẽ như vậy mà, thấy sắc quên bợc."

"Còn làm bằm gì đó?" Sài Trọng Sâm buồn cười liếc nhìn ông một cái.

AJ hi hi cười cáo từ. Cửa vừa đóng lại, Sài Trọng Sâm lập tức hành động——

Anh mở ngăn kéo, xếp những cây nến của các nước mà anh sưu tầm từ nhiều năm trước lên bàn ăn. Đứng trước tủ rượu, chọn loại Champagne hảo hạng nhất, đi vào bếp mở tủ lạnh lấy vài khay đá đồng loạt đặt trong thùng ướp lạnh cho chai rượu.

Lại mở tủ lạnh, lấy loại thịt bò cao cấp, bỏ ra ngoài cho rã đông, chuẩn bị xử lý tảng thịt. Chờ một chút! Sài Trọng Sâm xắn tay áo, đứng ở cạnh bếp, rơi vào trầm tư.

Chỉ ăn tảng thịt bò quá ngán, nước trái cây, đúng rồi, làm đĩa trái cây. Vươn tay lấy con dao nhỏ, táo chín đỏ mọng, còn có lựu, anh đào đỏ sậm, dâu tây tươi mát, nhanh chóng bỏ ra bày lên đĩa, giống như bức tranh, hoạt sắc sinh hương, chỉ nhìn thôi đã thấy rất hấp dẫn rồi.

Sài Trọng Sâm hài lòng. Chờ một chút! Vừa nghĩ ra, lúc ăn cơm Tổ Đình rất thích uống trà sữa Tinh Tinh, anh lấy điện thoại gọi cho AJ: "Mua hai cốc trà sữa Tinh Tinh tới đây."

Cúp điện thoại, trở về phòng khách, Sài Trọng Sâm đứng ở trước bàn ăn nhìn trong chốc lát, quyết định một lần nữa đổi lại khăn trải bàn. Hân Anh đốt một chút gỗ đàn hương Ấn Độ cho hương thơm dịu dịu xong, lúc này mới vào phòng tắm, cạo râu, tắm rửa, thay quần áo, ngồi ở ghế sofa ngoài phòng khách, nhàn tản hút xì gà.

Nghe nhạc, nghĩ tới Y Nhân sắp tỉnh lại, cùng anh ăn tối, Sài Trọng Sâm không kiềm chế được nở nụ cười khoái chí...

AJ cũng đã mang trà sữa tới.

"Trà sữa để chỗ nào ạ?" Sặc! AJ sững sờ đứng trước cửa, nhìn chằm chằm bên trong nhà. Ông mới rời đi bao lâu? Có phải ba tiếng hay không? Bên trong nhà này ánh đèn mờ ảo, mùi thơm tràn ngập, trên bàn cây nến lóng lánh, Champagne, đĩa trái cây, bài biện thật lãng mạn nha! Còn có trước sofa, cậu chủ ngồi nghe nhạc lại cười mờ ám như thế, không khí rất chi là nguy hiểm...

Cậu chủ quay đầu lại, mỉm cười: "Đã tới rồi?"

AJ nheo nheo mắt. "Cậu quá khoa trương rồi, cậu chủ." Quá rõ ràng đó, nói rõ tối nay muốn cùng Tiết tiểu thư làm gì gì đó. Sài Trọng Sâm khề run thầm trong bụng, chỉ vào phòng bếp: "Đề trà sữa vào tủ lạnh."

"Được." AJ đi vào phòng bếp, lúc đi ra khề thì thảo: "Tiết tiểu thư còn chưa tỉnh ả?"

"Nhanh." Sài Trọng Sâm ngẩng đầu nhìn đồng hồ, đã ngủ hơn năm tiếng rồi.

"Hai người tính toán cả đêm uống rượu không ngủ sao?"

"Hỏi nhiều như vậy làm chi?"

"Cậu chủ, quá tích cực có lẽ sẽ hù dọa con gái nhà người ta chạy mất đó." AJ tốt bụng nhắc nhở.

"Nói nhăng cuội gì đó? Tôi ngồi ở sofa hút xì gà, cái gì mà tích cực chứ?"

Vừa châm nến, vừa đốt hương đèn, làm cho không khí lãng mạn như vậy còn chối là không tích cực? AJ cười gian rồi đi.

Vì lời của AJ, Sài Trọng Sâm quyết định lấy một quyển sách, ngay trang thành bộ đáng đọc sách, che dấu ý nghĩ trong lòng.

Thật ra thì trong lòng lúc nào cũng nghĩ cho Tổ Đình, anh nghĩ đợi cô tỉnh lại đã rất trễ, nhất định sẽ đói bụng, sau đó ngồi cắt thịt bò cho cô ăn, giữ cô ở lại qua đêm, sau đó nghe nhạc uống Champagne, lúc đó hai người bắt đầu kim lòng không được, sau đó sẽ ở trên giường phát sinh một chút chuyện.

Cuối cùng thỏa mãn ôm nhau ở chung một chỗ ngủ tới khi trời sáng.

Chết tiệt! Sài Trọng Sâm khệp sách lại tự mắng mình, buồn cười tự gõ gõ đầu, tự thấy có lỗi vì những suy nghĩ xấu xa của mình. Nhưng anh không kiềm chế được nữa, ý nghĩ kỳ quái với Tổ Đình, vừa nghĩ tới cô đang ngủ ở trên giường của mình, thân thể của anh tự nhiên có phản ứng.

Mà thời gian cứ lặng lẽ trôi qua, mười hai giờ, xì gà cũng đã hút hết. Trời vừa rạng sáng, thùng đá đã tan hết, khối đá lớn đã thành nước. Hai giờ, đĩa trái cây nước trái cây phai màu. Ba giờ sáng, Sài Trọng Sâm đi vào phòng ngủ, quyết định đánh thức giai nhân tình lại.

Anh đứng ở bên giường, nhìn Tổ Đình, cô ngủ rất tự nhiên. Sài Trọng Sâm ngồi xổm xuống, chống cằm, nhìn Tổ Đình, cô nhẹ nhàng ngáy.

Aiza! Ghét thật. Anh biết giường của anh rất thoải mái, là đệm nhập khẩu nước ngoài, nhưng.. Sài Trọng Sâm thở dài.

Anh khao khát giai nhân tình lại, cùng anh trải qua một buổi tối lãng mạn. Anh đã bài trí bàn ăn đẹp mắt, chuẩn bị cùng cô cùng đi ăn tối, anh thích cùng cô nói chuyện trăng đêm, và... còn cùng cô triển miến đến hừng sáng.

Anh là một người đàn ông khỏe mạnh, đối mặt với người con gái mình yêu mến, đương nhiên dục vọng của anh bị kích động, nhưng...

Trên giường, Tổ Đình khẽ trở mình.

Tình rồi?! Anh chăm chú quan sát cô —— không phải, không có tình. Cô ôm gối, chìm ở đệm giường, ngủ ngon cực kỳ, giống như chú gấu koala ôm gốc tre vậy.

"Tổ Đình?" Hai tay anh chống xuống giường, cúi đầu ngắm cô. Đưa tay nhẹ nhàng lướt nhẹ mặt cô, da mặt rất mịn.

Tổ Đình cau mày, đẩy tay anh ra.

Anh mỉm cười. Không nở quá rối giấc của cô. Aizz, anh cũng nằm xuống, vừa cảm thấy uể oải, vừa cảm thấy buồn cười. Ngủ quên, lãng phí thời giờ, cô chỉ muốn ngủ.

Sài Trọng Sâm ngửi mùi nước hoa của Tổ Đình, nghe cô hô hấp đều đặn, mắt của anh dần dần díp lại, mặt dựa vào vai Tổ Đình, anh cũng thấy rất mệt.

Đồng hồ cứ lặng lẽ tí tách từng phút giây, trong phòng khách hương đèn ngào ngạt mùi thơm, trên đĩa hoa quả, trái cây đã dần dần ngả màu. Phòng bếp thịt bò cao cấp đầy mùi vị đã nguội dần...

Nhưng trên giường trong phòng ngủ, Sài Trọng Sâm và Tiết Tổ Đình ngủ say, ở phía ngoài cửa sổ thấp thoáng ánh sáng dịu dịu của trăng; trong sân đình, thực vật tức giận bùng bùng hướng bầu trời mở rộng, lặng lẽ sinh trưởng khỏe mạnh.

~oOo~

Ở một chỗ khác trong thành phố, Tiết Cương nhìn chăm chăm vào một bức ảnh, giận đến phát run. Thằng con bất hiếu, mới vừa rồi ở trong điện thoại dám cãi lại ông.

Gọi lại cho nó, nó bảo là nó muốn kết hôn. Cố gắng tỉnh táo đầu óc, nghe nó ở đầu dây bên kia lầm nhảm cái gì gọi là tình yêu chân chính. Mắng thằng nhóc là điên rồi, thế mà nó dám mắng lại ông là cha già cổ chấp. Hai cha con một lời không hợp, cùng lúc cúp điện thoại. "Aizz!" Tiết Cương bóp bóp trán, ngẩng đầu nhìn thấy di ảnh của vợ trên tường. "Con cái trưởng thành rồi, chả đứa nào nghe lời tôi nữa bà à." Trên bức ảnh, vợ ông mỉm cười, phảng phất như nói cho ông biết, coi như đã kết thúc rồi, con cái đều là đứa biết quan tâm, tuổi ông cũng đã cao rồi. Tiết Cương nằm xuống, nhìn lấy tấm ảnh trong tay.

Ảnh chụp từ lâu lắm rồi, Tổ Đình cùng Gia Cần tay trong tay đứng ở sân thượng. Tổ Đình cắt kiểu tóc nhìn giống quả dưa hấu, đôi mắt rất to, vẻ mặt cực kỳ thông minh. Thằng bé bên cạnh cắt tóc húi cua, cộc lốc, còn đứng bên cạnh chị gái vừa cười vừa cắn kem nữa. Bối cảnh là mùa hè năm ấy, sau mười hai giờ trưa, vợ ông – người chụp hình năm ấy giờ đã không còn.

"Hix!" Tiết Cương nhẹ nhàng áp tấm ảnh lên ngực, vợ ông chính là người ông yêu nhất. Tiết Cương lầm bầm tự nói: "Bà à, tôi thấy cái gã Sài Trọng Sâm kia muốn bắt cóc con gái chúng ta, Gia Cần thì bị cái cô gái hơn nó vài tuổi lừa gạt mất, cả hai bên đều ép tôi, tôi phải làm sao bây giờ?"

Tiết Cương khò sở ngủ thiếp đi, rèm cửa sổ thấp thoáng ánh trăng. Ông mơ thấy vợ ông về trong giấc mộng, bà mỉm cười, không có dấu vết của thời gian đọng lại trên gương mặt xinh đẹp của bà, bà ngồi bên giường, đưa tay nhẹ nhàng vỗ về khuôn mặt đã hiện đầy nếp nhăn già nua của ông.

Tiết Cương nhìn người vợ yêu, nụ cười của bà thật ấm áp.

"Bà xã à, tôi nhớ bà quá." Ở trong mơ, ông khóc giống như một đứa trẻ.

~oOo~

Năm giờ sáng, Tổ Đình tỉnh lại, cô định ngồi bật dậy thì lại thấy có cánh tay vắt ngang người. Quay đầu lại, cô nhìn Sài Trọng Sâm đang ngủ ở bên cạnh, mà bên ngoài, trời đã sáng.

Tổ Đình thấy mỏi lưng. Cẩn thận nhấc khẽ cánh tay anh, nhẹ nhàng bước xuống giường, ra khỏi phòng. Đồng hồ đã điểm năm giờ, sang ngày mới rồi! Cô

ngủ mê man lâu như vậy, ngay cả việc tới nhà anh lúc nào cũng không nhớ.

Tổ Đình nhìn thấy trên bàn ăn, nến đã cháy hết, Champagne không còn lạnh nữa, hai chiếc ly có chân dài, sạch sẽ chưa sử dụng qua. Trên đĩa, trái cây đã ngả màu. Tổ Đình buồn bực một hồi lâu, đi vào phòng bếp, phát hiện tảng thịt bò cao cấp đã rã đông hết.

Cô tổng kết lại là có người chuẩn bị những thứ này, muốn tạo cho cô một buổi tối lãng mạn, nhưng mà người đó không đợi được cô tỉnh lại, cứ như vậy chán nản mà ngủ thiếp đi. Tổ Đình không nhịn được cười thầm, cô có thể tưởng tượng gương mặt ảm ức của Sài Trọng Sâm lúc đó.

Tổ Đình vào phòng tắm, tắm rửa, sau đi ra ngoài, tìm dây thun buộc tóc gọn gàng lại. Bắt đầu dọn dẹp bàn ăn, bê thùng lạnh vào bếp, nhấc chai Champagne vào bồn nước rửa qua. Cầm miếng thịt bò cao cấp cho lên thớt, dùng con dao thái lát rất nhanh chóng.

Cô mở tủ lạnh, nhìn thấy hai cốc trà sữa Tinh Tinh, cô cười, trong lòng cảm thấy rất ấm áp. Tìm cà rốt cà chua, bắt đầu nấu ăn.

Sáu giờ, Tổ Đình múc thịt bò sốt vang vào bát lớn.

Bây giờ, trời đã sáng, ngoài phòng chim sẻ đang hót líu lo, Sài Trọng Sâm còn chưa tỉnh, Tổ Đình nên đi làm. Nàng đi vào phòng, nhìn người đàn ông đang say ngủ, anh ngủ giống như đứa trẻ.

Tổ Đình cúi người, nhẹ nhàng hôn lên mặt anh, vừa giúp anh đắp chăn, lúc này mới cầm túi xách ra cửa. Xuyên qua sân, con đường bằng đá bên cạnh những chậu hoa chập chờn, giống như mỉm cười với cô. Sài Trọng Sâm đích thân trồng hoa cô kỳ thụ, tản ra mùi thơm nhẹ nhàng.

Tổ Đình cài chốt cửa, đứng ở bên ngoài nhà Sài Trọng Sâm, hai tay khoanh trước ngực, giặt mình trong chốc lát.

Cô gỡ gỡ đầu, vuốt vuốt áo sơ mi. Cô đá đá bậc cửa, vừa gỡ gỡ cánh tay. Mấy năm nay cô chưa từng đi làm muộn, cũng không chưa từng nghỉ phép! Cô luôn đặt công việc lên hàng đầu. Mấy năm nay, đồng hồ báo thức vừa vang là cô liền rời giường, ra khỏi nhà lập tức đuổi theo xe bus, chạy về phía nhà xuất bản. Mấy năm nay cô luôn luôn ăn không ngon, ngủ không yên, cũng là vì công việc... Cô vẫn có ý chí chiến đấu, cứ như vậy cảm thấy phấn khích.

Nhưng, ngày hôm qua chuyện Khương Lục Tú đã dấy kích rất lớn vào lòng yêu nghề của cô, mà đêm qua ở trong nhà Sài Trọng Sâm, cô lại ngủ rất ngon. Giờ phút này, ở nơi này, vào sáng sớm, gió mát nhẹ nhàng thổi lướt qua, trong lòng cô chợt đặt ra một câu hỏi- « Rốt cuộc, mình muốn gì từ cuộc sống này ? »

Nóng vội theo đuổi sự nghiệp: đòi lại được cái gì ? Cái gọi là thành công, thế nhưng lại không thể chịu được dấy kích, thật yếu ớt. Ngẫm nghĩ một hồi, lần đầu tiên, cô quyết định xin nghỉ phép.

Tổ Đình rút tờ báo mới từ trong hộp thư, kẹp dưới cánh tay, trở vào trong nhà.

Cô ngồi xổm xuống hái được ba gốc cây tiểu bạch hoa, đi vào sau nhà tìm một chậu thủy tinh nhỏ, đặt ở trên bàn ăn.

Sau đó cô xắn tay áo, đeo tạp dề, lần này cô dùng đầy đủ thời gian, lần lượt chuẩn bị từng món ăn, đánh sữa tươi. Gọt táo, dưa chuột, làm salad Triều Tiên, cô ngâm dưa vào nước muối, như vậy dù đặt bao lâu, màu sắc cũng sẽ không bị phai.

Tám giờ rưỡi, bàn ăn bố trí xong tất.

Tổ Đình hài lòng mỉm cười, dựa vào bàn ăn, cô khẽ vuốt nhẹ cánh hoa trắng. Nấu ăn vì người đàn ông mình yêu là việc mà cô yêu thích nhất !

Tổ Đình gọi điện thoại đến nhà xuất bản, xin nghỉ phép, sau đó ngồi ở trước bàn ăn, mở tờ báo, chờ Sài Trọng Sâm tỉnh lại.

Sài Trọng Sâm tỉnh lại, thấy trên giường Y Nhân mất tích, anh kinh ngạc ngồi dậy, trên tường đồng hồ biểu hiện chín giờ. Tổ Đình đi làm rồi sao? Sài Trọng Sâm vừa nằm xuống, trong lòng thất vọng, ngày hôm qua kế hoạch muốn cùng Y Nhân trải qua một buổi tối lãng mạn, kết quả cô ngủ quá say, muốn đợi cô tỉnh lại, nhưng cuối cùng anh lại ngủ thiếp đi.

Bỗng nhiên anh nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng động trang giấy bị lật sang, có người ư? Sài Trọng Sâm xuống giường, đẩy cửa ra, vừa lúc Tổ Đình ngẩng đầu.

"Chào buổi sáng!" Tổ Đình cười.

Nhìn cô, Sài Trọng Sâm kinh ngạc nói không ra lời, anh lui về phía sau một bước, nhìn cô chăm chú.

Giờ phút này, ánh mặt trời len vào trong phòng khách, trên bàn ăn đặt một chén hoa nhỏ, lại có khay thức ăn ngon, không khí đầy mùi hương, mà điều khiến anh kinh ngạc nhất chính là người đang ngồi ở trước bàn - Tiết Tổ Đình. Trước mặt cô là tờ báo mở rộng, ngồi ở chỗ đó, thiên kinh địa nghĩa, phảng phất là bạn đời của anh.

An khó có thể miêu tả nổi cảm động trong lòng, anh vui tới mức cảm giác mình vĩnh viễn nhớ kỹ giờ phút này, đắm chìm trong nắng mai nhìn ngắm dáng vẻ dịu dàng của cô.

"Em không đi làm sao?" Khóe miệng của anh hiện lên nụ cười nhàn nhạt.

"Em nghỉ phép, muốn cùng anh ăn sáng." Cô có thể cảm nhận sự vui vẻ rõ ràng của anh, cho dù hai người cách nhau một đoạn đường.

Tổ Đình cảm nấp của cô lớn lên, một mùi thơm ngào ngạt bay tới." Em dùng thịt bò của anh làm bò sốt vang mất rồi." Tiếp theo, chỉ vào cái khay thức ăn trên bàn thực giới thiệu: "Chỉ là món ăn đơn giản thường ngày, sandwich, rau xà lách salad, còn có cà phê, anh mau đi rửa mặt xong ra ăn đi."

Anh xắn tay áo, dựa lưng vào cửa phòng, nhẹ nhàng thở dài. "Sao hôm nay anh lại may mắn thế nhỉ?"

~oOo~

Vừa ăn sáng, hai người vừa ngồi bình luận chuyện tình cảm của Tiết đệ: "Cho nên em trai em đã rời nhà đi ra ngoài."

"Thật ra thì cha em cũng không đáng sợ như vậy, chẳng qua là ông quá cô đơn tịch mịch thôi." Anh thân thiện nhìn cô. "Thật không thể tin được, công việc đang bận rộn thế mà cũng dám xin nghỉ phép?"

Tổ Đình liếc anh cười cười. "Là ai tối hôm qua lấy ra nhiều đồ ăn như vậy, em có thể không ở lại ăn hộ được sao?"

"Tối hôm qua em ngủ ngon như vậy, anh không đành lòng gọi em dậy." Anh hỏi: "Sao nào? Giường của anh ngủ rất thoải mái sao? Nếu em muốn thì ngày nào cũng hoan nghênh em tới ngủ."

"Cám ơn nha, giường nhà em ngủ cũng rất tốt." Cô chớp chớp đôi mi thanh tú, khoe miệng ản chứa ý cười, sau đó cô thờ dài nói: "Hôm nay bỗng nhiên em có cảm giác, cảm thấy công việc thật không có ý nghĩa." Chuyện của Khương Lục Tú, làm cô cảm thấy mệt mỏi, uể oải.

"Cái này gọi là chứng bệnh mệt mỏi vì công việc." Phát hiện khoe miệng cô dính bọt, anh tỉnh bơ, cúi đầu xử lý quả trứng rán trên đĩa của mình. "Tổ Đình."

"Vâng?"

"Hôm nay muốn làm những thứ gì?"

"A... Em cũng không biết." Tổ Đình cắn đĩa ăn. "Hay là anh đưa ý tưởng đi?"

"Không thành vấn đề." Sài Trọng Sâm bỏ dao nĩa xuống, đi về phía cô, giữ lấy hai vai cô. "Như vậy bắt đầu từ nơi này trước." Anh cúi đầu, liếm đi bọt trên khoe miệng cô, sau đó thì thăm khe khẽ vào tai cô, khiến cho cô cười một trận khoái trá run rẩy.

"Em đã chăm chỉ làm một bữa sáng ngon như vậy, xứng đáng được thưởng ~~~" anh dịu dàng nhìn cô, giọng điệu phảng phất như vuốt ve.

Tổ Đình trừng mắt nhìn, cô nghĩ thấy mùi hương của nước tạo râu, mùi xạ hương nhàn nhạt. Anh hôn chớp mũi cô, khẽ cắn môi trên của cô, chớp mũi hai người chạm vào nhau, cứ như vậy nhìn đối phương

"Tối hôm qua nằm ở bên cạnh em, trong đầu anh chỉ nghĩ tới một chuyện, em có muốn nghe không?" Đôi mắt Sài Trọng Sâm lóe sáng, nhìn rất khả nghi.

"Hi hi!" Tổ Đình hít một hơi lạnh, nhẹ nhàng thở ra. Dần dần cách xa anh một chút, chỉ vào anh cười nói: "Anh biết điều một chút, ăn điểm tâm đi."

Ánh mắt kiều ngạo nóng bỏng kia ám chỉ một điều gì đó... không... ý nghĩ của anh, hại Tổ Đình tâm hoảng ý loạn. "Em ăn xong rồi."

Anh vòng qua bàn muốn bắt bó nằng, Tổ Đình chạy tới bên kia.

"Anh còn chưa ăn canh đó." Cô giống như cô giáo, ra vẻ nghiêm túc.

"Lại đây nào." Hai tay anh đặt trên mặt bàn, nhìn cô cười, thanh âm bình tĩnh, ảm áp mà thân mật.

Anh một thân y phục tuyết trắng, vạt áo mở rộng khoe da thịt ản ản hiện hiện.

Cô nhìn anh, anh tràn đầy tự tin cùng ưu nhã, đứng đối diện cô dịu dàng mỉm cười, nhưng mà trong mắt của anh loang loáng ngọn lửa làm cô không dám hành động thiếu suy nghĩ.

"Em lại đây đi, anh không làm gì em đâu." Nói thì như thế, nhưng nhìn giống như đang tính toán xem xử lý cô thế nào.

"Anh định làm gì?" Cô cười khanh khách hỏi.

"Chỉ là muốn ôm em một cái."

"Chỉ ôm thôi sao?" cô nhướn mày nhìn anh

"Em nói gì vậy?" Anh mỉm cười quan sát cô hỏi: "Ngoài ôm ra còn muốn làm gì nữa?"

Cô bị giọng điệu của anh đàn áp, lại còn bị cặp mắt tinh anh kia nhìn trúng nội tâm bất an của mình, gương mặt điểm chút hồng hồng. Cô cúi đầu, vuốt nhẹ mái tóc. "Hmm, em thấy rằng... Chúng ta nói chuyện càng ngày càng mập mờ đó."

Sài Trọng Sâm nhìn rất nhàm chán vuốt ve mặt bàn, như đang suy nghĩ, khoe miệng cười cười, vẻ mặt giống như đang tự định giá cái gì.

Tổ Đình nhìn chăm chăm vào đầu ngón tay mình, đến mức nhìn rõ từng đường vân tay, nghe thấy giọng anh trầm thấp gọi cảm nói ——

"Chẳng mấy khi em có thời gian rảnh rỗi như vậy, không bằng..." Ngẩng đầu, anh đề nghị nói: "Chúng ta chơi trò chơi?"

"Trò chơi?" Tổ Đình buồn bực. "Anh muốn đánh cờ sao? Hay là?"

"Trò quan binh bắt cướp."

"Cái gì? Quan binh bắt cái gì?" Trong mắt của anh lóe lên ánh sáng giao hoạt làm cô cảm thấy không ổn, lắc đầu nói: "Chưa từng nghe qua." Cô có dự cảm, khẳng định không phải là trò chơi đúng đắn.

"Em không biết a..." Sài Trọng Sâm lười biếng nghiêng cứu vân tay, thờ ơ nói: "Em không biết quan binh bắt cướp sao? Trò chơi này chính là quan binh bắt được cướp xong, là có thể muốn làm gì cướp cũng được..."

"Được rồi, hiểu rồi." Cô khoanh tay trước ngực, ngọt ngào hưng phấn cười hỏi: "Vậy ai làm cướp, ai làm quan binh?"

"Em làm cướp, anh làm quan binh."

"Em biết ngay mà!" Cô ngẩng đầu, cười ha ha.

Nụ cười của cô khiến anh hoa mắt thần mê. Ánh mắt cô mơ màng, đôi môi đỏ mọng gọi cảm, làm cho dự vọng của anh tăng vọt, trong đầu hiện lên toàn những ý nghĩ đen tối. Muốn bé cô đi tới một nơi nào đó ân ái, cùng cô triển miên trên giường cả đời, dịu dàng ôm thân thể mềm mại của cô, thanh thoi lãng phí hàng ngàn vạn giây phút, từ từ thăm dò những địa điểm nhạy cảm trên cơ thể cô, vuốt ve từng tắc trên người cô, giống như một con người chăm chỉ, khám phá từng góc ngách trong tâm hồn cô.

Anh nghĩ đến các tư thế yêu đương với cô, cô ở dưới người anh thở gấp, hoặc là hai tay cô đang cào xé lưng anh, mà anh xâm nhập vào cô, chìm vào thân thể mềm mại của cô...

Cô quan sát anh, mỉm cười. "Anh phải cho em thời gian trốn đã chứ!" Nét mặt của cô ám chỉ cô biết anh đang suy nghĩ gì, ánh mắt lấp lánh tia nhìn xâm lược, phảng phất anh đã dùng cặp mắt kia, yêu thân thể cô.

Nhưng cảnh cáo của cô không uy hiếp anh được, anh khẳng khái nói: "Được, em có mười giây để trốn."

Cô lắc đầu cười, kháng nghị: "Xin hỏi, tại sao em phải làm cướp?"

Anh thân nhiên đáp: "Bởi vì em cướp đi rất nhiều đồ thuộc về anh."

"Có sao?" Cô cố ý dùng sức nháy mắt mấy cái, làm anh hiểu được lời của anh rất không đạo lý. Cô không biết vì nháy mắt mà động tác giường mi mắt, cũng khiến anh có thêm nhiều ý nghĩ kỳ quái.

"Có. Em trộm tim anh, thời gian của anh..." Anh nhìn cô say đắm, tưởng tượng cảm giác lông mi tinh mịn kia chạm vào da sẽ thế nào, tưởng tượng cô ở dưới hòa tan vào người anh, tưởng tượng mình dùng các loại thủ đoạn, làm cô ngọt mịn mà ẩm ướt, cô vui vẻ buông thả không chống cự, biết điều một chút tùy anh định đoạt...

Tổ Đình nheo mắt, hỏi: "Sài tiên sinh, em tốt bụng làm một bàn đồ ăn lớn cho anh ăn no, anh bây giờ lại đổ lỗi cho em, anh có lương tâm không thế?" Tốt, muốn chơi thì cùng nhau chơi.

"Một bữa ăn sáng, không đủ để đền bù tổn thất của anh được." Tầm mắt của anh tập trung trên môi cô, nghĩ tới cách làm sao thường thức đôi môi đỏ mọng ngọt ngào kia.

"Bắt được cướp rồi anh muốn như thế nào?"

"À." Anh nhướn mày, đôi mắt đen láy càn rỡ lướt ở trên người cô đánh giá, nhìn thấy cô tâm hoảng ý loạn. "Đối phó một tên cướp bắt hảo, dĩ nhiên muốn trừng phạt nghiêm khắc."

"Trừng phạt? Anh không nên náo loạn." Cô giật mình cười, không xem ra gì.

Ánh mắt anh lạnh lùng, nhắc nhở cô: "Em có mười giây." Nói chuyện kết thúc, anh động thủ cởi áo, ném xuống đất.

Tổ Đình trợn mắt, nhìn thấy cơ thể màu đồng cường tráng khí lực. "Này này này, đừng làm rộn đó!" cô đỏ mặt.

"Một, hai, ba..." Sài Trọng Sâm chậm rãi cởi bỏ áo ra khỏi tay. "Bốn, năm..."

Thật đúng là không cho cô thời gian mà! Tổ Đình chạy đi chạy lại, điên rồi, anh ấy điên rồi!

"Tám, chín, mười!" Anh cười ngấm tiều quý nhất gan kia đang hướng ra cửa chạy. Cố ý tàn bạo nói: "Chạy nhanh lên một chút, quan binh tới!"

Tay cô mới vừa chạm vào chốt cửa, phía sau một luồng hơi thở nóng bỏng đánh tới, một đôi tay lớn, từ phía sau vòng ôm lấy hông cô, kéo cô trở lại.

Tổ Đình giật mình cười, đánh nhẹ vào cánh tay ôm ngang hông mình. "Sài Trọng Sâm, em giận rồi! Anh là trẻ con à?"

"Bắt được em rồi." Đưa cô quay lại.

Bọn họ mặt đối mặt, anh ôm ngang hông cô. Hai tay cô không thể làm gì khác hơn là đặt tại trên bả vai anh, hai thân thể chạm vào nhau, cô không thể không cảm nhận được dục vọng của anh đang nổi lên ở chỗ nào đó...

"Anh làm loạn xong chưa?" Tổ Đình kéo kéo lỗ tai anh. "Thả em xuống."

Anh dịu dàng nhìn nàng, giọng thông dong lười biếng hỏi cô: "Bây giờ...Em nghĩ xem nên bắt đầu ở chỗ nào?"

Cô cảm nhận được sự mon trón trong giọng anh, chạm vào lồng ngực to lớn ấm áp của anh, lưng hưng phấn mà tê dại, làm cô ý thức được mình thật ra thì mong đợi... Mong đợi anh đụng chạm, thậm chí là hưng phấn muốn anh bắt được.

Ánh mắt Tổ Đình mơ màng, gương mặt phớt hồng cúi nhìn anh. Cảm giác thân mật từ phía bụng dưới của cô, đột ngột cảm nhận được từ thân thể chỗ kia của anh, cứng rắn nóng bỏng.

Cô vòng tay qua cổ anh, hôn nhẹ lên gương mặt anh. "Sài Trọng Sâm..." Về mặt say mê dịu dàng gọi tên hắn.

Ánh mắt anh tối sầm lại, hạ thấp cô xuống, tới lúc miệng anh chạm vào môi cô, cùng nhau thân mật.

"Anh không thả em ra đâu, hôm nay... Em là của anh." Giọng anh khàn khản, bá đạo nói. Hơi thở nóng hổi, phả nhẹ vào má cô làm gương mặt cô càng ửng hồng, khiến cô toàn thân hưng phấn không thể suy nghĩ gì nữa...

Anh ôm cô trở về phòng, đặt cô xuống giường.

Sau đó cô giật mình ngồi dậy biết sắp sửa xảy ra chuyện gì. Ý niệm trong đầu làm thân thể cô nóng lên, hô hấp có chút loạn. Cô còn do dự mà, có nên hay không? Thật sự muốn ư? Cô thấp thỏm tự đánh giá, kinh ngạc nhìn người kia đi tới phía trước cửa sổ, bá đạo kéo rèm che cửa.

Cô thốt lên: "Anh làm gì thế?"

Sài Trọng Sâm đi về phía cửa phòng, đề tay lên chốt cửa. Chỉ nghe "Cạch" một tiếng, hại cô căng thẳng.

"Này?" Cô hoảng hốt.

Anh lười biếng giải thích: "AJ có chìa khóa, anh không hy vọng bị quấy rầy." Anh thông dong đi tới trước bàn đọc sách, nhắc điện thoại lên, rút dây nối.

"Anh đủ rồi đó." Làm như giam lỏng cô không bằng, nếu không phải bọn họ quen nhau lâu rồi, thật muốn hiểu làm anh là tên biến thái quá ☐

Anh vát dây nối xuống đất, nói: "Em không xem phim à? Lúc mà nam nữ chính thân mật với nhau, thế nào cũng sẽ có điện thoại, chuông cửa, khách không mời mà đến cắt đứt bọn họ..." Anh quan sát Tổ Đình, khoe miệng cười xấu xa, hỏi: "Em căng thẳng đến thế cơ à?"

"Có... Có sao?"

"Thế ôm gối làm gì?"

"A..." Tổ Đình vát cái gối ở trước ngực ra. Anh nói bọn họ đã từng làm, nhưng lần đó cô say đến bất tỉnh nhân sự, một chút ấn tượng cũng không có. Lần này nhìn anh bán nude, cơ thể săn chắc, nghĩ đến chuyện bọn họ cần làm, cô miệng đắng lưỡi khô, có chút căng thẳng, giống như bệnh tâm thần vậy.

Rốt cục, bọn họ đi tới việc này, muốn cùng nhau ân ái... Tổ Đình nuốt một ngụm nước bọt, cùng người đàn ông anh tuần này? Để cho thân thể của anh áp ở trên người mình? Để cho đôi bàn tay to lớn vuốt ve trên da thịt sao? Tổ Đình thật sự thấy khó thở...

Mới vừa rồi, cô rõ ràng cảm nhận được, lúc anh ôm cô, vật cứng kia ở bụng dưới to lớn biết bao, hmmm. Nó có làm đau cô hay không? Hơi thở của cô rối loạn, đầu choáng váng, không biết mình là hưng phấn thật nhiều, hay là sợ hãi thật nhiều? Hết lần này tới lần khác, anh chuẩn bị hiện trường gây án, đóng cửa sổ, kéo rèm cửa sổ, anh khóa cửa, còn rút cả dây điện thoại, bây giờ...

Tổ Đình tròn mắt hốc mồm, trời ạ, anh không biết xấu hổ sao? Hay là đối với thân hình của mình quá tự tin? Cô thấy Sài Trọng Sâm đang cúi đầu, chậm chạp tháo sợi dây lưng bên hông, vút dây lưng xuống giường.

Này, Tổ Đình neho neho mắt, dây lưng mà vát ở vị trí này thì có chút quái lạ đấy...

Động tác của anh ưu nhã, chậm chạp cởi quần dài.

Mắt Tổ Đình mở càng lớn, cô nghe thấy tiếng trái tim mình không ngừng đập thình thịch, hoài nghi mình sắp chết vì trúng gió. So với tưởng tượng của cô còn... Còn... Hùng vĩ? Không, to lớn? Không, khổng lồ? Không không không, trời ạ... trời ạ, Tổ Đình đưa tay lên che mắt lại.

Lần đầu tiên trong đời cô không tìm được từ ngữ tiêu chuẩn nào để miêu tả, cô hoài nghi rằng thần trí của mình bắt đầu mơ hồ... Nhất định là như vậy, nếu không làm sao có thể ngồi yên ở chỗ này chờ cùng anh làm loạn?

Sài Trọng Sâm buồn cười thưởng thức dáng vẻ luống cuống chân tay của cô ác ý cường điệu: "Em biết đấy, anh thích nghe nhạc, cho nên phòng ốc đặc biệt chú ý đến thiết bị cách âm, chút nữa nếu em thấy vui vẻ, cũng không cần đề nén âm thanh đâu..."

Phịch! Tổ Đình ném cái gối vào người anh. Anh cười vang, khom người nhặt gối lên, để ở trên giường.

Anh đi về phía cô, ngồi xuống giường, trọng lượng của anh làm đệm lún xuống, Tổ Đình căng thẳng nắm chặt tấm chăn.

Thân thể trắng kiện của anh, làn da săn chắc, nhìn chứa đầy năng lượng, hai cô không biết nên đặt ánh mắt ở đâu, trái tim cũng nhanh nhanh bay ra khỏi lồng ngực. Cô xấu hổ cắn môi dưới, không nhìn anh.

Anh nhích tới gần, nghiêng người tới hôn cô. "Anh muốn em..." Anh cúi người xuống, hai tay cầm hai chân cô, dùng lực kéo.

Cô hoảng hốt la nhỏ một tiếng, ngã xuống giường.

"Sài Trọng Sâm?" Cô không rõ nữa, cô còn muốn suy nghĩ, nhưng anh không cho cô có cơ hội kịp hồi hận. Tim cô đập nhanh nhìn anh cúi xuống, giữ chặt cổ tay cô, thân thể áp xuống người cô, cái kia cứng như sắt thép, trầm trầm dán lên người cô, sau đó anh thi hành, anh trừng phạt, trừng phạt người con gái đã trộm đi tâm tư của anh.

Sự trừng phạt ngọt ngào, kích thích mà điên cuồng, nhiệt tình nóng bỏng, đưa hai người tới đỉnh cao cực lạc, ở nơi này bản năng nguyên thủy phóng túng cùng dục vọng, đưa họ tới đỉnh điểm....

Bọn họ vuốt ve thân thể của đối phương, cảm thụ nhiệt độ trên da của đối phương, thăm dò từng chỗ trên thân thể người kia... Cho đến nửa không thể nhận nhận được nữa, ôm đối phương từ chỗ cao rơi xuống, thỏa mãn ôm ấp lấy, hơi thở dần bình thường...

Bạn đang đọc truyện *Theo Dấu Người, Hào Cực Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10

Sau khi cuồng nhiệt qua đi, bọn họ miễn cưỡng nằm ở trên giường, một câu trò chuyện cũng không có.

Sài Trọng Sâm vuốt mái tóc Tổ Đình, cô tựa vào cánh tay anh, để anh ôm. Cô lười biếng gấp khuỷu tay, gõ gõ vào lồng ngực anh. "Anh hãy thành thật mà nói cho em biết..."

"Nói gì?"

"Lần trước em uống rượu say, chúng ta không có làm gì cả, đúng không?" Trải qua một hồi kịch liệt như vậy, cô không tin lúc uống rượu say bọn họ từng đã làm qua, nếu có, cô không thể nào không có ấn tượng.

"Hi ~~~" anh nắm tay cô, cắn cắn đầu ngón mềm mại. "Ngay cả ngón tay của em cũng rất gợi cảm nha..."

"Đừng nói sang chuyện khác."

"Tổ Đình..." Sài Trọng Sâm làm bộ muốn găm cổ cô, Tổ Đình dứt khoát ngăn anh lại.

"Không chịu nói thật em sẽ giận đó, chúng ta cũng đã như vậy rồi, cần gì phải giấu em chứ?"

Anh xoay người, đặt cô dưới thân, cười nhìn cô. "Ngày đó đúng là em đã uống rượu say, cũng vì thế mà anh mới nhìn thấy vết bớt của em"

"Rốt cuộc đêm đó đã xảy ra chuyện gì?" Đối với việc vẫn còn mơ hồ, cô muốn làm rõ ràng.

"Thì em đi uống rượu, em say, anh đưa em về nhà." Anh bày ra vẻ mặt vô cùng thành khẩn.

"Sau đó thì sao?" Cô như ong mày, cảm giác chuyện vẫn còn dài.

"Sau đó em say, vẫn cười, thật đáng yêu." Anh dùng ngón trỏ lướt qua hàng lông mày trên gương mặt cô.

"Rồi sao nữa?" Cuối cùng cô cũng biết được căn nguyên của sự việc. Lần này nhất định phải dụ anh nói ra hết mọi chuyện, muốn hỏi rõ ràng tất cả.

"Em nói rất nóng, muốn đi tắm."

"Gi?" Rất tốt, đến đây chấm dứt, coi như hợp lý. Tô Dĩnh tiếp tục ép hỏi: "Anh cũng đi theo sao?"

"Anh giúp em xả nước vào bồn tắm, sau đó em làm như anh không tồn tại, bắt đầu cởi quần áo trước mặt anh."

"Gi chứ?" Tô Dĩnh đẩy anh ra, ngồi dậy. "Sao em có thể như vậy chứ?"

"Còn muốn nghe tiếp sao?" Sài Trọng Sâm nằm nghiêng, tay chống mặt, lười biếng ngắm cô.

"Được rồi, em cởi quần áo, sau đó thì sao?" Mặt thể diện quá đi.

"Anh biết em đã uống rượu say, không biết mình đang làm gì, cho nên rất tốt bụng nhắc nhở em."

Cô liếc anh, nhìn thấy ánh mắt anh lấp lánh ý cười. "Ý anh là... anh có ngăn em ngừng cởi quần áo sao? Ha ha, vậy tại sao còn có thể nhìn thấy vết bớt của em chứ?" Rất mâu thuẫn đó!

"Em rất tự nhiên cởi áo, lại bắt đầu cởi quần, anh lập tức hỏi em, có muốn anh đi ra ngoài hay không?"

"Rồi?"

Sài Trọng Sâm buồn cười nói: "Khi đó em đang ngồi ở trên thành bồn tắm, vật lộn với cái quần jean."

"Em? Sao em lại phải vật lộn với cái quần jean chứ?"

"Em uống rượu say không cởi được chứ sao, anh lại tốt bụng hỏi em, có cần anh giúp hay không?"

Tô Dĩnh nghi ngờ nhìn anh. "Có chuyện này sao?"

"Em còn chẳng buồn để ý tới anh, cố gắng cởi quần."

"Đó ~~~" Tô Dĩnh chỉ vào mũi anh nắc: "Em hiểu rồi, cho nên anh giúp em cởi, anh đúng là đồ sắc lang!" Cô đá chân anh. Anh cười ha hả, ôm cô vào lòng.

"Không có mà, anh rất lịch sự nha, anh chỉ đứng ở bên cạnh nhìn thôi. Sau đó xảy ra một chuyện, thiếu chút nữa hại anh chết vì cười nhiều ấy chứ!"

Tô Dĩnh bắt đầu hồi tưởng tình huống đêm đó, bắt đầu nghi ngờ có nên để cho Sài Trọng Sâm kể tiếp câu chuyện hay không, đêm đó hình như cô đã quên phá rất nhiều.

Sài Trọng Sâm quan sát cô. "Còn muốn nghe tiếp chứ?"

Cô cố gắng nén tò mò xuống: "Tốt, anh nói xem, đã xảy ra chuyện gì?" Không phải chỉ là cởi quần sao!

"Em luống cuống tay chân, quần kéo đến mắt cá chân rồi mà vẫn không bỏ ra được, kết quả dùng sức quá mạnh, trượt móng, ngã vào trong bồn tắm..."

Tô Dĩnh cứng miệng nhìn trần trời, tưởng tượng thấy hình ảnh ngu ngốc của mình.

Sài Trọng Sâm rất hoài niệm nhớ lại: "Anh nhanh chóng vớt em từ dưới nước lên, quần ướt, vương ở hai chân em, em còn uống vài ngụm nước, thể mà vẫn còn mắng Shit, Shit, Shit! Em nói anh có thể làm sao? Bỏ mặc em ở đó không quan tâm sao? Không thể làm gì khác hơn là đặt em trên mặt đất, giúp em cởi quần... Dĩ nhiên không chỉ quần, bắt buộc phải cởi hết đồ của em, tốt bụng bế em vào bồn tắm, giúp em gội đầu này, lau người nữa, cứ như là đang hầu hạ nữ hoàng vậy. Cuối cùng sợ em cảm lạnh, anh còn rất tốt bụng chọn quần áo mặc cho em, còn bế em lên giường nằm trên giường nữa."

"Sau này em sẽ không uống rượu nữa ..." gương mặt Tô Dĩnh nóng bừng lên, cảm thấy rất xấu hổ.

Anh mỉm cười, vỗ vỗ mặt cô. "Ngày đó, tâm tình em không tốt."

"Bởi vì có một tác giả không chịu nộp bản thảo, cứ phải chạy đi chạy lại, làm em tức muốn chết. Chờ một chút!" Tô Dĩnh lườm anh, vừa nghĩ tới. "Được lắm, anh mạnh khỏe toan tính giúp em, nhưng tại sao sau lại biến thành em nói: van xin anh kết hôn với em? A? Đây là do anh cố tình làm loạn phải không?"

"Điều này cũng là em nói mà."

"Không thể nào!" Tô Dĩnh lời chần bồng, nhảy dựng lên, đứng ở trên giường, nhìn anh chăm chăm. "Em uống rượu say, ngay cả quần cũng không thể cởi, làm sao có thể cầu hôn?" Cái này đúng là không thể tin được

Sài Trọng Sâm khoanh hai tay sau gáy, cười nói: "Anh bế em vào bồn tắm, có rất nhiều bọt xà phòng, em cứ cười mãi, anh thật sự rất đáng thương, ở

bên cạnh bồn tắm hầu hạ em, giúp em gội đầu mà em vẫn cứ cười cười."

"Đâu có liên quan gì đến chuyện em hỏi."

Sài Trọng Sâm cười rộng tới mang tai. "Sau đó anh liền hỏi em, anh nói, Tổ Đình chúng ta kết hôn có được hay không? Em nói, được. Anh còn nói, anh thì chỉ muốn có mình em, người anh cưới chỉ có thể là em, anh muốn em không được đổi ý, em vừa nằng..."

"Em vừa cười vừa nói đồng ý, có đúng hay không?"

"Đúng."

"Shit! Đó là bởi vì em say, không biết anh đang hỏi cái gì!" Tổ Đình làm ra vẻ muốn đánh anh. "Anh thật gian xảo, đây là lừa gạt con nhà lành!"

Sài Trọng Sâm cảm thấy cá chân cô. "Không tốt sao? Anh cảm thấy chúng ta rất thích hợp..."

Tổ Đình ngồi xổm xuống, nhìn hân hoan. "Sài Trọng Sâm, nói thật đi, anh cảm thấy chúng ta có thể ở chung một chỗ cả đời sao?"

"Có thể." Anh kéo cô xuống, hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của cô. "Em đừng lo, có thể, anh bảo đảm."

Chờ một chút ~ có điện thoại vang lên!

Hai người đồng loạt nhìn về cửa —— đúng là điện thoại của Tổ Đình vang lên.

Sài Trọng Sâm than thở. "Anh đã nói rồi mà..." Thời điểm thân mật luôn luôn bị tiếng chuông làm mất vui. "Không cần nghe đâu." Anh vòng tay ôm chặt Y Nhân.

"Không được, nhờ là việc quan trọng thì sao, có thể có tác giả nào đó tìm em!" Bản tính cuồng công việc đúng là khó thay đổi, cô liền lật chăn ra, chạy đi nghe điện thoại.

"Alo?"

"Tổ Đình, mau lên, mau mở ti vi!" Tiếng tổng giám vội vàng.

"Sax, sao?"

"Khương Lục Tú tự sát rồi..."

~oOo~

Sài Trọng Sâm đưa Tổ Đình đến nhà xuất bản, trên đường đi, Tổ Đình trầm lặng lạ thường, cô cắn mu bàn tay, trong mắt ánh lên vẻ thê lương làm anh lo lắng.

Tin tức đã được công bố, Khương Lục Tú uống thuốc ngủ quá liều, năm giờ mười lăm phút sáng qua đời, hưởng thọ ba mươi tuổi.

Tác giả này sáng tác tiểu thuyết, trong suốt một thời gian dài luôn được độc giả ủng hộ, thế nhưng lại dùng phương thức bình thường nhất để kết thúc tính mạng của mình. Khương Lục Tú là một đứa trẻ bị vứt bỏ, từ bé đã sống ở cô nhi viện, chính điều này đã gián tiếp tác động đến tâm lý của cô, khiến cô luôn thiếu cảm giác an toàn. Mưa mai thay, chính bởi vì số mệnh cô độc, làm cô nhạy cảm, đa nghi, phát triển tài hoa sáng tác của nàng. Trừ viết tiểu thuyết, cô chưa từng làm qua công việc khác, viết sách chính là toàn bộ tính mạng của cô.

Độc giả hâm mộ sách của Khương Lục Tú biết tin Khương Lục Tú tự sát, chạy tới tòa soạn báo, la hét muốn Trần Sĩ Đồng chịu trách nhiệm.

Trần Sĩ Đồng cũng lập tức mở cuộc họp báo, bày tỏ sự tiếc nuối. Nhưng điều này có thể cứu vãn được gì chứ? Trần Sĩ Đồng còn tìm bác sĩ tâm lý nhiều năm của Khương Lục Tú tới, chứng minh Khương Lục Tú sớm có ý niệm bi quan chán đời trong đầu, để giải vây cho mình.

"Khương Lục Tú không có người thân, em muốn giúp cô ấy lo liệu hậu sự." Tổ Đình bắt đầu tính toán. "Cô ấy là người theo đạo Cơ Đốc Giáo, chờ một chút, em muốn liên lạc với giáo hội... Đúng rồi, còn phải tìm một giáo đường tốt cử hành tang lễ cho cô ấy... Đài Bắc có bao nhiêu giáo đường?" Tổ Đình lẩm bẩm nói.

"Tổ Đình, anh sẽ giúp em." Sài Trọng Sâm xoa bóp cổ cho cô, tinh thần cô đang rất căng thẳng.

"Ngày hôm qua... Nếu như em cứ kiên trì đợi bên ngoài nhà cô ấy, thì đã không có chuyện gì xảy ra..."

"Đây không phải là trách nhiệm của em."

Tổ Đình ngăn người nhìn về phía cửa kính chắn gió, bên ngoài lớp thủy tinh vẫn là thế giới vẫn diễn ra như mọi ngày, ánh mặt trời, đường cao tốc, người người hòa lẫn với dòng xe cộ, tiếng động náo nhiệt xôn xao.

Cô nghĩ đến lúc mình cùng Sài Trọng Sâm triền miên, Khương Lục Tú một mình ở nhà, uống thuốc ngủ, cô ấy cô độc như thế, lẳng lặng rời bỏ thế gian.

Nghĩ tới đây, sắc mặt cô trắng bệch, lòng tơ dưng đứng. Khương Lục Tú cứ như vậy đau thương quyết định, quyết định từ bỏ thế giới này... ánh mắt Tô Đình mông lung, suy đoán ! Trong mắt Khương Lục Tú nhìn ra thế giới bên ngoài, cùng thế giới mà cô nhìn thấy có lẽ không giống nhau phải không?

"Nếu như em nhảy cảm hơn, quan tâm cô ấy nhiều hơn, em sẽ biết, em sẽ có thể ngăn cản..." Tô Đình khỏ sở nói. Từ lúc Khương Lục Tú bắt đầu lười ra cửa, lười quét dọn, càng ngày càng gầy gò, lẽ ra cô nên nhận thấy sự khác thường ấy.

"Tô Đình, em chỉ là một biên tập viên, em đã cố gắng hết sức rồi." Sài Trọng Sâm thử trấn an tâm tình của cô.

"Tại sao phải như vậy?" Tô Đình che mặt, run rẩy, nhưng không khóc nổi, tất cả mọi chuyện diễn ra quá đột ngột.

"Em hãy nghe anh nói, em trở về nhà xuất bản xử lý tiếp chuyện còn lại, anh giúp em đi liên lạc giáo hội, hỏi thăm nghi thức cử hành tang lễ của Cơ Đốc giáo như thế nào, được không?"

Tô Đình gật đầu.

"Chiều anh sẽ tới đón em." Giọng anh rất dịu dàng trầm ấm, làm hoảng loạn trong lòng cô chậm rãi trấn định lại.

Anh còn nói: "Nghe lời anh, không nên tự trách chính mình, không nên nghĩ lung tung, anh sẽ giúp em, được chứ?"

Tô Đình roi lệ, cô gật đầu, giống như một đứa trẻ biết điều, bây giờ cô không muốn kiên cường nữa, cô mệt mỏi quá, mệt mỏi quá, cảm thấy vô cùng uể oải.

"Hiếm khi thấy em ngoan như vậy." Anh nói.

Cô cười, rồi òa khóc lớn. Sài Trọng Sâm lái xe tấp vào lề đường, cời dây an toàn của cô, ôm cô vào lòng, đôi bàn tay to lớn nhẹ nhàng vuốt ve lưng cô .

"Tô Đình, đừng khóc..." Tiếng nói dịu dàng đầy thương cảm.

Tô Đình vui mặt trong lồng ngực của anh mà khóc, nghĩ tới —— nếu bên cạnh Khương Lục Tú cũng có một người ấm áp như Sài Trọng Sâm, cô ấy có thể thay đổi quyết định hay không ? Có thể còn cảm thấy thế giới này vẫn tồn tại hạnh phúc hay không?

Cũng ngay lúc này, Tô Đình phát hiện, mình là một người may mắn, bên cạnh có một người đàn ông tốt như vậy chăm sóc cô.

~oOo~

Không khí ở nhà xuất bản trầm lắng, một túi giấy nằm trên mặt bàn Tô Đình, Khương Lục Tú nhờ một người quen đưa tới. Bên trong có phong thư, ghi chú rõ Khương Lục Tú muốn nghi thức tang lễ như thế nào, còn có chi phiếu, nhờ Tô Đình lo hậu sự cho cô ấy. Nhìn chữ viết đẹp đẽ của Khương Lục Tú, nghĩ tới đây là lần cuối cùng được nhìn thấy chữ cô ấy, nước mắt Tô Đình lăn dài.

« Tô Đình,

Cám ơn cô, tôi đã xem qua sách mới, biết cô đã mất rất nhiều tâm sức, bìa sách rất đẹp.

Tôi cho là từ khi tôi theo đuổi nghề này, đây là tác phẩm mà tôi hài lòng nhất. Nhưng mĩa mai thay, vài năm trước có một tác phẩm với nội dung tương tự như thế đã được xuất bản.

Có lẽ đi dưới ánh mặt trời vốn chẳng là chuyện mới mẻ gì, tôi nghĩ muốn đi đoạn đường này, người khác cũng muốn đi, tôi cảm thấy rất buồn chán.

Tô Đình, vì mãi mê sáng tác, tôi quên quá nhiều chuyện, dường như chỉ sống trong thế giới của riêng mình, cũng khó trách bạn trai cũ và mọi người lại chạy mất. Tôi đã quên với không khí tịch mịch, những người là bạn tôi đều rất đáng thương, đi cùng tôi sẽ rất cô độc.

Tô Đình, trước kia tôi vốn cho rằng có thể viết ra một tác phẩm có một không hai thì không cần để tâm bất cứ cái gì, cho dù là thành công.

Nhưng như thế nào mới coi là hài lòng? Một người tài hoa có hạn, mấy năm gần đây sợ thất bại, cứ theo đuổi sự hoàn mỹ, càng muốn đặt chân ở đỉnh cao của nghệ thuật, người lúc nào cũng lo được lo mất, một chút phê bình cũng cảm thấy đau đớn, giống như kim châm ở trong lòng.

Tôi không chịu được cảm giác nom nớp lo sợ này nữa. Tôi thật sự mệt mỏi, tôi cũng không muốn nhảy cảm như vậy, nhưng không có cách nào không để ý tới, không đau lòng.

Tô Đình, tôi muốn đi thật xa, muốn được nghỉ ngơi vĩnh viễn, cô cũng không cần phải đuổi theo tôi đòi bản thảo nữa, sau này sẽ không phải mệt như thế nữa. Rốt cuộc tôi cũng không cần khổ não, nếu không viết bản thảo nữa, sau này tôi cũng không có truyện mới, ai có thể phê bình tôi chứ?

Cuối cùng, mấy năm này, bạn bè gần gũi của tôi chỉ còn mình cô, cho nên hậu sự xin nhờ cậy cô.

Tô Đình, thật ra thì mỗi lần gặp cô, tôi cũng rất vui vẻ, nhìn cô vui vẻ, rất có sức sống, dường như không có chuyện gì có thể làm khó cô được. Không giống như tôi, cái gì cũng lười, cũng thấy nản chí .

Nói thật ra, tôi rất hâm mộ cô.

Cô có Sài tiền sinh quan tâm chăm sóc, mà tôi, cái tôi có chỉ là hư danh.

Kết thúc bằng một bài thơ, trong đám tang của tôi, chỉ cần thơ, không nên dài dòng nói nhảm. Còn có, cũng đừng để thi thể của tôi ra công khai, tôi đã chết rồi còn bị mọi người nhìn, tôi chịu không được.

Ký tên : Lục Tú »

Tổ Đình thờ dài, cất thư đi.

Khương Lục Tú nói sai rồi, cô cũng cảm thấy đau khổ, ví dụ như lúc này, xảy ra chuyện như vậy, cô thấy rất mệt mỏi.

~oOo~

Đám tang Khương Lục Tú, chọn vào một ngày cuối tuần, hội trường trang trí rất nhiều hoa bách hợp nở rộ.

Đích thân tới hội trường, phần lớn là những doanh nhân trong giới xuất bản, còn có những độc giả hâm mộ sách của Khương tiểu thư. Tổ Đình chủ trì tang lễ, Sài Trọng Sâm cùng AJ và các bạn của anh cũng tới hỗ trợ.

Không khí tràn ngập hương hoa nhàn nhạt, Tổ Đình mặc y phục màu đen, trên vạt áo có cài hoa bách hợp, cô đứng ở trên sân khấu, hướng về phía những người tham dự đọc diễn văn ngắn gọn, cũng giới thiệu vắn tắt sáng tác của Khương Lục Tú.

Sau đó, hướng về phía micro, đôi mắt cô đã đỏ sẫm vì khóc nhiều, nước nở nói: "... Tuân theo nguyện vọng của Khương tiểu thư, tại đây, tôi thay cô ấy đọc bài thơ, gửi lời chào từ biệt. Đây là bài thơ của nhà thơ nữ người Ba Lan Wislawa Szymborska."

Sài Trọng Sâm đưa bài thơ cho Tổ Đình. Tổ Đình đỏ mắt, từng chữ đọc diễn cảm, nhìn cô khổ sở như vậy làm anh lo lắng, anh đứng bên cạnh cô, phía sau sân khấu, cầm chặt tay cô, ủng hộ niềm tin cho cô.

Tổ Đình đọc rõ ràng từng chữ...

Bỗng nhiên mọi người phát hiện ra, một con chim bồ câu trắng từ cửa sổ bay vào, dừng ở trên sân khấu. Tổ Đình ngưng ngẩn, nước mắt tràn mi. Chim bồ câu trắng cô độc đứng ở trên sân khấu, dừng lại mà không đi, giống như chờ Tổ Đình đọc thơ.

Dưới bậc, mọi người bàn luận xôn xao, cảm thấy không thể tin được.

Cô đấy sao? Lục Tú? Tổ Đình lau đi lệ rơi bên khóe mắt, tiếp tục đọc diễn cảm——

Giọng nói của Tổ Đình khàn khàn nhẹ nhàng, dưới bậc, mọi người cúi đầu nghe, hoặc nhe răng, hoặc nước nở. Chim bồ câu trắng lắng nghe Tổ Đình đọc hết bài thơ. Tổ Đình cất bài thơ đi, nhìn nhìn rồi đưa tay chạm vào nó, thế nhưng nó lại mổ vào đầu ngón tay nàng, giống như không thích bị đụng vào, rồi vỗ cánh bay đi.

Sài Trọng Sâm ôm Tổ Đình, tiếp nhận công việc còn lại. Anh hoàn tất nghi thức đưa tang với khách viếng thăm, tới cúi đầu trước linh cữu người đã khuất, sau đó cha xứ nhận lấy mic, cùng mọi người hát thánh ca, trong không khí trang nghiêm trầm lắng, kết thúc tang lễ.

Lễ tang của Khương Lục Tú kết thúc, Tổ Đình cũng tới nhà xuất bản đưa đơn từ chức.

"Cô muốn đi đâu? Có nhà xuất bản nào khác tuyển dụng sao?" Tổng giám rất kinh ngạc.

"Cô đang làm rất tốt mà, sao lại từ chức?" Chủ bút kinh ngạc.

"Tôi thấy mệt mỏi." Tổ Đình đáp. "Tôi nghĩ đã tới lúc tôi cần phải nghỉ ngơi thật tốt." Cuối cùng Tổ Đình từ chối sự kiên trì của tổng giám, bắt đầu chuỗi ngày tự do.

Toàn bộ ngày nghỉ của cô để cho Sài Trọng Sâm sắp xếp, cô không cần động não, toàn tâm hưởng thụ.

Sài Trọng Sâm sai người đóng gói hành lý xong, đưa Tổ Đình tới nhà ga.

"Muốn đi đâu?"

"Lang thang thôi."

Bọn họ lên tàu, không phải là ngày nghỉ nên tàu hỏa vắng khách, Sài Trọng Sâm kéo cô tới một khoang tàu.

"Lang thang? Có thật không?"

"Thật." Anh quay đầu lại, mỉm cười với cô.

"Lang thang ở đâu mới được?" Tổ Đình buồn bực.

"Nếu đi có mục đích thì không còn gọi là lang thang nữa ." Anh nắm tay cô.

Tổ Đình dừng bước, chỉ vào một ghế ngồi."Chúng ta ngồi xuống đi!"

"Không, không ngồi."

"Đây đúng là chỗ ngồi của chúng ta mà!" Tổ Đình đối chiếu cuống vé, nhưng Sài Trọng Sâm lại kéo cô đi tiếp sang một khoang tàu khác. "Sài Trọng Sâm? Sài Trọng Sâm?" Tổ Đình bị anh lôi tới tận cuối tàu. Bọn họ ở trên tàu hỏa lắc lư, đi qua lần lượt từng khoang tàu, mãi cho đến khoang cuối cùng.

"Hết rồi, Sài Trọng Sâm!" Đây là buồng lái. Người lái tàu mặc đồng phục nhìn bọn họ một cái, tiếp tục công việc của mình.

Tổ Đình nhò giọng hỏi Sài Trọng Sâm: "Rốt cuộc anh muốn làm gì? Nơi này không có chỗ ngồi mà."

Tổ Đình nhìn quanh buồng lái, chỉ có hai thanh sắt ở gần cửa sổ uống lại thành hình chỗ ngồi, cùng với một cái hòm màu bạc, bên trên có giấy tờ lịch trình tàu chạy.

Nơi này âm u, ươn ướt, có mùi xăng.

Nhưng Sài Trọng Sâm đẩy ra một cánh cửa, không khí lạnh lẽo thoáng cái ủa vào, phả nhẹ lên mặt cô, cùng với ánh mặt trời chiếu tới, bên ngoài là cả một mảng trời xanh biếc, những con đường quanh co khúc khuỷu trôi qua ...

Tổ Đình vô cùng ngạc nhiên khi nhìn thấy hình ảnh này, thật là một phong cảnh kỳ diệu! Nhìn trời xanh mây trắng, hai bên phong cảnh núi non, tàu hỏa phun ra một đoạn đoạn khói, gió thổi vù vù xua đi, đưa tới hương thơm của cỏ xanh.

". Anh kéo Tổ Đình đi ra ngoài, đóng cửa lại, rồi đi buồng lái, cùng cô nắm thành lan can của tàu, cùng cô sóng vai đứng thưởng thức phong cảnh.

Bởi vì không có cửa sổ ngăn cản, những ngọn gió trực tiếp lướt bọn họ.

"Cảm giác như thế nào?" Anh quay đầu, cười hỏi cô.

Cô hít sâu một cái, vui vẻ ."Thật thoải mái! Sao anh biết được chỗ này?" Tổ Đình dựa người vào lan can, nhìn anh.

"Đây là chỗ ngồi đặc biệt, đứng ở nơi này nhìn thấy tàu hỏa đi qua những đường ray, nhìn phong cảnh trùng điệp không dứt, có một khoảng cách, lại cảm thụ sự yên lặng, trước kia mỗi lần không viết được bản thảo, anh cũng tới nơi này đứng thật lâu, hóng gió, để cho đầu óc theo tàu hỏa chạy đi, nghỉ ngơi thật tốt." Anh ôm eo cô. "Đây mới gọi là nghỉ ngơi, không cần phải nghỉ ngơi gì cả, chỉ cần ngắm cảnh đẹp."

Tổ Đình nhẹ nhàng dựa đầu vào bờ vai anh, nhìn quang cảnh, thỏa năn thở dài. "Ồ chung một chỗ với anh, thật sự rất vui."

"Bây giờ đã thấy lúc trước từ chối anh là một tổn thất hay chưa?"

Tổ Đình cười vang.

Sau lưng cô Sài Trọng Sâm mở ba lô, lấy một đóa hoa hồng đỏ. "Bây giờ anh chính thức cầu hôn em."

Ánh mắt Tổ Đình sáng lên, nhận lấy hoa hồng. Được một lúc, bắt đầu hát xì."Hmm, hát xì~~"

"Không phải dị ứng với phấn hoa đấy chứ?" Anh cảm thấy không ổn.

Sài Trọng Sâm nhìn cô đặt hoa trước ngực, rất dịu dàng cười với hắn. "Sài Trọng Sâm, em đồng ý."

"Anh cảm thấy cực kỳ vui vẻ..." Anh hài hước nói: "Nhưng phải nói một điều là quá trình theo đuổi em quá gian khổ, bây giờ em đồng ý rồi, thế nhưng anh không dám vui mừng sớm, em có chắc sẽ không đổi ý chứ?"

Cô vừa cười lớn, vừa hắt hơi một cái. Sau đó cô nhìn anh, ngân ngấn nước mắt. Cô kiễng mũi chân, ghé vào tai anh nói: "Cho dù sẽ bị cha mắng, em cũng không hối hận."

Lúc này tàu hỏa đang đi dưới đường hầm, không gian đột nhiên đen kịt, không còn nhìn rõ được cả ngón tay, giống như ở một thế giới khác, Tổ Đình cảm thấy vô cùng kỳ lạ, nhìn trong đường hầm có mấy ngọn đèn đỏ sáng lên, hai bên còn có một phòng làm việc, mơ hồ nhìn thấy bóng của mấy người mặc đồng phục, đó là nhân viên của cục đường sắt.

Bóng đen lay động, rồi tất cả biến mất trong quang ảnh khi Sài Trọng Sâm hôn Tiết Tổ Đình, bọn họ ôm nhau, giống như giấu một bí mật trong trời đất, có cảm giác hạnh phúc mãnh liệt bao phủ.

~oOo~

Sau mười hai giờ trưa, Sài Trọng Sâm và Tiết Tổ Đình mời Tiết Cương tới chơi, ba người bọn họ ở trong đình viện của nhà họ Sài, mỗi người một ôm một bồn hoa bạch thụ, bận rộn tạo kiểu.

"Tôi không thể nào đồng ý để cậu cưới Tổ Đình, cậu là người Nhật, người Nhật năm đó giết bao nhiêu đồng bào tôi!" Tiết Cương vừa nói, vừa cầm cái kéo, thờ phỉ phò tu bổ nhánh cây. Cái này chơi hay lắm, ông cảm thấy rất hứng thú.

"Cha, đó là chuyện xảy ra rất lâu rồi, bỏ qua được không?" Tổ Đình cũng cảm lấy đem cái giữa, gọt vỏ cây chuẩn bị ghép cành.

"Không phải làm như vậy ạ." Sài Trọng Sâm sửa động tác của Tiết Cương. "Dây thép phải uốn từ bên này trước thì mới có thể tạo được kiểu dáng đẹp!" Anh làm mẫu cho Tiết Cương nhìn.

Tiết Cương nhìn Sài Trọng Sâm dạy cách uốn dây thép, nhưng vẫn tiếp tục nắn Sài Trọng Sâm: "Thù nước làm sao tôi quên được... Từ chỗ này bên sao? Tôi nghĩ bên này dài quá..."

"Như vậy..." Sài Trọng Sâm cầm tay Tiết Cương tay, hướng dẫn ông xử lý. "Bác đã muốn thế thì đem dây thép từ chỗ này uốn qua."

"Cha, chỉ vì một câu nói tùy tiện của cha mà Sài Trọng Sâm cắt đi mái tóc, cha không thấy nên đáp ứng hôn sự của chúng con sao?"

"Cha còn muốn quan sát thêm một thời gian nữa."

Tổ Đình và Sài Trọng Sâm trao đổi cái ánh mắt, cô lắc đầu than thở, không có cách nào lay chuyển được cha cô.

Tổ Đình nói: "Cha, hôm nay cha ở lại ăn cơm, Sài Trọng Sâm sẽ nấu cho cha ăn."

"Được." trong lòng Tiết Cương rất đắc ý, ngoài mặt lại làm bộ như không có gì. "Tôi ăn uống rất kén chọn, cậu có thể nấu cái gì? Trước hết cứ miêu tả xem sao." Được lắm!

Sài Trọng Sâm rất có kiên nhẫn với khó khăn mà Tiết Cương đưa ra, anh ôn tồn nói: "Cũng chỉ có vài món ăn dễ làm, đậu hũ Ma Bà, tôm bóc vỏ tẩm bột..."

"Còn có bánh ngọt." Sài Trọng Sâm nói.

"Bánh ngọt? Tôi không ăn bánh ngọt." Tiết Cương tiếp tục ngồi nghịch, ông vẫn ôm ý định muốn gây khó khăn cho cậu nhóc này, xem cậu ta có bao nhiêu thành ý.

"Nhưng mà nhất định phải có bánh ngọt a!" Tổ Đình nói.

"Bởi vì hôm nay là sinh nhật của bác trai ạ." Sài Trọng Sâm nói tiếp.

"Là hôm nay sao?" Tiết Cương sừng sốt.

Buổi tối, Tiết tiểu đệ và Lý Dung Dung cũng tới.

"Cha, Dung Dung tặng ba một bộ âu phục." Tiết tiểu đệ mang âu phục đến cho cha. "Cha mặc thử đi."

Tiết Cương nhìn hai người bọn họ, nói thầm: "Thật không ra cái gì..."

"Cha, hôm nay sinh nhật cha, không thể nổi giận." Tổ Đình hòa giải, đặt bộ âu phục vào tay cha, nháy mắt mấy cái với Lý Dung Dung.

Cả nhà ngồi quây quần bên bàn ăn, hưởng thụ bữa tối thịnh soạn, cùng Tiết Cương hát bài chúc mừng sinh nhật, Tiết Cương cầu nguyện, thổi tắt cây nến.

"Cha, cha vừa ước gì thế?" Tổ Đình hỏi.

"Không nói cho con biết." Tiết Cương cắt bánh ngọt. Ông hi vọng con cái ông đứa nào cũng hạnh phúc.

"Cha, con có chuyện muốn nói với cha." Tiết tiểu đệ vội vã biểu đạt ý muốn.

"Cha biết, cha biết, con không cần phải nói, lại muốn ta đồng ý hôn sự của con với Dung Dung phải không?" Tiết Cương đau đầu, từ chối. "Không được, hai đứa cách nhau nhiều tuổi như vậy, chờ quen biết thêm nửa năm nữa hãy tính." Tình yêu của mấy đứa trẻ này, làm ông đau đầu quá

"Vậy làm sao bây giờ?" Tiết tiểu đệ rời chỗ ngồi, núp ở phía sau chị gái. "Cha, cha sắp được bé cháu rồi."

Vút! Dao nhỏ phóng ra, rơi vào trên người Sài Trọng Sâm, may mắn là dao nhựa.

"Con nói gì?" Tiết Cương nhảy dựng lên nhìn chằm chằm con. "Đi ra ngoài cho cha!"

"Bác trai, cháu cũng có lời muốn nói." Sài Trọng Sâm nhanh chóng nói sang chuyện khác.

Rất tốt, Tiết tiểu đệ lập tức trốn ra phía sau Sài Trọng Sâm, người này không thể làm gì khác hơn là bảo vệ hắn.

Tiết Cương nhìn chăm chăm Sài Trọng Sâm. "Cậu, ta biết cậu muốn nói gì, cậu cùng Tổ Đình muốn kết hôn, không cho phép! Nghe thấy chưa? Tiết Gia Căn, con núp ở phía sau người ta làm gì? Đi ra cho cha!" Việc này phức tạp hơn, phải xử lý trước.

"Bác trai, không phải, cháu muốn chuyện khác." Sài Trọng Sâm đem một hộp quà đưa cho Tiết Cương. "Sinh nhật vui vẻ."

"Đây là cái gì?"

"Lễ vật."

"Lễ vật?" Tiết Cương mở ra, lấy ra một tập văn kiện.

Tổ Đình, Tiết tiểu đệ và Lý Dung Dung tò mò đi tới, vây quanh bên cạnh Tiết Cương.

Lý Dung Dung nói: "Đây là giấy tờ mua bán nhà mà..."

Tiết tiểu đệ xanh mặt. "Oa, chính xác đó."

Tổ Đình cũng thấy rõ. "Đợi một chút, đây là..."

"Nhà của tôi!" Tiết Cương cầm lấy giấy tờ mua bán nhà hô nhỏ. Chính là nó, giấy tờ của căn nhà trước đây bị con gái phá, giờ lại ở trên tay ông.

Trên bàn ăn, chén bát một đồng hỗn độn.

Ngoài cửa, dưới mái hiên, có hai người dựa vào vai nhau thưởng thức cảnh đêm, bên cạnh còn đốt nhang muỗi, không thể để con muỗi làm mất vui được.

"Anh đoán xem em trai em thì như thế nào? Liệu cha có đồng ý hay không?" Tổ Đình cười hỏi Sài Trọng Sâm. Em trai cô và Lý Dung Dung lái xe đưa cha về nhà, tối nay bọn họ được ở cùng nhau hàn huyên.

"Cháu cũng có rồi, cha em sẽ đồng ý thôi." Sài Trọng Sâm ôm Tổ Đình. "Chúng ta sẽ cùng nhau tổ chức hôn lễ thật tốt."

"Anh mua lại nhà từ lúc nào thế?"

"Hi, quá trình rất dài, nhưng cuối cùng anh vẫn mua được."

"Anh thật tốt." Tổ Đình dựa vào bờ vai anh. "Mới vừa xong xuôi tang lễ, giờ lại chuẩn bị hôn lễ, như vậy có sao không?"

"Có liên quan gì đâu." Sài Trọng Sâm vuốt tóc cô.

"Sau khi kết hôn em sẽ làm gì nhỉ? Em thất nghiệp rồi..."

"Chuyên tâm chăm sóc anh là được."

Tổ Đình cười, nàng lại hỏi: "Vậy hôn lễ sẽ cử hành ở đâu?"

"Em thích ở khách sạn hay ở nhà thờ?"

"Chúng ta có chụp ảnh cưới không?"

"Có chứ."

"Bên nhà anh mời bao nhiêu người?"

"Ngày mai chúng ta làm danh sách."

"Có làm bánh hay không?"

"Dĩ nhiên."

"Cha em muốn tổ chức hôn lễ theo kiểu truyền thống." Tổ Đình nhấn mạnh.

"Có lẽ cha anh sẽ yêu cầu tổ chức hôn lễ theo nghi thức Nhật Bản."

"Thăm..." Haiz, tương lai thật đáng lo nha!

"Nếu như bọn họ không thể đồng ý, chúng ta cứ đi công chứng là được."

~oOo~

Tiết Cương ngồi ở phòng khách, cầm lấy cây quạt quạt gió, xem xét kỹ giấy tờ mua bán nhà mà Sài Trọng Sâm đưa. Ông nhú mồm, không biết là vui vẻ hay là...

"Em đoán xem, bây giờ cha đang nghĩ gì?" má phải Tiết tiểu đệ tím bầm, hỏi người con gái đang khóc sưng mắt ở bên cạnh.

"Em không đoán được." nước mắt Lý Dung Dung cứ tiếp tục rơi, từ lúc bọn họ rời nhà họ Sài đi về tới đây, sau đó cha con họ tranh cãi vì cô, cuối cùng cha Tiết giáng một cái tát vào khuôn mặt người cô yêu quý, nước mắt cô cứ thế tuôn rơi.

Mình đánh Gia Cần là một chuyện, nhưng thấy người khác đánh hấn lại là một chuyện khác. Hơn nữa lực đánh của cha Tiết rất lớn, năm ngón tay hấn trên má Gia Cần không chỉ đỏ ửng lên mà còn sưng nữa.

"Haiz, em đừng khóc."

"Nhưng em rất đau lòng." Lý Dung Dung bôi dầu giúp Gia Cần.

"Bây giờ mấy giờ rồi?" Gia Cần nhỏ giọng hỏi.

Lý Dung Dung thút tha thút thít nói: "Rạng sáng rồi."

"Thật à? Quán ăn bên kia đường đã mở cửa rồi, chúng ta đi ăn mừng một chút."

"Sao cơ?" Cô ngệt mặt ra, không hiểu ra sao. "Ăn mừng cái gì?" Trước mắt nhìn không thấy có bất kỳ chuyện gì đáng để ăn mừng.

Gia Cần nhìn cô một cái, mỉm cười nói: "Ngốc à, ăn mừng cha đã đồng ý hôn sự của chúng ta a."

"Có sao?"

"Có mà."

Lý Dung Dung nhăn mày trầm tư. "Mới vừa không nghe thấy cha có đồng ý mà..." Vừa nãy chẳng qua là Tiết Cương quát ầm như sấm vang trách mắng Gia Cần làm cô mang thai.

"Em cho là anh chịu không một cái tát sao? Anh nói cho em biết, cha đã đồng ý rồi. Em cũng đã mang thai, cha là người có tính trách nhiệm, sẽ không thể bỏ em lại, có đúng không, cha nhỉ?" đột nhiên Gia Cần hỏi người ngồi phía trước, hấn biết tại cha hấn rất lợi hại, chắc chắn ông vừa nhìn giấy tờ mua bán nhà, vừa nghe trộm bọn hấn nói chuyện.

"Đừng." Tiết Cương phát phát cái quạt, đầu cũng không ngẩng nói: "Cha không thể nào bỏ lại Lý Dung Dung, cùng lắm thì cha đuổi thẳng con cha đi. Lý tiểu thư vô tội, bác sẽ lo cho cháu."

"Lo cho cô ấy chẳng khác nào lo cho con, không bằng trực tiếp lo cho con đi?" Gia Cần cười lớn.

"Con muốn bị đánh tiếp phải không?" Tiết Cương hỏi.

Lý Dung Dung cúi đầu cười, cha con nhà này hay thật!

Gia Cần hỏi cha: "Cha, cha vẫn nhìn giấy tờ mua bán nhà, có phải thấy rất vui hay không?"

Tiết Cương thờ dãi. "Nhìn giấy tờ mua bán nhà, nhớ tới rất nhiều chuyện trước kia..." Oanh oanh liệt liệt trải qua a, vì đứa con gái bảo bối, ông lo lắng, phiền não đến mức tóc đã bạc đi nhiều.

"Cha không cảm thấy rất hay sao? Trước kia là bạn trai của chị lừa gạt bán đi căn nhà này, giờ đây bạn trai khác lại mua về, đây không phải là luật nhân quả mà Đức Phật vẫn răn dạy..." Gia Cần lập tức im miệng, bởi vì cha vừa lườm hấn. "Con có nói sai sao?"

Tiết Cương bỏ giấy tờ mua bán nhà vào trong túi, sau đó ông hỏi Lý Dung Dung, thái độ thân thiết hơn trước rất nhiều. "Sự nghiệp của cháu không tệ, cháu vừa xinh đẹp, vừa có khí chất, kết hôn cùng với con bác, đúng là đã để cháu phải chịu thiệt thòi rồi."

"Bác trai..." Lý Dung Dung lại muốn khóc. "Bác đừng nói vậy, Gia Cần đối với cháu rất tốt." Bác trai đã đồng ý rồi? Đã đồng ý thật sao?

"Để cháu phải chịu thiệt thòi, là bác dạy con không tốt."

"Bác trai..."

"Nói thẳng ra, với điều kiện của cháu, làm con dâu nhà họ Tiết, chính là chúng ta đã trèo cao." Ông biết, Lý Dung Dung có công ty riêng.

"Cha, không cần khiêm nhường vậy đâu ạ." Gia Cần cười gian, Tiết Cương liền lườm hấn một cái.

"Tình cảm là vô giá, không thể dùng tiền bạc để so đo." Lý Dung Dung xấu hổ nói: "Trước kia cháu cho rằng mình đã trù tính sẵn được mọi thứ, tâm tư

lúc nào cũng thận trọng, kết quả, theo thời gian trôi qua cứ như một cái xác không hồn, không cảm thấy thế nào là hạnh phúc..."

"Cho đến khi gặp anh!" Tiết Gia Cần ngạo mạn tự mình nói tiếp, Lý Dung Dung cầm tay của hắn.

"Chỉ cần Gia Cần chịu cùng ở chung một chỗ với cháu, là cháu đã mãn nguyện lắm rồi." Hai người nùng tình mật ý.

Tiết Cương hắng giọng, bày ra thái độ của bề trên. "Lý tiểu thư, về phần sinh lễ..."

Lý Dung Dung vội vàng phát tay một cái. "Việc này không cần thiết, thật ra thì —— "

"Cái gì không cần?" Tiết Cương đỏ mặt. " Mặc dù Tiết gia chúng ta không phải là gia đình lắm tiền nhiều của, nhưng lễ nghi như thế nào thì vẫn nhất định phải làm!"

Lý Dung Dung lúng túng. "Như vậy ..."

"Cha, con có một khoản tiết kiệm, gộp lại là đủ làm hôn lễ ."

Mặt Tiết Cương càng đỏ hơn, thẳng con bất hiếu này, nói chuyện cũng không kiêng nể gì cả, làm ông cảm thấy rất mất mặt.

"Khụ, khụ!" Tiết Cương hắng giọng. "Lý tiểu thư, sinh lễ nhà chúng tôi ——" Tiết Cương cầm giấy tờ nhà đất trong tay đưa cho Lý Dung Dung. "Chúng ta sắp xếp hôn lễ, còn nhà cửa này coi như là sinh lễ của Tiết gia."

"Haiz, này... Thế này cũng được sao?" Gia Cần kinh ngạc, đây là đồ người yêu của chị tặng mà !

"Như vậy sao được?" Lý Dung Dung lúng túng.

"Dù sao căn nhà này cũng là do chị nó làm ra, bây giờ lại có người theo đuổi, cháu cứ tự nhiên nhận đi, không chê nhà bác giản dị là được rồi!"

Làm ơn đi, giản dị gì chứ? Bây giờ nhà cửa ở khu vực thành thị cực kỳ đáng giá a.

Tiết Gia Cần và Lý Dung Dung cùng nhau nhìn Tiết Cương, Tiết Gia Cần rất khâm phục cha già. Quả nhiên là cha của hắn, đầu óc rất linh hoạt, chỉ vận dụng một chiêu “mượn hoa tiến Phật” này.

"Này, cái này..." Lý Dung Dung vẫn còn không dám nhận, thì Gia cần cầm giấy tờ nhà đất kín đáo đưa cho cô.

"Không cần khách sáo, cha cảm thấy nếu không cho sinh lễ thì sẽ không có mặt mũi nào tham gia hôn lễ của chúng ta."

"Tiết Gia Cần, con có muốn tới đây cùng cha ngồi xuống." Tiết Cương mỉm cười, khéo mắt vì tức giận mà gắt gỏng

"Ha ha ha ha..." Tiết Gia Cần ôm Lý Dung Dung, nói sang chuyện khác. "Cha, vậy hôn sự của chị, cha đồng ý chứ?"

"Cha vẫn còn muốn quan sát Sài Trọng Sâm thêm đã."

"Còn quan sát gì nữa ạ, người ta đã biểu hiện đủ thành ý rồi mà."

"Ánh mắt chị con không chính xác." Chuyện cũ nghĩ lại mà sợ hãi, cảm giác như vẫn rõ mồn một trước mắt.

"Cha nói rất có lý, nhưng mà ánh mắt của con thì đúng hơn nhiều, con cảm thấy Sài Trọng Sâm để tóc húi cua nhìn rất thuận mắt." Gia Cần hỏi Dung Dung: "Em cảm thấy thế nào?"

"Em cảm thấy được Sài tiên sinh rất có tâm, cá tính rất chừng mực, vóc người rất cân đối, trong nhà bài trí rất thanh tĩnh, cảm giác rất ưu nhã, rất hấp dẫn, rất —— "

"Đủ rồi." Tiết Gia Cần cắn răng ngăn lại, tính ghen lại nổi lên. Hắn biết Sài Trọng Sâm rất ưu tú, có nhất thiết phải nói chi tiết như vậy hay không?

"Cha không đồng ý còn vì hắn là người Nhật Bản." Tiết Cương lắc đầu.

"Cha, nói như cha thì rất bất công đó, ân oán trong quá khứ đâu thể đổ lên đầu lớp trẻ chúng con được!"

"Mấy đứa bay thì biết cái gì!" Tiết Cương gầm lên

Tiết Gia Cần nheo mắt, khoanh hai tay trước ngực, vì hạnh phúc của chị hắn, hắn nhất định phải xuống nước. Gia Cần có cách nào giúp chị gái đây? Hừ, hắn rất lợi hại đó, hắn mà ra tay đảm bảo cái nhìn của Tiết Cương đối với Sài Trọng Sâm nhất định phải thay đổi, hắn nói ——

"Cha, lúc ở nhà Sài Trọng Sâm con có đi vào toilet, con phát hiện ở trong đó có khăn tắm của chị, nước hoa chị thường dùng, áo ngủ của chị, còn có..."

"Con nhóc hừ!" Tiết Cương nghiêng răng nghiêng lợi, khuôn mặt vì tức giận mà trở nên méo mó, Tổ Đình đáng thương, nếu biết em trai giúp cô như vậy, nhất định sẽ rất cảm kích mà in năm đầu ngón tay vào má hắn.

Gia Cần nói: "Rất rõ ràng hiện tại bọn họ đang ở chung. Cha cũng biết mà, giống nhau cả thôi."

"Gia Cần!" Có nhất thiết phải nói rõ như vậy sao? Lý Dung Dung xấu hổ quay mặt qua chỗ khác, kéo kéo tay Gia Cần.

Gia Cần còn nói rõ ràng hơn. "Cha, nếu là kết quả cũng giống như Dung Dung..."

"Tốt lắm, tốt lắm, con không nên nói thêm nữa..." Càng nói càng khó nghe, nói rõ ám chỉ Tổ Đình cũng có thể có khả năng chưa lập gia đình đã mang thai. Con gái của ông làm sao như vậy? Ông rõ ràng rất nghiêm khắc dạy dỗ bọn chúng, nhưng là tại sao bọn chúng lớn lên lại quên mất, cũng nhau làm loạn?

"Haiz!" Tiết Cương than thở.

"Được rồi, vậy là xong!" Tiết Gia Cần hào sảng vung tay lên, gãi gãi đầu. "Cứ như quyết định như vậy đi."

"Quyết định cái gì?" Lý Dung Dung nghe không hiểu, mới vừa có quyết định cái gì sao? Nhà này nói chuyện lạ ghê!

"Cha, ngày mai con sẽ thông báo tin tốt cho chị."

Tin tốt cái gì? Lý Dung Dung hoang mang, cô vẫn không hiểu chuyện lắm. Cô nhìn Tiết Cương, dường như ông nghe hiểu được, đang cúi đầu suy tư.

"Cha còn rất lo lắng, thằng nhóc đó quá đẹp trai, đàn ông quá đẹp trai không đáng tin, rất dễ dàng thay lòng đổi dạ." Quả nhiên, ông bắt đầu do dự, dao động, chẳng qua là còn có một chút nghi ngờ, cũng không yên lòng.

"Đúng, nói rất có lý." Gia Cần vung tay lên, xoa xoa cằm. "Cha, cái này con cũng rất lo lắng, cha cũng biết chúng ta trải qua biết bao nhiêu đau khổ, nên con đã lên điều tra qua. Con đã tìm được người cung cấp rất nhiều tin tức tình báo chính xác, để có thể làm chứng cho tình cảm của Sài Trọng Sâm với chị. Đây là chứng nhận từ giới văn nghệ sĩ, người này vô cùng quen thuộc với bối cảnh của giới văn nhân, cô ta hiểu rất rõ về Sài Trọng Sâm. Lời nhận xét của cô ta rất có giá trị."

"Người này là ai vậy?" Tiết Cương tò mò.

"Có nhân vật này sao?" Lý Dung Dung cũng tò mò.

"Hai người không tin sao? Nói thực, chị lại yêu lần nữa nên con rất sợ nha, cho nên con đã phải điều tra trước, anh ấy theo đuổi chị đã ba năm nay, theo đuổi vô cùng cực khổ, quá trình diễn ra có thể viết thành một cuốn tiểu thuyết bi thương. Người kia kể cho con rất nhiều chuyện, con nghe xong còn phải cảm động một phen."

"Người đó là ai?" Tiết Cương càng hiếu kỳ.

"Đúng vậy! Là ai?" Lý Dung Dung thật muốn biết.

Tiết Gia Cần liếc Dung Dung. "Thần tượng của em."

Thần tượng? Lý Dung Dung hiểu ra. "Là người đó sao?"

"Người đó là người nào?" Tiết Cương buồn bực.

Tiết Gia Cần giải thích: "Cô ấy tên là Xa Gia Lệ, như thế nào, nghe thấy tên đã cảm thấy giống cái toa xe không?" Có một xe a ~ nói rõ máy xe!

Tiết Cương nói: "Cha muốn gặp cô ấy."

"Được ạ, không thành vấn đề. Cô ấy thích con, chỉ cần con mở miệng, cô ta lập tức tới." Có chuyện này sao? Da mặt Gia Cần dày thật, dám nói lung tung.

"Em cũng muốn gặp cô ấy." Lý Dung Dung cầm tay Tiết Gia Cần. "Em rất muốn được gặp mặt thần tượng"

"Tốt, không thành vấn đề! Cô ấy không chỉ gặp mặt em, còn có thể tới tham gia hôn lễ của chúng ta nữa." Xa Gia Lệ không có ở đây, nên Gia Cần mới có thể vênh vang nói như thế. Nhưng thoải mái tới đâu đi nữa cũng chỉ là nhất thời, sau vì muốn mời Xa Gia Lệ, dĩ nhiên hẳn phải nhận rất nhiều chuyện uất ức.

Nhưng mà, một bên là chị gái, một bên là tình yêu của hắn. Hắn nhất định phải kiên trì, mời bằng được Xa Gia Lệ tới nói chuyện. Đại trọng phụ cô được dân được, hắn nhất định sẽ nhẫn nại!

Haiz~~ Tiết Gia Cần cảm thán: "Tình yêu ơi, sức mạnh của người thật sự quá lớn!"

Bạn đang đọc truyện *Theo Đuổi Người, Hào Cực Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 11: Đoạn kết

Hôm nay ——

Trong tiệm áo cưới, Sài Trọng Sâm ngồi ở trên ghế salon kín đáo cười trộm, ánh nhìn chăm chú vào người con gái đang mặc thử áo cưới.

Trong gương, người con gái mặc áo cưới hết xoay bên này lại xoay bên kia, nháy mắt, chun mũi, bày ra tất cả các tư thế mà cô có thể tưởng tượng được. Cô biểu diễn rất say mê, nhưng người bên cạnh chỉ cảm thấy buồn cười.

Cô nhìn vào gương, vẻ mặt rất hài lòng, vuốt cái váy cưới nói: "Cái này không tệ, kiểu dáng đẹp, thiết kế đặc biệt, nhất là những bông hoa trên cổ áo, tớ thích nhất mấy cái hoa văn này..."

"Tiểu thư à ——" cô gái vẫn đứng ở bên cạnh cô không chịu được, giật nhẹ vạt váy kháng nghị: "Người sắp kết hôn là tớ cơ mà!"

Dưới mặt đất, Tô Đình nhìn lên Xa Gia Lệ, Xa Gia Lệ lúi lũi vẩy cái đầu nhìn cô.

"Tớ biết, tớ ôn lại một chút cảm giác làm cô dâu, tiện thể giúp cậu thử áo cưới trước."

"Nhưng mà số đo ba vòng của chúng ta khác nhau mà." Tô Đình nói thầm.

"Cậu nói gì? !" Gia Lệ nheo mắt, lườm Tô Đình một cái. "Là ai đã giúp cậu thuyết phục cha cho phép cậu kết hôn?"

"Nói nhỏ thế mà cũng nghe được, áo cưới cũng bị cậu mặc trước..." Tô Đình uể oải nói: "Cậu thử đi rồi lúc nào mệt quá thì nói cho tớ biết, để tớ còn chọn số còn lại."

Trời ạ! Sài Trọng Sâm ngửa đầu cười to, cười đến đau quặn cả bụng.

Hai người phụ nữ vừa chơi vừa gây lộn, âm ỉ suốt buổi trưa trong tiệm áo cưới này, anh thân là chủ rể không hề cảm thấy nhàm chán, bị hai người bọn họ chọc cười. Quả nhiên vật hợp theo loài, nhìn hai người này ở bên ngoài khôn khéo là vậy, thế nhưng đều tính trẻ con như nhau.

Sài Trọng Sâm rất có tính nhẫn nại chờ các cô đây đưa chân chề, nhưng khi Tô Đình chọn được áo cưới, mặc áo cưới cho anh nhìn, thế nhưng anh lại không cười nổi.

"Anh thấy thế nào?" Tô Đình vuốt bộ lễ phục trên người. "Cái này được không?" Cô nhìn Sài Trọng Sâm, thấy anh bày ra vẻ mặt cao thâm khó lường, trầm mặc đánh giá cô. "Sao vậy? Sao không nói lời nào? Không đẹp hay sao?"

"Em xoay người thử coi."

"Được." Tô Đình quay một vòng. "Thấy rõ ràng chưa?"

Anh ngoắt ngoắt tay, Tô Đình kéo lần váy đi tới. Anh ý bảo cô tới gần hơn, Tô Đình cúi đầu ngang nhiên xông qua. Anh ghé vào bên tai cô thì thầm: "Anh chợt nhớ tới..."

"Nhớ tới cái gì?"

"Nhớ tới giấc mơ ấy."

Tô Đình cười, thông minh nháy mắt mấy cái. "Là giấc mơ mà em và cha xứ nói sẽ chăm sóc anh cả đời à?"

"Ừ." Anh gật đầu.

"Sao lúc ấy em lại quay lại với anh nhỉ?" Cô giả ngu.

Trong mắt anh lóe tia nhìn hài hước "Em nói —— anh nằm mơ rồi."

"Vậy bây giờ anh nên tính toán đi, mộng đẹp trở thành sự thật rồi."

Anh cười, kéo cô lại gần hơn, hôn lên má cô. "Giờ đi chọn bánh cưới thôi."

"Được, chờ một chút." Tô Đình nhìn bốn phía, gọi to: "Gia Lệ? Gia Lệ?! Chúng ta đi chọn bánh cưới thôi."

"Tô Đình ~" trong phòng thay quần áo, vọng ra tiếng Gia Lệ la lên.

Tổ Đình đi tới, đứng bên ngoài phòng thử đồ, hỏi: "Còn không ra? Chúng ta phải đi thôi, thử ra thử vào bao nhiêu bộ như thế vẫn chưa đã nghiền hay sao?"

"Cậu vào đi ~ nhanh lên một chút!" Gia Lệ lúng túng nói.

"Thật là!" Tổ Đình mở cửa đi vào. "Cậu, cậu làm gì thế?" Nàng thấy Gia Lệ ngồi ở trong, trên người mới cởi được một nửa bộ áo cưới, đang dùng hết sức lực để cởi lễ phục. "Mau, giúp tớ cởi ra, hình như tớ bị mắc lên, mãi mà ko qua được môn ~ "

Phi! Tổ Đình ngồi xồm xuống, đưa tay giúp đỡ. "Đáng đời."

~oOo~

Hôn lễ được cử hành ở giáo đường, hai hàng người hai bên đồng loạt đứng dậy chúc phúc cho bọn họ.

Đây là nhà thờ lớn nhất trong thành phố, nhưng ...

Bên dưới sân khấu, đầy áp người, mà phía ngoài, ô tô của khách mời kéo dài ra tận bên ngoài đường cao tốc gây tắc đường.

Bên phải khách mời nói tiếng Trung, bên trái khách mời nói tiếng Nhật. Đám khách mời bên trái là một loạt các sĩ quan đã về hưu, từ những bộ âu phục đã mang hàm ý khiêu khích, trên má, cánh tay hoặc trên đầu đều có dán những biểu tượng lá cờ tổ quốc, giống như những chiến sĩ yêu nước có chí hướng của gia tộc Nam Phương mà đặc ý khiêu khích đám người bên kia.

Khách mời bên trái đều là những người có thân hình cao lớn, nhanh nhẹn dũng mãnh, khí chất âm trầm, yêu thương nhau như huynh đệ, bọn họ đã được lão Đại Yamamoto cảnh cáo trước, thấy khách mời bên phải thỉnh thoảng ném sang những ánh mắt khiêu khích, và nghe những lời nói không thiện ý, chọn phương án né tránh, giận mà không dám nói gì.

Tất cả đều vì Sài Trọng Sâm— con trai bảo bối của lão Đại.

Hôn lễ bắt đầu, hai cặp vợ chồng mới lục đục xuất hiện ở trước mắt cha xứ. Bọn họ lắng nghe cha xứ chỉ thị, trao nhẫn cho nhau, trao lời thề, trao cho nhau nụ hôn ngọt ngào.

Lão Đại Yamamoto nhìn về mặt khoai trá của con trai bảo bối vất vả lắm mới theo đuổi được Tiết Tổ Đình, mấy ngày này vì giúp con cầu hôn, ông biết Tiết Cương gây khó khăn, làm gì cũng phải chú ý sắc mặt của Tiết Cương, nhưng mà ông vẫn nhẫn nhịn, không thể cản trở tới đám cưới của con ông được.

Rốt cục trong thời điểm đó, tình thương của người cha đã chiến thắng, ông lo liệu mọi chuyện, tuyệt đối không thể làm hỏng quyết tâm của mình, dựa vào nghị lực để vượt qua cửa ải khó khăn, phối hợp thực hiện các yêu cầu vô lý của Tiết Cương một cách vô điều kiện, cuối cùng cũng đã có thể đi đến bước cuối cùng là hôn lễ ngày hôm nay.

Tối hôm qua, con trai ông vì cảm ơn ông đã vất vả cực nhọc, còn dẫn ông đi tắm xông hơi.

"Cha, con cảm ơn cha." Bởi vì lo cho hôn sự của Tổ Đình, tình cảm cha con bọn họ đã tốt hơn rất nhiều, đã có thể cùng nhau nói chuyện.

Lão đại Yamamoto lệ nóng quanh mi, cùng các khách mời vỗ tay hoan hô, chúc phúc cho hai cặp vợ chồng đang đứng trên sân khấu.

Buổi lễ vừa kết thúc, một dàn xe được lái tới đưa mọi người đến khách sạn năm sao gần đó để ăn mừng.

Hai cặp cô dâu chú rể cùng với trưởng bối hai bên cùng nhau dùng cơm. Bên kia, các biên tập của nhà xuất bản tranh nhau mic. Bên cạnh đó, đám khách mời bắt đầu uống rượu, Tổng giám đốc Xa Gia Lệ lên sân khấu cùng nhau ca hát.

Chỉ duy nhất tại một bàn, không khí vô cùng quý dị.

"Ăn cơm." Tổ Đình cố gắng giúp cho không khí thân thiết hơn, giúp mọi người gấp đồ ăn rót rượu.

"Cẩn thận y phục của em đó." Sài Trọng Sâm giúp Tổ Đình nâng cao cánh tay, tránh cho tay cô bị dính nước chấm.

"Món này ngon nè, ăn đi em." Gia Cần lột vỏ tôm cho vợ yêu.

"Anh muốn ăn súp không?" Lý Dung Dung giúp Tiết Gia Cần múc canh. Người thân của cô ở nước ngoài, tháng sau muốn cô và Gia Cần bay sang Canada uống rượu mừng.

Chỉ có hai người ngồi yên, về mặt trước sau như một không đổi. Một bên thì rất uất ức mà vẫn phải nở nụ cười, một bên thì trang nghiêm nhưng vẫn ra vẻ tàn bạo.

Lão Đại Yamamoto vì con trai yêu quý thì cái gì cũng đồng ý làm, còn cái người lạnh lùng trang nghiêm kia chính là Tiết Cương người phải thành toàn cho hai đứa, hai người nói hai thứ tiếng nên không thể giao tiếp với nhau.

"Cạn chén!" Tổ Đình hô lớn

Tiết Cương đột nhiên hỏi lão Đại Yamamoto: "Ông đối với vụ thám sát Nam Kinh tháng mười hai năm một nghìn chín trăm ba mươi bảy có ý kiến gì không?"

Phụt~~ Gia Cẩn phun toàn bộ rượu trong miệng ra ngoài.

Hiển nhiên là lão Đại Yamamoto nghe không hiểu, nhướn mày, nhìn về phía con.

Sài Trọng Sâm mỉm cười, giải thích lời của Tiết Cương: "Cha, cha vợ của con khen ngôi bộ âu phục của cha nhìn rất đẹp." Sài Trọng Sâm tự động sửa lời, Tiết Tô Đình lén lút giơ ngón tay cái lên tán thưởng nh.

Lão Đại Yamamoto gật đầu, cũng rất lịch sự, đứng dậy đi tới cầm tay Tiết Cương, trả lời bằng tiếng Nhật: "Cảm ơn, cảm ơn, của ông cũng không tồi."

Tô Đình ghé vào Sài Trọng Sâm bên tai nói: "Đứng ở đây ăn, áp lực rất lớn a."

." Sài Trọng Sâm khoác tay vợ yêu, đứng lên nói với bề trên: "Con và Tô Đình qua bên kia chào hỏi khách khứa ~~~" nói xong nhanh chóng chạy mất.

Một đôi vừa mới lên đi, Tiết Cương lại hỏi Yamamoto: "Chính phủ Nhật Bản vẫn không chịu đối mặt với vấn đề đền bù tổn thất cho những người phụ nữ, ông có ý kiến gì không?"

Lão Đại Yamamoto buồn bực liếc nhìn Tiết Cương, con chạy mất rồi, không ai giúp ông phiên dịch, ông khổ sở nghiên cứu về mặt của Tiết Cương, nghĩ thầm có phải bây giờ ông ta đang khen kiểu tóc của mình không nhỉ?

Tiết Gia Cẩn giơ tay lên tiếng: "Cha, Dung Dung đang ghen, cảm thấy không thoải mái, con đưa cô ấy vào bên trong nghỉ ngơi một chút." Gia Cẩn nhanh chóng bắt chước ôm vợ yêu, mà cô vợ cũng rất biết phối hợp, giả bộ đang buồn nôn, nhanh chóng rời khỏi hiện trường. ...

Rất tốt, đám trẻ đã chạy hết, bây giờ chỉ còn lại có hai vị lão nhân gia, lúng túng đứng đó.

Tiết Cương đứng dậy xoay người ngoắc ngoắc mấy lão đồng nghiệp cũ, mấy lão bá bá đã vội chạy tới, ngồi xuống, đem chai rượu mang lên. Bọn họ nhìn chằm chằm về phía lão Đại Yamamoto, trong mắt người nào người nấy cũng hừng hực ánh sáng yêu nước.

Tiết Cương nở nụ cười đáng sợ hăng hái nâng chén lên mời lão Đại. "Nào, cạn chén."

Những ngày kháng chiến xưa cũ trong nháy mắt biến mất, mấy lão già giống như mài dao soàn soạt, tính toán xem trả thù cho những đau đớn trong quá khứ như thế nào.

~oOo~

Ở phòng nghỉ phía sau đại sảnh, Tô Đình và Sài Trọng Sâm đang ngồi ở bên trong. Tô Đình ngồi trên đùi Sài Trọng Sâm, để cho anh vòng tay ôm cô dựa vào ngực anh.

Tô Đình ở trên người anh ngọ nguậy không ngừng, với tay ra phía sau thử kéo khóa xuống một chút. "Thật khó chịu!"

Sài Trọng Sâm thấy cô nghịch mãi, đưa tay lên giúp cô kéo một đường dài xuống tới đáy.

"A, kéo một chút xiu là được rồi mà."

"Không sao, nơi này chỉ có anh thôi mà." Anh hài lòng thưởng thức tấm lưng trắng nõn nà của cô.

"Không ngờ mặc áo cưới lại không thoải mái như vậy..." Muốn làm người đẹp quả nhiên là phải trả giá rất lớn, Tô Đình ngược nhìn mặt mình trong gương."Trang điểm đậm như vậy thật chẳng thoải mái chút nào, anh thấy có phải là đậm quá không?"

"Ừ, để anh nhìn xem..." anh nâng mặt cô lên, giả bộ nghiêm túc nhìn nhìn. "Oa.. Lông mi rất dài, mắt càng to hơn, miệng thì... Cái miệng này..."

"Miệng như thế nào?"

"Đôi môi màu sắc rất đẹp." Anh cúi đầu, mài miết trên môi cô, hai tay không chút đứng đắn vuốt ve lưng nàng. "Tô Đình, chúng ta đừng đi ra ngoài nha." Anh nhẹ nhàng đặt tay lên cổ cô, say sưa hôn.

"Không được..." Cô quay mặt đi thờ hồn hèn."Anh đang hoảng chút đi, phía ngoài... Phía ngoài có người..."

"Không cần phải lo bọn họ đang làm cái gì gì." Anh kéo hai tay cô vòng qua cổ anh, bắt đầu gặm nhấm vành tai cô.

"Anh... Chờ một chút..." Chưa kịp nói hết thì đôi môi anh đào đỏ mọng đã bị người nào đó bá đạo che lấp, cô cảm thấy đầu choáng váng, tâm tình mờ mịt, cố gắng kéo lý trí đứng dậy nhưng anh lại hôn cô cuồng nhiệt đến mức lý trí của cô bị đánh văng đi chỗ khác.

Thậm chí anh còn ép sát Tô Đình xuống sofa, say đắm để lại dấu ấn trên chiếc cổ trắng ngà của cô. Bên dưới bộ lễ phục của nàng, anh từ từ đi vào, đưa hai người hòa làm một, thân mật vuốt ve cô,...

Tổ Đình cảm thấy lo lắng, sợ có người chạy vào, nhưng mà cảm giác phạm tội khi làm chuyện xấu như vậy lại đem đến cho cô một cảm giác mới lạ.

Ở nơi này trong trời đất nhỏ bé, bọn họ bỏ lại khách mời, len lén thân mật.

Thời kỳ mập mờ lâu dài đã kết thúc, từ nay bọn họ đã là vợ chồng, cứ nghĩ tới đây là trong lòng Sài Trọng Sâm ngập tràn hạnh phúc.

Sài Trọng Sâm không nói cho Tổ Đình biết, lúc ở tiệm áo cưới, khi nhìn thấy nàng mặc áo cưới, trong lòng anh có bao nhiêu phần kích động. Có lẽ tại vì anh yêu phải cô ngốc, dạy cho anh biết bao nhiêu đau khổ, giờ phút này được ôm cô trong vòng tay, anh cảm thấy cực kỳ thỏa mãn!

"Anh yêu em." Anh nhỏ giọng nói bên tai cô

Tổ Đình vòng tay quanh cổ anh, đẩy mắt anh lên nụ cười. "Em cũng vậy. Em yêu anh"

Những lời này, cô từng cho rằng sẽ không bao giờ cô nói những câu như vậy nữa, cho tới khi gặp Sài Trọng Sâm.

Cô ghé vào tai anh lẩm bẩm lặp đi lặp lại: "Nghe kỹ nhé —— em yêu anh, em rất yêu anh..."

---Toàn Văn Hoàn---

Bạn đang đọc truyện *Theo Dấu Người, Hào Cực Khó* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.